

**PROCÉS DE CREACIÓ DEL LLIBRE INFANTIL
WITH THE MOON AS MY COMPANION I LA
PRIMERA IMPLEMENTACIÓ DEL PROJECTE
*CULTURA AMBULANT A L'ÍNDIA***

ABRAÇAR LA CULTURA COM A PODEROSA EINA DE TRANSFORMACIÓ DINS DE
LA COOPERACIÓ INTERNACIONAL

MERITXELL BOSCH PONSÀ

GRAU EN COMUNICACIÓ CULTURAL

FACULTAT DE LLETRES - UNIVERSITAT DE GIRONA

TUTORA: MITA CASACUBERTA ROCAROLS

4/06/2021

Agraïments

A la meva tutora Mita Casacuberta per acompanyar-me

i ajudar-me amb simpatia en aquest treball de final de grau.

Als meus; familiars, parella, amics i amigues, per recolzar-me amb amor

i especialment a tothom

qui ha contribuït amb delicadesa i generositat en el desenvolupament òptim del projecte:

Miranda Agustí, Marina Airaudo, Anna Albert, Moude Ballo, Francesc Bosch, Mar Catot, Marc Diudé, Silas Engler, Naila Freixes, Mónica Gómez, Pere Grau, Laia Güell, Sheddad Kaid-Salah, Xavi Mas, Helena Prieto, Bernat Ragués, Laura Riera, Cristian Sitjars,

i a qui he trobat fent camí:

Xevi Bou, Assumpta Carbonell, Casa Flors Sirera, Glòria Estabanell, Joan Nogué, Edu Ortiz i Carles Serra,

però en especial a la Fundació Vicente Ferrer

perquè sense ella no hagués florit el fruit.

PRESENTACIÓ

Abans de tot m'agradaria plantejar aquest treball no només com un treball final de grau amb totes les seves premisses a seguir, sinó també, com la presentació del projecte *Cultura Ambulant*¹; un projecte cultural, transformador i autèntic amb voluntat d'esdevenir viable i sostenible en el temps.

Modestament, *Cultura Ambulant*, es presenta com un projecte de transformació social i cultural per promoure l'accés a la lectura establint ponts i diàlegs amb diferents organitzacions i fundacions de cooperació internacional, i en aquest sentit, el treball consisteix, per una banda, en l'exposició de la primera implementació del projecte a l'Índia i, per l'altra, en l'exemplificació pràctica de tot el procés de creació que s'ha seguit a l'hora de gestionar i crear el producte literari; el llibre *With the moon as my companion*.

Per tant, essent aquest un treball interdisciplinari, la part teòrica es distingeix de la seva part pràctica. La part teòrica fa referència a l'estudi i a l'anàlisi de les necessitats del projecte, i la part pràctica al procés de creació sorgit d'aquesta exigència. D'aquesta manera, la part pràctica s'estructura en tres grans blocs: un primer apartat corresponent a la fase creativa, un segon apartat consistent al disseny i a la formulació del projecte, i un tercer apartat que es concreta la part d'execució del producte final.

Com a justificació, concretament, *Cultura Ambulant*, neix a causa de les meves inquietuds personals per emprendre i per fer front als problemes globals i en confiar i abraçar la cultura com la poderosa eina de transformació social per tal de brindar oportunitats i potenciar l'erradicació de les desigualtats.

¹ Vegeu els subapartats denominació i descripció i justificació de l'apartat 5.1.1

Podries.

*Si haguessis nascut
en una altra terra,
podries ser blanc,
podries ser negre...
Un altre país
fóra casa teva,
i diries "sí"
en una altra llengua.
T'hauries criat
d'una altra manera.
Més bona, potser.
Potser més dolenta.
Tindries més sort
o potser més pega...
Tindries amics
i jocs d'una altra mena;
duries vestits
de sac o de seda,
sabates de pell
o tosca espardenya,
o aniries nu
perdut per la selva.
Podries llegir
contes i poemes,
o no tenir llibres
ni saber de lletra.
Podries menjar
coses llamineres
o només crostons
secs de pa negre.
Podries... podries...*

*Per tot això pensa
que importa tenir
les mans ben obertes
i ajudar qui ve
fugint de la guerra
fugint del dolor
i de la pobresa.
Si tu fossis nat
a la seva terra
la tristesa d'ell
podria ser teva.*

Joana Raspall.

ÍNDIX

1. INTRODUCCIÓ	1
2. METODOLOGIA	4
3. MARC TEORIC	5
3.1 Les tendències de la desigualtat en l'actual context polític i econòmic de la globalització. El cas de l'Índia	5
3.2 El dret a la cultura i la cultura com a dret: la contribució de la cultura al desenvolupament humà	11
3.3 Marc referencial: eixos principals que constitueixen la finalitat de <i>Cultura Ambulant</i> a partir del projecte <i>Bibliobús Anantapur</i> sota el marc dels nous models de cooperació internacional	17
3.4 Els poders i els valors de la literatura i, els beneficis de la lectura en la literatura infantil	20
4. FASE CREATIVA	23
4.1 Plantejament	23
5. FASE DE DISSENY I FORMULACIÓ	25
5.1 Disseny del projecte	25
5.1.1 Elements contextuais	25
o Denominació	25
o Destinatari	25
o Ubicació i zona d'influència	26
5.2 Formulació del projecte	26
o Objectius	27
o Descripció i justificació	30
o Activitats	31
- Activitat de coordinació	32
- Activitat de redacció	32
- Activitat de traducció	33
- Activitat d'Il·lustració	34
- Activitat de correcció	37
- Activitat d'enviament	37
o Cronograma	37
o Estratègia gestió de recursos	38
6. FASE D'EXECUCIÓ I RESULTAT FINAL	40
6.1 Procés editorial de construcció del llibre <i>With the moon as my companion</i>	40
6.2 Resultat final	42
7. CONCLUSIONS	43
8. BIBLOGRAFIA I WEBGRAFIA	45

ANNEX 1	47
TOTS ELS CONTES I LES SEVES RESPECTIVES TRADUCCIONS I IL·LUSTRACIONS	
ANNEX 2	100
FORMULARI	
ANNEX 3	107
PRESSUPOST EDITORIAL CIRCULO ROJO	107

ÍNDIX IMATGES I TAULES

Figura 1. Ubicació del districte de Kurnool.	26
Taula 1. Mètode de formulació.	27
Taula 2. Objectius.	28
Taula 3. Justificació.	30
Taula 4. Activitats.	31
Taula 5. Autoria dels contes.	33
Taula 6. Encarregats de la traducció.	34
Taula 7. Cronograma.	38
Taula 8. Recursos materials.	39

RESUM

La cultura és una poderosa eina de transformació social que brinda oportunitats i potencia l'erradicació de les desigualtats. Però és un bé que en moltes societats no és accessible, com en l'estat d'Andhra Pradesh (Índia). Per això, aquest treball final de grau planteja elaborar un projecte de transformació social i cultural per promoure l'accés a la lectura i apropar la cultura a zones desfavorides.

El projecte es basa en la creació d'un llibre infantil i la seva primera implementació s'emmarca dins de la Fundació Vicente Ferrer en el seu projecte *Biblobús Anantapur*.

Paraules claus: Cultura transformadora, literatura, desenvolupament humà i procés de creació.

ABSTRACT

Culture is a powerful tool for social transformation that provides opportunities and promotes the eradication of inequalities. But it is a good that is not accessible in many societies, such as in the state of Andhra Pradesh, India. Therefore, this final degree project aims to develop a project of social and cultural transformation to promote access to reading and bring culture to unfavorable areas.

The project is based on the creation of a children's book and its first implementation is part of the Vicente Ferrer Foundation in its *Biblobús Anantapur* project.

Keywords: Culture, literature, human development, and creative process.

1. INTRODUCCIÓ

A tall de presentació es constata que el terme cultura és difícil de definir, ja que té la capacitat de significar l' universal i el relatiu al mateix temps.

Breument, atesa la complexitat de la seva definició, la cultura es classifica en diverses dimensions: la cognitiva, la col·lectiva, la social i l'específica. Per cultura s'entén les relacions humanes, la convivència, el teixit social, la cohesió, el coneixement social compartit, el llegat i el que ens identifica com a part d'un tot. També, els nostres hàbits naturals convertits en costums culturals. La cultura és l'expressió d'identitats i les formes de vida. Parlar de cultura és parlar dels éssers humans en general. Per Edward B. Taylor (s.d, p. 9), “ la cultura és el tot complex que inclou el coneixement, la creença, l'art, la llei, el costum i qualsevol altra capacitat o hàbit adquirit per l'home en tant que membre d'una societat” i, segons la Declaració Universal de la UNESCO sobre Diversitat Cultural (2009, p. 9), es defineix la cultura com “el conjunt de característiques distintives espirituals, materials, intel·lectuals i emocionals d'una societat o un grup social”. Així doncs, s'entén la cultura com la manifestació del que som, allò que sentim nostre, i la interpretació del món que fem i la manera com aquest, a través de la cultura, segons Marina Garcés (2014), s'acaba definint.

La cultura és, doncs, un agent essencial per a les polítiques de cohesió i inclusió i és motor de creació, d'ocupació i de dinamització econòmica. Per això, també es promou la cultura: com un sector d'activitat econòmica, com un sector que agrega valor al desenvolupament, i; com un marc sostenible per la cohesió social i la pau. La cultura incideix en els “valors intangibles” i amb gran impacte a les dimensions de la vida política i social.

La cultura és un dels eixos bàsics del nostre preuat estat del benestar. La cultura és compartida, reflecteix les dinàmiques socials, i és transversal. I així mateix, també s'entén com a motor de canvi i transformació pel desenvolupament global de les societats.

En efecte, la cultura també es concep com a condició i dimensió essencial pel desenvolupament que té com a principi universal la promoció dels drets culturals com a part fonamental dels drets humans. Entenent, així, les polítiques i els projectes culturals, com a grans promotors en la millora de les condicions de vida de les societats per tal de garantir una justícia global equilibrada i un desenvolupament humà integral.

D'aquesta manera, a fi de construir societats més obertes, cohesionades, inclusives, generadores d'oportunitats i erradicar les desigualtats socials, —“res no justifica el tracte vers les persones a partir de qüestions que depenen de l'atzar i de les circumstàncies de naixement i socialització” com bé diu Rawls citat per Lafede.cat (s.d, p. 3) — i atesa la importància dels projectes culturals com a processos potenciadors de la inclusió simbòlica de grups socials i com a transformadors de les estructures excloents, el següent treball es presenta amb la finalitat de ser i esdevenir un projecte cultural, solidari, creatiu, col·laboratiu i transformador per tal de treballar activament per a la justícia i la cultura de la Pau.

Segons la Fundació Carulla (s.d), aquest poder transformador dels projectes culturals s'incrementa en virtut del compromís amb els reptes socials, amb l'accessibilitat de la cultura, amb la innovació artística i social i creant experiències vibrants d'aprenentatge tot actuant paral·lelament des de l'emoció, despertant el sentit crític i situant la persona com a protagonista activa, amb implicació i cocreació i amb un rigor metodològic amb visió sostenible.

Per cultura transformadora entenem aquella que ajuda a comprendre i actuar críticament en la societat en la qual vivim per superar la desigualtat, aquella que connecta la reflexió amb l'acció i allò que queda després de cada experiència transformadora i que a la vegada augmenta el bagatge per a les següents.

En aquest sentit, el treball que teniu entre les mans té per objectiu afirmar el dret a la cultura presentant un projecte cultural i de cooperació per tal d'oferir recursos d'accessibilitat a la cultura i reconèixer-la com la poderosa i pràctica eina de transformació social.

Més concretament, l'objectiu principal del treball és dur a terme un projecte per tal d'apropar la lectura de textos literaris a una regió empobrida i analfabeta de l'Índia (Andra Pradesh) a partir de la creació d'un producte literari: un llibre.

La decisió de dedicar el treball de final de grau a la creació d'un llibre no ha estat casual. Hi ha contribuït decisivament, per una banda, el fet de compartir algunes idees de la visió i comprensió sobre la literatura de Northrop Frye —però sense pretendre obrir un debat sobre si el llibre és la màquina tecnològicament més eficient que s'ha inventat —, especialment la convicció que un llibre transcendeix les fronteres d'espai i temps i el fet de considerar, la literatura com a estratègia per apel·lar a la reflexió i a altres consciències i realitats.

El llibre es construirà a partir de diversos contes procedents d'escriptor(e)s diferents i, mitjançant una lectura emancipadora, servirà per la formació dels lector(e)s en el seu desenvolupament i imaginar i donar vida a diferents realitats.

En definitiva, el treball és l'exemplificació pràctica de tot el procés a seguir a l'hora de crear un "producte" cultural. Per tant, m'identifico a partir d'ara i en endavant, com a *curator* i com a agent de transformació social promovent com a llavor del canvi una cultura que possibiliti imaginar i experimentar futurs possibles capaços de posar en relació quelcom que no tingui connexió.

2. METODOLOGIA

La metodologia que fomenta aquest treball està directament vinculada al propi procés de definició i elaboració del projecte. En aquest cas doncs, el fet que el treball sigui fonamentalment pràctic i contempli la reflexió sobre l'acte creatiu, en la part pràctica es presenta el propi projecte com a metodologia de treball.

No hi ha un únic mètode de treball per elaborar i planificar projectes però en aquest treball la metodologia es fomenta per la interdisciplinarietat, la cocreació i la corresponsabilitat entre tothom qui hi ha estat implicat. Així doncs, malgrat que jo he estat la coordinadora de tot el desenvolupament, aquest ha seguit un procés cooperativista, ja que s'ha cregut que era la metodologia més adequada de manera solidària per la creació.

La metodologia ha seguit unes pautes clares des del punt de vista de la gestió cultural i, a partir de la teoria literària i de les ciències socials, s'ha pogut adequar un mètode de planificació orientat als objectius.

3. MARC TEORIC

Tot disseny de projecte requereix d'un bon coneixement del seu context d'intervenció, de l'entorn i de les seves realitats per tal d'aconseguir que les propostes siguin les més pròximes a les demandes i necessitats. És molt important ser realista i conseqüent amb el context, així com conèixer-ne tots els condicionaments, de manera que serveixi per aconseguir una execució de la idea més significativa.

En aquest sentit, doncs, el següent apartat exposa una anàlisi prèvia del context on es destinarà el projecte, l'estudi de les seves necessitats, i la finalitat concreta del seu desenvolupament. Més concretament, aquest apartat conté quatre punts. El primer es basa en una perspectiva sobre les desigualtats globals i en concret, sobre el cas de l'Índia. El segon tracta sobre el dret a la cultura i la importància de la cultura com a dret. El tercer fa referència a la definició dels eixos principals que constitueixen la finalitat del projecte cultural i la definició d'aquest sota el marc dels nous models de cooperació. I, per acabar, l'últim apartat exposa de manera complementària el poder de la literatura i els valors afegits de la creació literària.

3.1 Les tendències de la desigualtat en l'actual context polític i econòmic de la globalització. El cas de l'Índia

El context mundial actual es caracteritza per la complexitat de l'ordre global en la realitat del nostre món contemporani. Mentre, per una banda, es preveu un projecte esperançador i antagònic² compromès amb el futur de la humanitat enfront a la geopolítica clàssica bipolar (Estats Units – Europa) promogut per: l'emergència de noves potències econòmiques que comencen a qüestionar la balança financera mundial, els BRICS, la crisi del projecte modern, la revolució de la tecnologia i de la informació, les noves tendències en el sistema internacional contemporani (la “nova Ruta de la Seda” i la proposta d'un model alternatiu), la desintegració del Regne Unit a la Unió Europea i l'extrema crisi humanitària viscuda al Pròxim Orient i a una important part d'Àfrica que està derivant en onades migratòries mai vistes des de la Segona Guerra Mundial, per l'altra banda, el fort protagonisme de la globalització i la liberalització econòmica i financera continua influeixen en l'evolució del desenvolupament desigual global i entre els països.

² Es a dir, un projecte antagònic d'integració Sud-Sud de caràcter obert i contra-hegemònic per promoure un nou ordre internacional descentralitzat, multilateral, solidari i equilibrat. (Meridionalisme)

S'entén per globalització el fenomen caracteritzat per l'augment de la interdependència econòmica, social, política i cultural entre tots els països, imposant-se el model de capitalisme liberal occidental per tot el món donant lloc a un món més interconnectat.

D'acord amb James H. Mittelman (1996, p.3), professor de relacions internacionals i investigador en economia política internacional, "la globalització és una fusió de processos transnacionals i estructures domèstiques que permeten que la economia, la política, la cultura i la ideologia d'un país penetri en un altre. La globalització és induïda pel mercat, no és un procés guiat per la política" (citada per Morales, s.d). Per altra banda, segons la Real Acadèmia de la Llengua Espanyola (s.d) , la globalització és la tendència dels mercats i de les empreses a estendre's aconseguint una dimensió mundial que sobrepassa les fronteres nacionals. És a dir; la liberalització de les economies nacionals i la major integració i apertura dels mercats en l'àmbit internacional.

Però davant d'aquest procés i les seves immediates conseqüències existeix un debat a l'hora d'identificar la globalització com a un desenvolupament positiu o negatiu en referència a les relacions de subordinació i a les desigualtats. Al mateix temps que es creu que els beneficis que es poden obtenir són immensos, l'actual procés de globalització té una dimensió asimètrica i desigual entre els països, i dins d'ells. Es podria dir que la globalització juga amb les dues cares d'una mateixa moneda i que existeixen més interrogants que respostes al voltant d'aquest tema.

Simon Kuznet preveia que el creixement (globalització) implicaria igualtat en les societats, però d'aquesta previsió — que aleshores semblava raonable,— amb vista dels últims 30 anys, i més recentment de la inesperada pandèmia Covid-19³ —que ha posat de manifest la nostra fragilitat col·lectiva i el descobriment de l'incapacitat de la nostra economia, profundament desigual, de beneficiar al conjunt de la societat — sembla ser que hi ha hagut un canvi en la relació entre creixement i igualtat que, segons Milanovic (2016), és negativa.

L'augment de les desigualtats és un efecte directe com a conseqüència de les forces de les TIC i del creixement econòmic, demostrant així, que aquest creixement no és equivalent en termes d'igualtat. Les desigualtats continuen augmentant en un context cada vegada més volàtil i incert i es fa evident la necessitat d'assolir un creixement inclusiu, equitatiu i sostenible que garanteixi l'equilibri entre dimensions econòmiques, socials i ambientals.

³ És molt probable que la pandèmia Covid-19 passi a la història com la primera vegada en que la desigualtat s'ha incrementat al mateix temps en pràcticament tots els països del món.

Per descriure el terme de desigualtat, aquest s'alimenta de varies interpretacions. En un article d'Oxfam (2019) segons l'ONU, la desigualtat "és l'estat de no ser igual, especialment en estatus, drets i oportunitats". Per això, es pot traduir de forma detallada, la desigualtat com a diferència d'oportunitats.

Les desigualtats posen en risc el principi d'igualtat d'oportunitats i per aquest motiu resulten un dels principals desafiaments del nostre temps estretament relacionat amb la pobresa mundial. En aquest cas, segons l'Organització per la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic [OCDE] citada per La universitat de Barcelona (2020) "la desigualtat s'entén com el diferent repartiment dels ingressos, actius o benestar entre el conjunt dels habitants". De manera que la desigualtat i la pobresa no són dues realitats inconnexes, sinó que la desigualtat creixent porta, inexorablement, a la pobresa.

Tanmateix, la desigualtat és un fenomen multidimensional i complex. Val a dir que la desigualtat econòmica és la més reconeguda, és la punta de l'iceberg, però en la profunditat d'aquesta gran massa de gel s'hi amaga una complexa relació de desigualtats múltiples interrelacionades entre elles. A tall d'exemple, s'exposen seguidament cinc dades sobre la desigualtat extrema global extretes de l'informe realitzat per Oxfam (2020) en el context del Foro Económico Mundial de Davos 2020:

- L'1% més ric de la població posseeix més del doble de la riquesa que 6900 milions de persones i gairebé la meitat de la humanitat viu amb menys de 5,50 dòlars al dia.
- Tan sols 4 cèntims de cada dòlar recaudat s'obté a través d'impostos sobre la riquesa. Els rics eludeixen fins a un 30% les seves obligacions fiscals.
- A l'actualitat hi ha 258 milions de nenes i nens sense escolaritzar; un de cada cinc. I per cada 100 nens que estan sense escolaritzar hi ha 121 nenes a les qui se'ls hi priva el seu dret a l'educació.
- Cada dia 10.000 persones perden la vida per no poder pagar l'atenció mèdica; cada any, 100 milions de persones es veuen forçades a la pobresa extrema degut a les despeses mèdiques que han d'afrontar.
- Els 22 homes més rics del món tenen més riquesa que totes les dones d'Àfrica; els treballs de cura exercits per dones equival a 10,8 bilions de dòlars anuals en l'econòmica mundial.

Les desigualtats repercuteixen en l'esperança de vida i a l'accés als serveis bàsics, com l'atenció sanitària, l'educació, l'aigua i el sanejament, així com també poden restringir els drets humans, per exemple, a causa de la discriminació, l'abús i la manca d'accés a la justícia. I, si bé la tecnologia pot ser un gran element igualador —per exemple, al millorar la connectivitat, la

inclusió financera i l'accés al comerç i als serveis públics —, les persones que encara no estan connectades poden quedar encara més marginades. (Nacions Unides, 2021).

En síntesi, la desigualtat sembla ser la causa subjacent d'una gran varietat de problemes i aconseguir la igualtat no només és important per la relació amb la cohesió i la justícia, elements essencials del contracte i l'estabilitat social, sinó també per viure millor.

En relació amb aquesta idea, Elliot Harris, subsecretari general de desenvolupament econòmic i economista cap en el departament d'assumptes econòmics i socials de l'ONU, pensa que “reduir les desigualtats és una condició clau per construir el futur que volem”. (citat per Mario Villar, 2020)

En aquest context, l'objectiu 10 dels ODS⁴ (Objectius de Desenvolupament Sostenible) *reduir la desigualtat en els països i entre ells*, ens ofereix un marc de referència per la reducció de les desigualtats. L'agenda 2030 evidencia l'urgent necessitat de fomentar estratègies de desenvolupament inclusiu i establir una agenda que reconegui la urgència d'actuar front a diferents tipus de desigualtat que es retroalimenten. Segons un article d'Oxfam (2021), des del 2015 la població més rica, que suposa un 1%, posseeix més riquesa que la resta del planeta i a la República Dominicana, Ghana, Espanya, Brasil, i a l'Índia es detecten nivells de riquesa extraordinaris juntament amb casos de pobresa extrema.

Altrament, és important ser conscients que l'objectiu 10 emmarcat ens els ODS requereix un diagnòstic i unes respostes adequades a les desigualtats del seu propi context. En aquest sentit Oxfam i Development Finance International (DFI) han elaborat el primer índex per mesurar el grau de compromís dels governs amb la reducció de la bretxa entre rics i pobres; el CDI (índex de compromís amb la reducció de la desigualtat). L'índex es basa en una nova base de dades que abarca 152 països, amb indicadors que mesuren l'acció dels governs pel que fa a la despesa social, la política tributària, i els drets laborals, tres àrees considerades crítiques per reduir el contrast entre rics i pobres, ja que si no es redueixen la desigualtat no serà possible minvar la pobresa.⁵

⁴Els 17 Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) són uns objectius universals, integradors i ambiciosos implementats en l'Agenda 2030 de les Nacions Unides per al Desenvolupament Sostenible. Van estat aprovats el 25 de setembre del 2015. Les temàtiques que aborden van des de la pobresa, la fam, la pau, la salut, l'educació, les desigualtats, la inclusió, la prosperitat econòmica, la protecció del planeta, la lluita contra el canvi climàtic, les ciutats i els territoris, l'energia, el consum i la producció sostenibles i la governança.

⁵ Informació extreta d'OXFAM, (s.d). *El índice de compromiso con la reducción de la desigualdad (CRI)*. <https://bit.ly/3hWxq23>

En el cas de l'Índia, un dels darrers països emergents fruit de l'última fase de la globalització i de la cooperació sud-sud amb els països emergents, (el qual anteriorment apareixia en el treball com un país de gran contrastos) pel que fa al seu índex CDI,⁶ és el país que ocupa el 132è lloc d'un total de 152 segons el seu compromís per reduir les desigualtats. Un resultat molt preocupant ja que la població del país, segons xifres del Banc Mundial, ascendeix a més de 1.300 milions de persones, moltes d'elles en l'extrema pobresa.

Probablement no hi ha cap nació tan complexa, contradictòria i amb una diversitat tan gran com l'Índia. L'Índia durant molts anys ha estat catalogada com un dels països més pobre del món fet que el posicionava de forma marginal en l'escenari internacional, i malgrat el seu recent desenvolupament econòmic i tecnològic (prevista i considerada com a nova potència mundial, formant part dels BRICS) el 75% de la seva població continua sent pobra, i les taxes d'alfabetització i escolarització continuen col·locant a l'Índia en el nivell més baix de classificacions en termes de desenvolupament humà. És un país on les desigualtats són evidents i incomprensibles; té més supermilionaris que el Japó i al mateix temps el nombre més gran de pobres al món. És la cara i la creu d'una moneda en què la creu és la indigència extrema i la cara la riquesa més opulenta.

Aquestes dades de discriminació, s'exposen a continuació de forma més detallada:⁷

- 400 milions de persones viuen sota el llindar de la pobresa. (PNUD)
- 40% de la població en risc d'exclusió. (PNUD)
- 1/3 de les persones més pobres del món viu a l'Índia. (Banc Mundial)
- 2,1 milions de nens moren a l'any per causes evitables. (UNICEF 2006)
- 75 milions de llars no poden accedir a energia fiable. (First Energy)
- 28 milions de nens i nenes entre 6 i 14 anys treballen en lloc d'anar a l'escola. (UNICEF)
- Més del 50% de la població és analfabeta. (ONU)
- L'Índia inverteix tan sols un 4% del seu pressupost públic en salut. (OXFAM)
- Gairebé un 25% de menors amb desnutrició al món viu a l'Índia. (FAO)
- El tercer país amb més casos de VIH. (ONU)

Així mateix, el camí que es dibuixava cap a un país emergent decep a causa d'una desigualtat abismal entre rics i pobres que ve acompanyada de grans reptes importants; la present

⁶ Informació extreta d'OXFAM, (s.d). *El índice de compromiso con la reducción de la desigualdad (CRI)*. <https://bit.ly/3hWxq23>

⁷ Totes les dades citades són extretes de: FVF, (s.d). *Mandala igualdad guía didáctica*. <https://bit.ly/2RVsi3A>

superpoblació, la desigualtat de gènere, el sistema per castes, la contaminació i la inseguretat alimentària. Segons l'Organització Mundial de la Salut [OMS] citada per Elisa Pont (2019) “més d'un milió de persones moren cada any a l'Índia com a conseqüència de les malalties derivades de la contaminació de l'aire”. Respecte a la desigualtat de gènere, segons la Fundació Vicente Ferrer (s.d) “ més del 70% de dones índies que viuen en terres rurals pateixen algun tipus de violència de gènere; tenint els agressors, impunitat”.

Resumint, l'Índia és una de les societats més desiguals del món; el seu ascens econòmic no soluciona els problemes bàsics de desenvolupament i descendeix en l'escala dels indicadors socials de les condicions de vida. Les seves estructures jerarquitzades i amb desigualtats presents mantenen una situació injusta fomentada per les desigualtats en ingressos, educació, gènere, casta i classe. La globalització ha contribuït en el creixement econòmic tan sols enriquint la vida de les persones més riques i formades però han sorgit nous riscos per les persones socialment desfavorides i del medi rural. Sense cap mena de dubte, la globalització crea una sèrie de noves vulnerabilitats per l'exposició als problemes de l'economia mundial.

En aquest aspecte, les dades macroeconòmiques d'aquesta potència i els beneficis de la globalització no es traslladen a l'Índia rural on hi viu el 65% de la població del país, 25 % dels quals, viuen en l'extrema pobresa. L'Índia moderna es l'antagònica a l'Índia rural.

L'Índia rural, que s'enfronta a les idees occidentals no corresponents amb les perspectives locals, i el perill per sobreviure — a diferència de les ciutats emergents de l'Índia — es caracteritza per la supervivència de les famílies campestres greument amenaçada per la crònica sequera, el risc de l'escalfament global, la inseguretat alimentària i per la manca de compliment dels drets humans. A més, de l'actual i recent impacte econòmic i social causat per la pandèmia Covid-19 que ha generat encara més desproporció i colpeja un món que ja era profundament desigual.

La distribució dels ingressos dins d'un país repercuteix considerablement en les oportunitats de futur de la seva població i el camí de l'Índia cap un país emergent ve acompanyat d'una desigualtat abismal entre rics i pobres, ciutat i camp.

D'aquesta manera, en el cas concret de l'estat d'Andra Pradesh,—malgrat sigui un dels estats de l'Índia que presenti potencial de desenvolupament i creixement econòmic— les condicions climàtiques de la zona són extremes, fet que promou que sigui la segona zona més seca del país.

I, en una de les seves regions, Rayalaseema (que inclou els districtes de Kurnool, Anantapur, Kadapa y Chittoor) el 80% de la població depèn de l'agricultura i entre l'any 2000 i 2018 s'han declarat 15 sequeres amb conseqüències devastadores. A més a més, Andra Pradesh es diferencia de la resta del país per tenir els índexs de desenvolupament humà per baix de la mitja nacional, on el 35% de la població viu per sota el llindar de la pobresa.

Pel que fa a Andoni, capital de Kurnool i zona d'influència del projecte *Cultura Ambulant*, és un gran productor de cotó i té una gran indústria tèxtil, però els poblats —amb gran dispersió geogràfica— que hi formen part, són eminentment rurals, i contenen un gran índex d'atur i pobresa i un nivell molt baix d'activitat cultural. En les zones rurals la taxa d'alfabetització és del 55,45%, essent més alt aquest índex en el cas de les dones que augmenta a un 56,50% i la zona presenta dificultats orogràfiques i de comunicació⁸.

3.2 El dret a la cultura i la cultura com a dret: la contribució de la cultura al desenvolupament humà

El fet que el treball posi la mirada a l'Índia és degut que en aquest país molts dels drets humans segueixen sent vulnerats, tot i les seves millores i els diferents moviments i institucions que els defensen i els protegeixen. Així doncs, l'existència de la no relació entre creixement econòmic i progrés social coneguda en l'anterior bloc, reflecteix notòriament les dues velocitats de l'Índia evidenciant que el fort desenvolupament econòmic dels últims anys no s'ha materialitzat en el compliment dels drets humans, especialment en relació als drets socials, econòmics i culturals. A tall d'exemple, a continuació s'exposen diversos drets humans que no s'acompleixen⁹:

- Art. 2. Tota persona té tots els drets i llibertats proclamats en aquesta Declaració, sense cap distinció de raça, color, sexe, idioma, religió, opinió política o de qualsevol altra, d'origen nacional o social, posició econòmica, naixement o qualsevol altra condició.
- Art. 16.1. Els homes i les dones, a partir de l'edat núbil, tenen dret a casar-se i fundar una família, i gaudiran d'iguals drets pel que fa a el matrimoni. 2. Només es realitzarà el casament amb el lliure i ple consentiment dels futurs esposos.
- Art. 25.1. Tota persona té dret a un nivell de vida adequat que li asseguri, així com a la seva família, la salut i el benestar, i en especial la alimentació, el vestit, l'habitatge, l'assistència mèdica i els serveis

⁸ Dades extretes de: Fundació Vicente Ferrer. (s.d). *Bibliobús Anantapur: Biblioteca mòvil para el fomento de la lectura y acceso igualitario a la cultura*. [https://Dialnet-BibliobusAnantapur-6544934%20\(2\).pdf](https://Dialnet-BibliobusAnantapur-6544934%20(2).pdf)

⁹ Dades extretes de: Fundació Vicente Ferrer. (s.d). *Mandala igualdad guía didáctica*. <https://bit.ly/2RVsi3A> fent referència a la Declaració Universal dels Drets Humans.

socials necessaris; té així mateix dret a la seguretat en cas d' desocupació, malaltia, invalidesa, viduïtat o altres casos de pèrdua dels seus mitjans de subsistència per circumstàncies independents a la seva voluntat. 2. La maternitat i la infantesa tenen dret a cures i assistència especial.

- Art. 26.1. Tota persona té dret a l'educació.

En aquest sentit, centrant-nos en els drets culturals i en la seva contribució al desenvolupament humà, és convenient conceptualitzar què s'entén per drets humans i què per cultura amb l'objectiu d'insistir en la importància de la cultura com a dret.

Respecte a la definició del terme cultura, aquesta és complexa de delimitar. En la presentació del treball s'ha comprovat que la dificultat es deu al seu caràcter polisèmic i en les seves condicions relacionades a diverses dimensions.

Etimològicament el mot cultura prové del llatí i significa cultivar. Es feia una analogia amb l'agricultura i s'entenia com el cultiu de l'esperit.

La paraula cultura apareix per primera vegada com a terme teòric en l'obra *Disputas Tusculanas* de l'orador i filòsof Marco Tulio Cicerón. Etimològicament, la paraula cultura prové del llatí COLO (cultivar) i designa els processos pels quals s'extrauen les potencialitats de la terra, en d'altres paraules, el cultiu de la terra. Al extrapolarse, com a metàfora relacionada amb l'agricultura, direm que la cultura fa referència al cultiu de l'esperit i a les facultats sensibles i intel·lectuals de l'individu després d'un procés d'entreteniment en el que s'associa la criança amb l'educació. (Granados y Gutiérrez del Castillo, 2010) citats per Raquel Casanovas López (2019, p. 32).

Tanmateix, al llarg dels anys el significat de cultura i el seu abast ha anat evolucionant, i tot i la divergència entorn a la seva assimilació i varis estudis antropològics, en veritat s'entén, en qualsevol dels casos, que és a través de la cultura que s'aconsegueixen uns fruits intel·lectuals que ajuden en l'avenç de la societat, així com en la manera d'entendre-la (López, 2019). Respecte a això, s'indica en l'article 32 de l'UNESCO (1982) sobre la Declaració de Mèxic sobre les Polítiques Culturals (MONDIACULT¹⁰) — per tal d'aprofunditzar i enriquir el concepte— que;

(..) la cultura s'expressa en cada comunitat humana a través de la infinita diversitat dels actes i els intercanvis mitjançant els quals l'home dota de sentit la seva vida i deixa la seva marca en la història. La cultura és la realització de l'home, de tot home(...) (p. 8)

Així doncs, per què aquest progrés esdevingui complet s'ha de tenir en compte tots els col·lectius de la ciutadania i garantir l'accés a ella a totes les persones sense cap mena de discriminació. Motiu pel qual, es defensa el dret a la cultura com un dret indissociablement dels drets humans.

¹⁰ Conferència mundial sobre les polítiques culturals.

Per drets humans s'entenen aquells drets bàsics que corresponen a tota persona i que tenen sentit per si mateixos perquè es basen en la intrínseca dignitat humana¹¹ essent inherents a totes les persones, sense cap distinció de nacionalitat, lloc de residència, sexe, origen nacional o ètnia, color, religió, llengua o qualsevol altra condició¹² tal i com s'especifica en la Declaració Universal dels Drets Humans.

La Declaració Universal dels Drets Humans és el tractat internacional més important amb pretensió d'arribar a ser l'element de referència per a la convivència de totes les persones que té l'apel·latiu d'universal on es reafirma que els drets humans són indivisibles i interdependents i que els drets culturals, al igual que els drets humans, són expressió i exigència de la dignitat humana.

Determinar el concepte de drets culturals comporta la mateixa complexitat amb la que hem explicat el terme de cultura, però citant la definició que en fa les Nacions Unides en la Declaració Universal dels Drets Humans (2009) entenem que:

Els drets culturals són part integrant dels drets humans i, a l'igual que els altres, són universals, indivisibles i interdependents. La seva promoció i respecte cabals són essencials per mantenir la dignitat humana i per a la interacció social positiva d'individus i comunitats en un món caracteritzat per la diversitat i la pluralitat cultural. (p.9)

La Declaració Universal dels Drets Humans fa referència al drets culturals concretament en el seu article 22, als anomenats *drets econòmics, socials i culturals* com a fonaments indispensables per a assegurar la dignitat de l'ésser humà i el lliure desenvolupament de la seva personalitat. Per la seva banda, a l'article 27 de la mateixa Declaració podem llegir que “tota persona té dret a participar lliurement en la vida cultural de la Comunitat”, i, a més, “a gaudir de les arts i a participar i beneficiar-se del progrés científic i a la protecció dels interessos morals i materials derivats de les produccions científiques, literàries o artístiques de què sigui autor”.

Així doncs, segons aquest, i d'altres textos normatius, el dret a la cultura, com bé argumenta Gemma Carbó (s.d) , es troba oficialment repartit en tres grans àrees: el dret de les persones a beneficiar-se dels rendiments de les seves produccions intel·lectuals, científiques i artístiques (dret d'autor) el dret de tothom a gaudir del progrés científic o intel·lectual i de les seves aplicacions (accés a la cultura) i el dret a participar en la vida cultural. I, tot i que la mateixa carta

¹¹ Article 1 de la Declaració Universal dels Drets Humans. Extret de l'ONU (1948) *Declaració Universal de Drets Humans*. <https://bit.ly/3wvr8dI>

¹² Article 2 de la Declaració dels Drets Humans. Extret de l'ONU (1948) *Declaració Universal de Drets Humans*. <https://bit.ly/3wvr8dI>

de la Declaració Universal dels Drets Humans assenjala en el preàmbul la necessitat d'una concepció comuna de tots els drets humans el cert és que si ja els drets econòmics i socials han estat en general poc rellevants, els drets culturals van ser considerats durant molts anys, com assenjala Januzs Symonides citat per Gemma Crabó (s.d, p. 2), com “una categoria descuidada dels drets humans”. Fet que per pal·liar aquesta situació la Declaració Universal fou acompanyada l'any 1966 pel Pacte Internacional sobre Drets Civils i Polítics (PIDCP) i el Pacte Internacional sobre Drets Econòmics, Socials i Culturals (PIDESC)¹³.

En aquests pactes van quedar definides les obligacions dels estats en matèria de drets humans, i en el cas de l'accés a la cultura l'article 15 del PIDESC, basat en l'article 27 de la Declaració Universal dels Drets Humans, com bé assenjala Raquel López (2019, p. 10) citant a (Donders, 1998), es concreta que “ els estats parts en el present pacte reconeixem el dret a tota persona a participar en la vida cultural” entenent finalment aquest dret a participar en la vida cultural com al dret a tenir accés a la cultura, a gaudir dels beneficis i a exigir la protecció per contribuir lliurement al seu desenvolupament.

Tanmateix per constatar la marginalització dels drets culturals i amb la finalitat de concretar els drets culturals a nivell jurídic s'elabora *La Declaració de Friburg sobre drets culturals* (2007)¹⁴;el primer exercici acadèmic de concreció jurídica del contingut i de l'abast del dret que afavoreix els seus reconeixements i posada en pràctica, en els nivells locals, nacionals, regionals i universals.

La Declaració és un dels instruments claus i necessaris per demostrar la importància dels drets culturals, com també la de les dimensions culturals dels demés drets humans. Segons la declaració (2007, p. 5) es reafirma que els drets culturals són drets promoguts per garantir que les persones i les comunitats tinguin accés a la cultura i puguin participar en la que sigui de la seva elecció. Fonamentalment són drets humans per assegurar el gaudi de la cultura i els seus components en condicions d'igualtat i dignitat humana i no discriminació, com bé reflecteix l'article 1 de la mateixa declaració. En relació a l'accessibilitat a la cultura és l'article 5 *accés i participació a la*

¹³ Les sigles PIDESC fan referència al Pacte Internacional de Drets Econòmics, Socials i Culturals. És un tractat multilateral general que reconeix els Drets econòmics, socials i culturals i estableix mecanismes per a la seva protecció i garantia.

¹⁴ En *La Declaració de Friburg sobre drets culturals* es concreten nou grups de drets. Aquets són els següents: 1) escollir la identitat pròpia, 2) accedir al patrimoni cultural, 3) pertànyer o no a una comunitat, 4) accedir a la vida cultural i participar-hi, 5) expressar-se en la llengua escollida, 6) el dret d'autor, 7) el dret a l'educació, 8) el dret a la informació i 9) el dret a participar de l'elaboració, execució i avaluació de polítiques culturals.

vida cultural el qual en fa referència. A tall d'exemple, segons l'article 5 de la Declaració de Friburg (2007, p. 6):

a) Tota persona, individualment i col·lectivament, té el dret d'accedir i participar lliurement, sense consideració de fronteres, en la vida cultural a través de les activitats que lliurement triï.

b). Aquest dret comprèn en particular: la llibertat d'expressar-se, en públic o en privat, en el o els idiomes de la seva elecció; la llibertat d'exercir, d'acord amb els drets reconeguts en aquesta Declaració, les pròpies pràctiques culturals, i de seguir una manera de vida associat a la valorització dels seus recursos culturals, en particular pel que fa a la utilització, la producció i la difusió de béns i serveis; la llibertat de desenvolupar i compartir coneixements, expressions culturals, emprendre investigacions i participar en les diferents formes de creació i els seus beneficis; el dret a la protecció dels interessos morals i materials relacionats amb les obres que siguin fruit de la seva activitat cultural.

Amb tot plegat i al·legant aquestes aportacions —tant les darreres exposades jurídicament en la declaració de Friburg com les exposades en la Declaració Universal dels Drets Humans amb relació als drets culturals —, s'entén i es considera doncs; que l'accessibilitat a la cultura és fonamental per facilitar la trobada i participació de totes les persones en igualtat d'oportunitats així com que la seva efectivitat i sostenibilitat es imprescindible per tal d'aconseguir el lliure desenvolupament personal de cada individu. El dret a participar en la vida cultural segons Barreiro citat per Raquel López (2019, p. 43) és un dret humà que inclou no solament accedir a la vida cultural sinó també formar part de la creació de les expressions culturals que serveixen per dotar i per refermar les identitats com individus i com a persones, comunitats i grups.

L'accés a la cultura és motor de benestar amb la qual construïm la nostra identitat i forgem les nostres idees. Per això, per una banda, la comissió nacional dels drets humans (CNDH) promou que la promoció, el respecte, la protecció i la garantia dels drets culturals són els punts cardinals per aconseguir les persones, la dignitat. Així com per altra banda, l'UNESCO reconeix la cultura com un mecanisme imprescindible de desenvolupament.

La cultura no es pot tractar com quelcom extern, està directament vinculada amb el desenvolupament humà¹⁵ i aquestes dues dimensions conceptuals resumeixen la vida de les col·lectivitats humanes. La cultura i el desenvolupament s'enriqueixen i s'influeixen mútuament.

¹⁵S'entén per desenvolupament humà: la plena realització de les persones i de l'augment de les seves capacitats i oportunitats per la seva lliure opció al llarg de la seva vida.

Per a IUCD ¹⁶ (s.d) és sabut que la cultura ha de ser un rol fonamental en la implementació de tot projecte de desenvolupament ja que exerceix una funció pluridimensional. En aquest sentit, segons Amartya Sen , citada pel Programa de les Nacions Unides pel Desenvolupament [UNDP] (s.d);

Els assumptes culturals són una part integral de les vides que portem. Si el desenvolupament pot ser vist com la millora del nostre nivell de vida, llavors els esforços orientats a el desenvolupament difícilment poden ignorar el món de la cultura. (p. 9)

En conclusió, el concepte cultura engloba molt i involucra tots i cada un dels aspectes que defineixen la pròpia naturalesa humana. La cultura i conseqüentment la participació cultural, revesteix un importantíssim significat per la vida i és essencial per la realització del ideal de l'ésser humà lliure. Com bé citàvem anteriorment la UNESCO (1982);

(..) la cultura s'expressa en cada comunitat humana a través de la infinita diversitat dels actes i els intercanvis mitjançant els quals l'home dota de sentit la seva vida i deixa la seva marca en la història. La cultura és la realització de l'home, de tot home (...) (p. 8)

La UNESCO reconeix la cultura com un mecanisme imprescindible del desenvolupament i és per això que també s'ha de reconèixer a través de la majoria dels ODS; la cultura és tant un facilitador com un motor de les dimensions econòmica, social i ambiental del desenvolupament sostenible.

Per tant, per donar resposta a la rellevància dels drets culturals, s'ha constatat que es primordial valorar el dret a la vida cultural i a la llibertat de participació per tal de desenvolupar la capacitat de les persones. Així mateix, s'ha entès que la cultura estimula el creixement i l'aprenentatge, tot conclouent que es promou la cultura com una via de desenvolupament i com una via d'accés al coneixement.

En definitiva, la importància de fomentar la cultura en el desenvolupament per poder escollir la nostra identitat individual, és una eina important en el procés de determinar la nostra pròpia existència. El fet que la cultura sigui un element crucial en la comprensió de la humanitat i que a través d'ella aconseguim explicar-nos el nostre voltant i comprendre el rol que juguem en el món, és essencial que sigui un motor que ens iguali i que sigui un eix transversal que garanteixi el principi d'igualtat no només normativament sinó en les condicions reals a fi d'exercir la totalitat dels drets.

16 Aquestes sigles fan referència als indicadors de Cultura de l'UNESCO.

3.3 Marc referencial: eixos principals que constitueixen la finalitat de *Cultura Ambulant* a partir del projecte *Bibliobús Anantapur* sota el marc dels nous models de cooperació internacional

Respecte a la importància de la cultura i a l'exposició de les mancances de l'Índia rural quant a la falta de drets humans, aquest apartat fa referència al propòsit originari del projecte cultural a desenvolupar i a la seva articulació amb el projecte *Bibliobús Anantapur*.

Fins ara hem entès que els drets culturals obren espais a les estratègies d'igualtat i que la cultura s'ha d'integrar com a facilitadora i impulsora d'un desenvolupament sostenible. Tanmateix resta posar en pràctica manifestacions per tal de combatre les desigualtats i aconseguir una accessibilitat amb un abast apte per a totes les persones.

Amb aquest repte per davant, i amb la voluntat inicial d'apropar la lectura de textos literaris a aquells territoris on el llibre és un bé escàs, i per tal de desenvolupar el projecte amb un diagnòstic més adequat a la desigualtat del context, s'ha establert una relació amb un projecte ja vigent amb la intenció de demostrar que és un bon moment per establir ponts i diàlegs amb altres mons i professionals per fi d'assolir plegats i plegades objectius compartits a la recerca d'un món més just i aportar solucions que redueixin les causes generadores de desigualtats. A fi doncs d'aconseguir canvis que afavoreixin a les persones que viuen en situació de vulnerabilitat i apropa'ls-hi la lectura i la cultura, el projecte s'emmarca dins el projecte *Bibliobús Anantapur*: un projecte d'accés a la lectura i a la cultura a través de biblioteques rurals i mòbils en el sud de l'Índia.

Més concretament, *Bibliobús Anantapur* és un projecte social i de cooperació internacional amb l'Índia amb el propòsit d'apropar la lectura als nens, a les nenes i a les dones per tal de posar en valor la importància de l'educació i la cultura pel desenvolupament dels pobles rural de l'estat d'Andra Pradesh. L'objectiu principal és despertar l'interès per la lectura i apropa-la als nuclis de població amb menys possibilitats d'accés a aquests continguts, recolzant l'alfabetització i promovent activitats d'oci que reforcin la missió. Segons la Fundació Vicente Ferrer (2019), en les zones que recórrer el bibliobús, més del 40% de la població no sap ni llegir ni escriure.

Aquest projecte és impulsat per totes les biblioteques públiques provincials andaluses pertanyents a la Conselleria de Cultura de la Junta d'Andalusia juntament amb les biblioteques municipals de la província de Sevilla, entre d'altres, i s'emmarca dins al programa de desenvolupament integral dut a terme per la fundació Vicente Ferrer, una ONG compromesa amb la millora de les condicions de vida i amb el procés de transformació de les zones rurals de l'Índia.

La fundació Vicente Ferrer treballa per la igualtat de les dones i per a les persones amb discapacitat; per aconseguir una sanitat de qualitat per a totes les persones; per promocionar mètodes de vida sostenible i accés als serveis bàsics; i per promoure la participació comunitària per aconseguir la inclusió de tothom. Unes lluites que el projecte *Bibliobús Anantapur* aplica, essent la biblioteca una eina de transformació social, ja que el projecte posa en èmfasi l'apoderament de la dona enfortint la seva capacitat d'organització; és autogestionat i sostenible; eleva els nivells d'escolarització i participació ciutadana i proporciona el desenvolupament, el sentit d'iniciativa i l'esperit emprenedor de la comunitat a partir de la creació d'estructures participatives.

De manera més detallada, els objectius concrets del projecte, presentats per Sílvia Puertas Bonilla (2017, p. 6) són:

- Promoure el coneixement dels valors de la cultura a través d'activitats i tallers, principalment dirigits a nens i a nenes; conte-contes, dramatitzacions, música, dansa, etc.
- proporcionar un aula de reforç mòbil a aquelles zones que no tinguin encara escola física, compaginant activitats d'índole cultural amb les d'oci,
- fomentar l'ús de les noves tecnologies i Internet,
- despertar l'interès per la lectura a la població, elevant els nivells de lectura de les nenes i els nens i augmentant l'alfabetització en els adults,
- afavorir l'auto-desenvolupament i la iniciativa de les poblacions locals,
- impulsar la implicació de les mares en les lectures que puguin llegir els seus fills i filles.
- potenciar la participació ciutadana en activitats culturals i educatives,
- crear llocs de treball a partir de la auto-sostenibilitat de la biblioteca mòbil i afavorir el treball col·lectiu a partir de la constitució de grups de base,
- fomentar el respecte i el valor a la lectura i a la cultura en general entre la població, detectant la seva funció com a mitjà d'aprenentatge, oci i gaudi i,
- facilitar l'expressió, la comunicació i la creativitat a través dels llibres, la dansa i la música.

Pel que fa al material del bibliobús, *Sanchara Grandhalayam*, denominat en telugu, no només es disposa de llibres, sinó també de 20 “tablets”, una televisió amb sistema e-learning de so, revistes actualitzades, diaris i jocs de taula.

La missió i visió del projecte *Bibliobús Anantapur* en fomentar la lectura i l'accés igualitari a la cultura s'adapta perfectament en la voluntat del projecte cultural a dur a terme, i l'impacte positiu pel que fa al model de cooperació internacional s'ajusta a la voluntat del projecte en contribuir amb la justícia global i la cultura de pau. En efecte, pel que fa a la metodologia del meu projecte i del projecte *Bibliobús Anantapur*, es promou nous models de cooperació internacional (abandonant la concepció dels models tradicionals de cooperació existencials i paternalistes) garantint i afavorint que les persones destinatàries participin activament en el propi desenvolupament, i que cooperin a partir de l'educació per la justícia global.

Una justícia global que garanteixi el gaudi de tots els drets humans a totes les persones i lluiti contra les seves violacions; una justícia global que requereixi processos de transformació social per millorar la qualitat de vida de les persones; que impliqui un compromís en el nostre entorn immediat i en els llunyans, amb les persones que ni tan sols coneixem; que impulsi i asseguri la igualtat, la no discriminació, la diversitat, el benestar global i la pau; que faci realitat la universalitat, inalienabilitat, indivisibilitat, interdependència i progressivitat dels drets humans. (Verdejo, 2017)

En aquest sentit, el projecte *Bibliobús Anantapur* té un doble impacte ja que la seva cooperació està basada en un intercanvi d'anada i tornada. Per una banda, és un projecte local amb cooperació espanyola, i per l'altra, a Espanya també es realitzen accions referents al projecte. Tanmateix, al tenir en compte a l'hora de desenvolupar-se les 10 claus per posar en pràctica l'educació per a la justícia global, en el projecte es suma un pòsit molt significatiu quant al seu procediment i seguiment.¹⁷

¹⁷ Les deu claus per aprofundir en el sentit i la finalitat de l'Educació per a la Justícia Global (La fede.cat, s.d) són: 1; Eduquem per qüestionar: allò educatiu és polític. 2; Eduquem en la consciència de la interdependència i l'ecodependència. 3; Desaprenem la manera de mirar el món. 4; Aprenem col·lectivament. 5; Eduquem amb la tribu: teixim comunitats educadores. 6; Eduquem com a forma d'educar. 7; Transformem la nostra realitat més propera. 8; Treballem pels processos no pels resultats. 9; No defugim la complexitat. 10; Posem emoció ment i cos.

Amb tot això, el projecte presenta la cultura com una dimensió que mai no és estàtica i que com a tal empodera a les persones amb capacitats per apropiarse dels seus propis processos de desenvolupament, així com la converteix en transformadora capaç d'incidir en la millora de les condicions de vida de la societat, atès que el districte Anantapur de l'Índia necessita fórmules innovadores per reconstruir el seu danyat teixit social i revalorar el concepte de comunitat. És per això que es creu en el projecte, ja que quan un enfocament centrat en les persones i basat en llocs concrets es integra en iniciatives de desenvolupament i consolidacions de pau, i quan les intervencions sobre el terreny tenen en compte el context cultural, es poden produir-se canvis transformadors i sostenibles.

3.4 Els poders i els valors de la literatura i, els beneficis de la lectura en la literatura infantil

Fins ara, els apartats del marc teòric presentaven l'estudi de les necessitats i l'anàlisi del context on es desenvolupa *Cultura Ambulant* i el seu marc referencial. Això no obstant, cal també fer una reflexió sincera sobre els usos de la literatura i la plenitud del seu sentit, a fi de comprendre de manera més significativa i completa la finalitat global del projecte a partir de la tradicional pregunta que s'ha formulat al llarg de la història des de Lamartine, Charles Du Bos i Sartre: *Per a què serveix la literatura?*

En efecte, pel que fa a la teoria literària sobre el poder de la literatura i la seva utilitat, al llarg de la història se li han atribuït diverses qualitats les quals s'exposen seguidament a partir de les tres definicions d'Antoine Compagnon (2008).

La primera és la definició clàssica originària d'Aristòtil (384 aC-322 aC) quan assigna les bases de la teoria literària occidental en el tractat *Poètica* (355 aC). Per Aristòtil, la literatura havia de representar de forma versemblant —mitjançant una mimesi— la realitat a fi de provocar una catarsis en el lector (una purgació d'afeccions i una identificació) amb la qual la funció de la literatura era crear coneixement i proporcionar plaer. Tanmateix, Plató, (427 aC-347 aC) un segle abans, ja reflexionava sobre aquesta funció de la literatura com a “forma de coneixement”, però defensava que la literatura servia per corrompre les ànimes, ja que els autors eren lliures de defensar idees que podien ser contràries al poder. De manera breu, pel que fa a l'època classicista (s. XVI- s. XVIII) a la literatura se li atribuïa el poder d'ensenyar i d'entretenir, una doble funció que es basava en les manifestacions clàssiques, concretament d'Horaci (65aC-8aC). I, pel que fa a l'Edat mitjana (s.V-s. XV), la utilitat de la literatura era a fi d'unificar i instruir.

La segona definició apareix en la il·lustració i es aprofundida pel romanticisme (s.XVIII- s.XIX). Aquesta definició, pel que fa al poder de la literatura, es diferencia de la primera per no ser la literatura un mitjà amb el qual ensenyar i entretenir, sinó per tenir un poder terapèutic. La literatura esdevenia un instrument de justícia i de tolerància, i la lectura, una experiència de l'autonomia que contribuïa a la llibertat i a la responsabilitat de l'individu.

En aquest sentit, en el romanticisme la literatura deixava de ser imitació per ser expressió, afavorint la fugida de la realitat i defensant que l'art era un fi en si mateix. A tall d'exemple, Hegel (1770-1831) nega la finalitat purificadora (Aristòtil), moralitzadora (Plató) i docent (Horaci). (Hypotheses, s.d)

La tercera definició fa referència a la moderna i aquesta supleix els afectes del llenguatge. En aquest cas, la literatura fa del llenguatge corrent un de propi i es concep la literatura contra la inadequació d'aquest. Segons *La tuba de Edgar Poe* (2008, p. 43) “donar un sentit més pur a les paraules de la tribu”. En concret, per a Compagnon (2008, p. 44) “la literatura mostra, en la naturalesa i en l'esperit, fora i dins de nosaltres, coses que no cridaven explícitament l'atenció dels nostres sentits ni de la nostra consciència”.

No obstant això, havent recorregut en el temps i comprès els tres poders de la literatura — clàssic, romàntic i modern — en el nostre temps present la literatura ja no es considera tant com un mode privilegiat d'adquisició d'una consciència històrica, estètica i moral, així com, ja no es tan freqüent pensar el món i l'ésser humà a través d'ella, però, altrament, hi continuen existint grans valors. Així mateix, per Italo Calvino (2008, p. 21) la literatura posseeix una singularitat i una supremacia atès que per a ell hi ha coses que tan sols la literatura pot explicar i procurar-nos.

Contemporàniament, doncs, la literatura és un instrument d'autoconsciència d'una societat, de transmissió de valors, i a més a més del seu art, posseeix un gran paper en el context de la formació de l'ésser humà mitjançant una lectura emancipadora que aporta als lector(e)s criteri propi, capacitat pel judici crític i coneixement, i comprensió del món que ens envolta. Aportacions que les relacionem amb la teoria marxista sobre el poder transformador de la literatura.

Amb la literatura podem descobrir la vida d'aquell(e)s qui estan allunyats de nosaltres en l'espai i en el temps i comprendre la pluralitat del món, reconeixent l'emoció i l'empatia, com inici de la lectura. Com argumenta Compagnon (2008, p. 60): “el text literari em parla de mi i dels altres, provoca la meua compassió, quan llegeixo m'identifico amb els altres i m'afecta el seu destí, les

seves penes i les seves alegries son momentàniament també les meves”. Per tant, en aquest sentit, llegir ens proporciona el desenvolupament d’una personalitat autònoma.

En definitiva, basant-nos en aquestes teories, i en les darreres explicacions, les respostes a la pregunta inicial estan resumides en les funcions esmentades implícitament. Per tant, es conclou que la literatura serveix per comprendre’ns millor a nosaltres mateixos i generar noves idees, per entendre el món, per aprendre sobre quelcom desconegut i per entretenir i gaudir da estona agradable amb intimitat, emoció i calidesa.

La literatura proporciona benestar i al mateix temps amplia les nostres possibilitats vitals. Com bé argumenta James Salter (2017, p. 41) “Primer de tot, cal llegir per plaer. És obvi. Després per créixer.”

De la mateixa manera, doncs, la literatura infantil i juvenil intenta posar als ulls dels nens i de les nenes relats de vida, del món i de realitats mitjançant un sistema de representacions amb fantasia. D’aquesta manera és important la relació que s’estableix entre la literatura i la construcció de les seves consciències. I en aquest sentit, *Cultura Ambulant*, ha cregut necessari aquesta interconnexió a partir de la lectura de contes com a un primer contacte pels infants i joves amb el seu entorn immediat.

Els beneficis de la lectura per a infants i joves són molts, i els contes són una de les eines bàsiques que els obre un ventall de possibilitats per a incidir en el desenvolupament de la cognició i les habilitats socials i comunicatives en edats primerenques. Així doncs, els valors generals dels contes són: el valor literari, el valor sociològic, el valor psicopedagògic, i el valor didàctic mentre que les possibilitats que s’adquireixen donada la seva lectura, segons Susana Peix i Meritxell Almirall (2019, p. 13), són;

- Descobrir el món que els envolta,
- establir espais compartits i de socialització,
- adquirir vocabulari,
- millorar la comunicació verbal, corporal i cognitiva,
- estimular l’observació i l’atenció i,
- despertar el sentit crític.

4. FASE CREATIVA

4.1 Plantejament

La fase creativa del projecte és la fase prèvia, amb la qual, partint del plantejament de la idea i la seva necessitat, ens conduirà cap a la concreta definició i concepció del projecte. En efecte, aquesta etapa actua com a punt de partida, ens serveix per desenvolupar una primera planificació general i significa iniciar correctament tot el procés de creació.

En aquest sentit, l'origen del projecte sorgeix de la **necessitat** d'afrontar les desigualtats culturals i poder oferir igualtat d'oportunitats a l'hora d'accedir a la cultura proposant l'elaboració d'un llibre com a **idea** de solució amb l'**objectiu** d'apropar la lectura de textos literaris a aquells territoris on el llibre és un bé escàs. No obstant això, tot projecte segueix un cicle de vida dinàmic, canviant i progressiu i per aquest motiu, es creu convenient explicar la transformació de la idea inicial de *Cultura Ambulant* a la seva concreta definició i execució.

La finalitat del projecte sempre ha seguit la mateixa arrel inicial: apropar la lectura de textos literaris a aquells territoris on el llibre és un bé escàs, però la intenció seguia uns paràmetres molt generals que impossibilitaven la correcta adequació del treball i la seva viabilitat. D'aquesta manera, per tal de dissenyar una proposta que fes front als objectius, se'm feia necessari respondre un seguit de preguntes les quals em permetrien planificar el projecte: Què vull fer? Per què? A on? Com s'aconseguirà? Amb quins recursos? Quan? Per a qui?

Tanmateix, davant d'aquestes preguntes, partint de la necessitat i del propòsit de l'elaboració d'un llibre com a idea, la seva voluntat de distribució abraçava totes aquelles destinacions possibles i aquesta ambigüitat obstaculitzava el concret plantejament del treball i la viabilitat del projecte final.

Concretament, la primera idea era cooperar de la mà amb les màximes ONGs i fundacions per tal d'enviar el llibre arreu on fos possible. El primer pas va ser fer una recerca d'ONGs (amb el suport de la Coordinadora d'ONGs de Girona i l'Alt Maresme) i contactar amb aquelles que trobava els seus projectes més interessants. Regularment vaig tenir contacte amb 3 organitzacions, però finalment em vaig focalitzar en col·laborar únicament sota el marc referencial del projecte *Bibliobús Ananapur* de la Fundació Vicente Ferrer per tal d'aconseguir

concretar el disseny del projecte i que el seu procés servís com a primera exemplificació a fi d'implementar-se — fent el corresponent diagnòstic— en altres destinacions.

Amb tot plegat doncs, la **planificació** del procés per orientar la realització dels objectius amb sensibilitat i rigorositat ha consistit a realitzar sistemàticament i en etapes una fase de disseny i formulació basada en l'exploració i el diagnòstic de la realitat de la qual sorgeixen els objectius, i en la preparació específica de la iniciativa i les seves corresponents activitats.

5. FASE DE DISSENY I FORMULACIÓ

Aquesta fase fa referència a les dues etapes de la planificació i engloba: el disseny del projecte, el procés d'exploració i el diagnòstic i; la formulació, la planificació específica. Tanmateix, cal tenir en compte que *Cultura Ambulant* s'inscriu en el projecte *Bibliobús Anantapur* de la Fundació Vicente Ferrer i, per tant, s'estudia amb relació al seu marc conceptual.

5.1 Disseny del projecte

A fi de planificar i dissenyar els projectes de manera més fonamentada, i per tal de concretar els objectius, s'efectua un **diagnòstic** de la realitat on es desenvolupa i s'**analitzen** aquells elements que hi influeixen: les diferents problemàtiques i/o necessitats i les multicauses per les quals regeix el projecte. En aquest cas, l'estudi de la realitat i les necessitats de *Cultura Ambulant* fan referència al marc teòric del mateix treball presentat anteriorment¹⁸.

En el marc teòric, per una banda, s'ha analitzat les circumstàncies de l'Índia i el projecte on s'inscriu, i per l'altra banda, s'ha estudiat la importància de l'accessibilitat a la cultura i a la literatura amb relació al desenvolupament humà. No obstant això, en aquesta fase de disseny, s'han examinat també els **elements contextuais** fonamentals per definir l'abast i els objectius del projecte els quals seguidament s'exposen les seves definicions.

5.1.1 Elements contextuais

○ **Denominació**

S'identifica i es reconeix el projecte com *Cultura Ambulant*. És tal la importància de l'accessibilitat a la cultura per a tothom que aquesta mai hauria de passar de llarg i deixar d'aturar-se.

Aquesta referència d'ambulant s'utilitza com a metàfora, però tot i així, s'escau perfectament també amb el vehicle físic de la biblioteca mòbil *Anantapur*.

○ **Destinatari**

Les persones destinatàries directes del projecte són tots els usuari(e)s infantils i juvenils del Bibliobús Anantapur, les comunitats vulnerables i les castes desfavorides: dàlits. Més concretament, aquells nens i nenes entre 7 i 12 anys veïn(e)s dels pobles rurals integrats al recorregut de la biblioteca mòbil. No obstant això, la participació dels agents, la dels pares i la de les mares, fa que aquests esdevinguin destinataris indirectes i públic objectiu, ja que la gran importància del projecte és consolidar una identitat lectora inclusiva que els ajudi a consolidar

¹⁸ Vegeu apartat 3.

conjuntament un futur a construir i els hi proporcionari una societat més culta i cohesionada. Per tant, més democràtica, justa i generadora d'oportunitats.

○ **Ubicació i zona d'influència**

Fruit de la inserció de *Cultura Ambulant* al Bibliobús Anantapur l'itinerari de la seva distribució esdevé la zona d'influència del mateix bibliobús.

L'itinerari que segueix el bibliobús transcorre entre 16 poblats: Suguru, Madhavaram, Rampuram, Jampapuram, Arlabanda, Halvi, Badnehal, Yerigera, Vandagallu, Kolamanpeta, Duddi, D. Belagal, Chinna Bhumpalli, Pedda Bhumpalli, Sajjalagudam i Chintakunta. Tots ells ubicats a la regió d'Adoni, districte de Kurnool, pertanyent a l'estat d'Andhra Pradesh, situat al sud de l'Índia.

En definitiva, l'àmbit d'actuació són pobles rurals aïllats amb dificultats orogràfiques, amb manca d'oferta cultural i amb pocs recursos que presenten dificultats de comunicació i risc d'extrema pobresa.

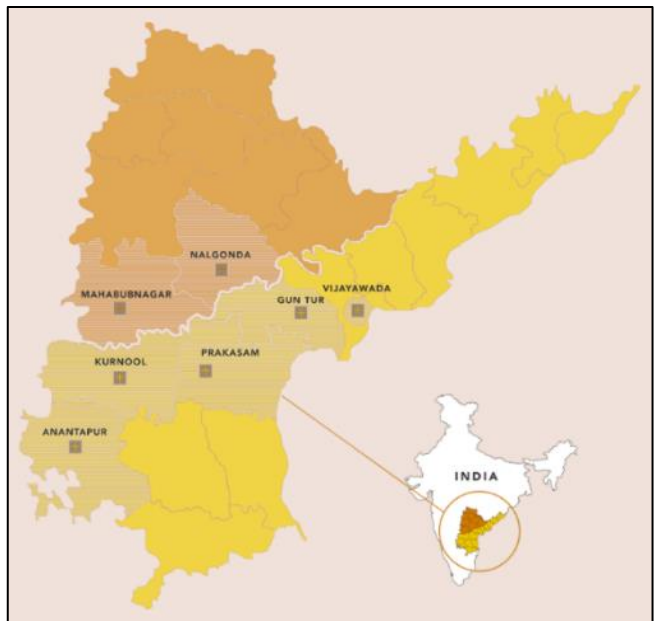

Figura 1. Ubicació del districte de Kurnool, pertanyent a l'estat Andhra Pradesh presentat en color groc.

Font: Guia didàctica Mandala, Fundació Vicente Ferrer.

5.2 Formulació del projecte

La formulació del projecte és la fase metodològica a seguir per tal de definir què i com es durà a terme el projecte amb relació al plantejament inicial. Així doncs, aquesta fase parteix de la fase creativa on ja s'ha plantejat la necessitat, l'objectiu general i la idea, i així mateix; es caracteritza per ser la fase descriptiva, ja que s'exposa una aproximació més precisa en la definició dels objectius i una planificació més acurada sobre el curs de les accions requerides per aconseguir-los. En aquest sentit, la metodologia i planificació ha seguit un mètode col·laboratiu de cocreació

i corresponsabilitat a qui a tothom se li ha delegat diverses funcions però la coordinació de tot el desenvolupament ha anat a càrrec meu¹⁹.

També, la fase de formulació del projecte és la fase justificativa del projecte, i com a tal; un bon mètode efectiu per tal de formular de forma clara i concreta la seva presentació va ser tornar a plantejar les preguntes inicials ja havent fet un diagnòstic de la realitat.

En conseqüència, seguint les preguntes, les respectives respostes doten de sentit el projecte.

TAULA 1. Mètode de formulació

Què? (Objectiu a assolir)	Apropar la lectura de textos literaris a aquells territoris on el llibre és un bé escàs.
Com? (Acció-Idea que permet la realització de l'objectiu principal)	Creació d'un llibre.
Per què? (Necessitat, justificació)	Afrontar les desigualtats culturals i poder oferir igualtat d'oportunitats a l'hora d'accedir a la cultura.
On? (Localització)	Estat d'Andra Pradesh, Índia.
Quan? (Cronograma)	Procés de formulació i producció.
Quants? (Recursos)	Recursos humans i financers.
Per a qui? (Destinataris)	Usuaris(e)s potencials del Bibliobús Anantapur.

Font: Elaboració pròpia

○ Objectius

L'**objectiu principal** del projecte és apropar la lectura de textos literaris a aquells territoris on el llibre és un bé escàs, tanmateix, en la seva primera implementació, aquest es suma als **objectius globals** del projecte *Bibliobús Anantapur*²⁰ i es materialitza amb la creació del llibre, el qual també es regeix per tenir els seus propis **objectius concrets**.

¹⁹ Vegeu el subapartat activitats de l'apartat 5.

²⁰ Vegeu apartat 3.3 del marc teòric.

En concret, de forma breu, l'objectiu general és el propòsit més ampli que conforma el marc de referència amb relació al qual s'estructura tota la resta d'elements que componen el projecte, i els objectius específics són els dependents d'aquest que permetran la seva realització i assoliment.

A continuació es plantegen els objectius de manera esquemàtica;

TAULA 2. Objectius

<p>OBJECTIU GENERAL</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Apropar la lectura de textos literaris a aquells territoris on el llibre és un bé escàs.
<p>OBEJCTTIUS GLOBALS PROJECTE ANANTAPUR</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Promoure el coneixement dels valors de la cultura a través d'activitats i tallers, principalment dirigits a nens i a nenes; conte-contes, dramatitzacions, música, dansa, etc. - Proporcionar un aula de reforç mòbil a aquelles zones que no tinguin encara escola física, compaginant activitats d'índole cultural amb les d'oci. - Fomentar l'ús de les noves tecnologies i Internet. - Despertar l'interès per la lectura a la població, elevant els nivells de lectura de les nenes i els nens i augmentant l'alfabetització en els adults. - Afavorir l'auto-desenvolupament i la iniciativa de les poblacions locals. - Impulsar la implicació de les mares en les lectures que puguin llegir els seus fills i filles. - Potenciar la participació ciutadana en activitats culturals i educatives. - Crear llocs de treballs a partir de la auto-sostenibilitat de la biblioteca mòbil i afavorir el treball col·lectiu a

	<p>partir de la constitució de grups de base.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Fomentar el respecte i el valor a la lectura i a la cultura en general entre la població, detectant la seva funció com a mitjà d'aprenentatge, oci i gaudi. - Facilitar l'expressió, la comunicació i la creativitat a través dels llibres, la dansa i la música.
<p>OBJECTIUS CONCRETES DEL LLIBRE</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Manifestar el dret a la cultura. - Apreciar la cultura com a mitjà d'aprenentatge, d'oci i gaudi. - Oferir accessibilitat a la lectura. - Augmentar l'alfabetització. - Aprendre un nou idioma; l'anglès. - Despertar l'interès per la lectura. - Desenvolupar la creativitat i la imaginació dels lectors/es. - Establir connexions diferents amb altres realitats. - Treballar la lectura com a eina d'apoderament. - Esdevenir els lector(e)s proactius/ves i lliures en l'acceptació voluntària dels elements que utilitzaran per la construcció de la seva pròpia consciència. - Esdevenir sostenible en el temps.

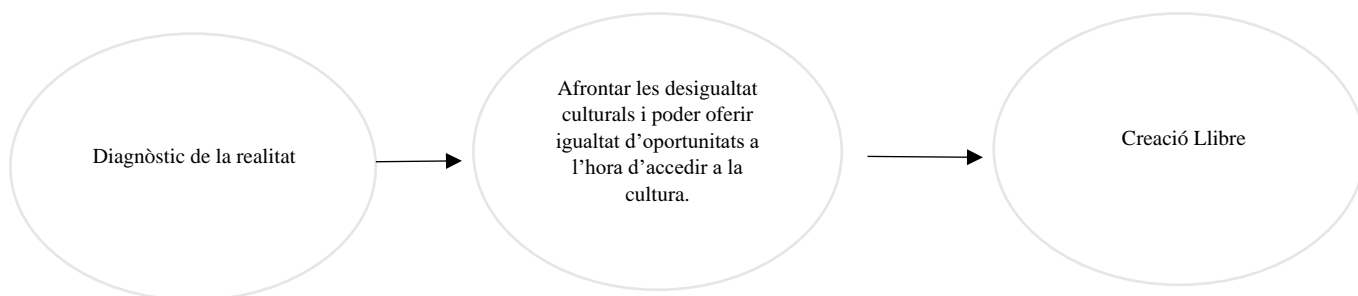
Font: Elaboració pròpia

Referent a l'últim objectiu concret del llibre amb relació a la seva sostenibilitat en el temps, aquesta viabilitat dependrà concretament de la correcta posada en escena dels altres objectius.

○ **Descripció i justificació**

La justificació és la pregunta bàsica per donar credibilitat al sentit del projecte i parteix del diagnòstic realitzat a la fase de disseny des d'on s'aborda la prioritat i la urgència del problema per demostrar la viabilitat del producte pensat per fer-hi front.

TAULA 3. Justificació

Font: Elaboració pròpia

En el cas de *Cultura Ambulant*, la justificació és la següent:

Fruit de la iniciativa de la Fundació Vicente Ferrer en dotar de valor social la Biblioteca mòbil Anantapur, la finalitat de *Cultura Ambulant* és establir una sinergia amb el projecte referencial per tal de transformar, a través de la cultura de pau, la problemàtica de les desigualtats globals socio-culturals actuant a l'Índia a escala regional.

Més concretament, amb l'objectiu d'apropar la lectura i la cultura a nuclis de població de l'Índia rural amb menys possibilitats d'accés, en la recerca de noves fórmules per afavorir els col·lectius més desfavorables, i considerant les biblioteques com agents claus per garantir el dret d'accés a la cultura i com a espais on trobar recursos per l'aprenentatge o d'adquirir coneixements per plaer i esdevenir un punt de trobada per la ciutadania, la finalitat de *Cultura Ambulant* és la construcció d'un recurs infantil literari destinat als nens i nenes usuari(e)s del *bibliobús Anantapur*.

La proposta literària és la construcció d'un llibre basat en un recull de contes procedents de diferents perfils d'escriptor(e)s. Els contes que s'inclouen són interdependents entre sí, però s'uneixen per un element universal (la lluna) que actua com a denominador comú el qual simbolitza el món plural que tots(e)s compartim. En aquest sentit i, concretament, la voluntat del llibre és facilitar una lectura on a través de l'entreteniment esdevinguin lector(e)s proactius/ves i lliures en l'acceptació voluntària dels elements que utilitzaran per a la construcció de la seva pròpia consciència i per establir connexions amb altres realitats.

El llibre porta per nom *With the moon as my companion* i inclou 12 contes acompanyats amb les seves respectives il·lustracions, cada un d'ells amb un missatge especial seguint la seva pròpia temàtica.

En concret, el principal motiu pel qual s'ha escollit el gènere conte ha sigut per la seva brevetat i pel seu caràcter didàctic. Intentant passar per als ulls dels nens i les nenes relats de vida, del món, de realitats diferents mitjançant un sistema de representacions amb fantasia.

La cultura és un factor de desenvolupament integral de la societat. La cultura transforma, ens transforma, basteix i sustenta, i amb aquesta premissa un dels objectius d'apropar la lectura de textos literaris és manifestar-ne el seu dret.

○ **Activitats**

Les activitats fan referència a la unitat mínima de planificació i indiquen el nivell màxim de concreció de l'actuació del projecte. Així doncs, les activitats de *Cultura Ambulant* fan referència a les accions i tasques que corresponen de manera progressiva a l'elaboració del llibre.

TAULA 4. Activitats

ACTIVITATS FASE DE DISSENY I FORMULACIÓ	ACTIVITATS FASE DE PRODUCCIÓ	ACTIVITAT FASE D'EXECUSIÓ
<ul style="list-style-type: none"> • Contactar ONGs • Recercar il·lustrador(e)s • Recercar traductors(e)s • Recercar escriptor(e)s • Contactar Editorials 	<ul style="list-style-type: none"> • Redactar contes • Traduir contes • Il·lustrar contes • Corregir contes 	<ul style="list-style-type: none"> • Editar • Enviar

Font: Elaboració pròpia

Aquestes activitats interrelacionades entre elles han suposat el nivell productiu de *Cultura Ambulant* de manera que l'execució d'una permetia la de la següent fins a finalment arribar a completar la gestió del projecte. Tanmateix, en aquest cas, la importància de les activitats va ser la planificació d'aquestes en un temps determinat i la seva producció a curt termini, així com el treball col·laboratiu entre els/les diferents responsables i agents. En efecte, va ser molt important conèixer bé amb quins recursos es disposava per acomplir les activitats i aquestes plantejar-les amb un criteri realista que permetés assegurar la seva viabilitat²¹.

²¹ Tant la planificació com els recursos humans necessaris per dur a terme les activitats es definiran en els següents apartats. Vegeu els subapartats cronograma i estratègia de gestió de recursos.

En aquest cas, *Cultura Ambulant*, amb la voluntat de ser un projecte cultural i solidari la iniciativa regia per seguir un caràcter col·laboratiu amb diversos joves professionals competents en els seus àmbits d'actuació determinats. Per aquest motiu, hi ha hagut una clara diferència entre els agents de cada activitat, ja que malgrat la responsable dels seus seguiments i la corresponent coordinadora he sigut jo, les activitats executades en la fase de producció s'acompleien per diferents professionals.

En aquest sentit, les activitats corresponents a la fase de disseny han sigut de competència pròpia, ja que eren activitats de caràcter administratiu i cada activitat seguia el mateix seguiment: cercar possibles col·laboradors, redactar mailings i missatges per tal de contactar-hi, entrevistar i finalment seleccionar. No obstant això, les activitats corresponents a la fase de producció també mereixen la seva especial distinció.

- **Activitat de coordinació**

A fi d'aconseguir una metodologia òptima totes les activitats han estat coordinades per mi. És a dir, el meu càrrec de *curator* en aquest procés de creació ha estat continu i present en totes les fases de producció. En concret les funcions que he dut a terme, a part de les de caràcter administratiu i de recerca en la fase de disseny, han sigut les següents: establir els objectius, planificar i dinamitzar les propostes creatives, organitzar, coordinar i controlar l'execució de les activitats i gestionar els recursos.

- **Activitat de redacció**

Aquesta va ser l'activitat primordial per dotar de sentit el projecte i es va encarregar a diferents autor(e)s.

La narració dels contes és el material orgànic amb el qual els lector(e)s esdevindran proactius/ves descobrint mons i realitats diferents. D'aquesta manera, la voluntat d'encarregar els 12 contes a autories diferents ha ofert singularitat i riquesa al llibre i diversitat als lector(e)s a l'hora d'establir connexions amb consciències diferents a les seves.

En aquest sentit, la llibertat creativa dels autor(e)s era absoluta. Tan sols hi havia dues pautes mínimes a seguir: l'extensió, i que es vetlles amb relació a la perspectiva de gènere i interseccional. A conseqüència d'això, les narracions vehiculen valors com l'ecologia, la multiculturalitat i el respecte, entre d'altres. No s'han ofert valors sexistes ni estereotipats i s'ha intentat potenciar una lectura crítica.

Amb relació a la selecció dels autor(e)s es va fer una tria selectiva de diferents perfils per aportar varietat de perspectives als relats.

Seguidament s'exposa cada autoria amb el seu corresponent relat.

TAULA 5. Autoria dels contes

TÍTOL CONTE	AUTORIA
Faradín y la transmutación	Laura Riera
La felicitat del camí	Moude Mballo
Camí cap a la lluna	Naila Freixes
La lluna	Xavi Mas
Elsa, Ravi y alim hablan a través de la luna	Mónica Gómez
Un raig dolent i un de bo	Cristian Sitjas
Aicha	Miranda Agustí
Els dies de la lluna	Pere Grau
Atremisa, Apol·lo i l'avi Michele	Sheddad Kaid-Salah i Helena Prieto
Un ull i un ull només	Laia Güell
La llegenda del viatger	Marc Diudé
Com dues gotes d'aigua	Francesc Bosch

Font: Elaboració pròpia

En definitiva, el llibre és un recull de 12 contes (el qual el darrer forma part de l'epíleg), escrits en català i castellà però publicats en anglès. Per tant, la redacció de contes va anar seguida de la tasca de traducció.

- **Activitat de traducció**

La següent tasca va consistir en traduir i corregir els textos originals en un altre idioma. Aquesta activitat era de gran responsabilitat, ja que la traducció no només és una simple substitució de paraules, sinó que ha d'expressar de la millor manera el què diu al text original i traslladar el seu sentit al text terminal.

A diferència de les altres activitats, malgrat que totes es van executar amb delicadesa i consideració, aquesta s'havia d'acomplir amb més sensibilitat per oferir una traducció entenedora i àgil. Així doncs, aquesta tasca va ser competència de tres joves professionals. Concretament, aquest encàrrec es va atribuir a la Mar Catot (Graduada en Traducció i Interpretació per la Pompeu Fabra), al Silas Engler (Graduat en Traducció i Interpretació per la UAB), a l'Anna Albert Torres (Graduada en Traducció i Interpretació per la Universitat Jaume I i recent estudiant del màster de lingüística aplicada per la Universitat de Santiago de Compostela) i puntualment al Bernat Ragués.

Seguidament s'exposa cada traducció amb cada professional responsable. Això si, hi ha tres contes que el seu corresponent autor/a ja el va escriure en anglès i només calia repassar-lo.

TAULA 6. Encarregats de la traducció

TÍTOL CONTE	PERSONA TRADUCTORA
Faradin and the transmutation	Mar Catot
The hapinnes of the way	Anna Albert
On the way to the moon	Anna Albert
The moon	Silas Engler
Elsa, Ravi and Alim speak through the moon	Mar Catot
Good and bad rays	Mar Catot
Aicha	Bernat Ragués
The moon's days	Silas Engler
Atremis, Apollo and grandpa Michele	Anna Albert
One eye and one eye only	Mar Catot
The traveler's tale	Anna Albert
Like two drops of water	Bernat Ragués

Font: Elaboració pròpia

L'elecció per la qual es va decidir traduir els contes a l'anglès va ser decisió de la Fundació Vicente Ferrer, ja que calia traduir-los en un idioma que els lector(e)s entenguessin. A l'estat d'Andra Pradesh es parla Telugu, però conjuntament vam acordar que seria una bona manera introduir el llibre al bibliobús com un recurs lingüístic més en llengua anglesa. Aprofitant així, l'ús del conte per a l'aprenentatge d'una llengua estrangera assimilada en un context natural i lúdic.

- Activitat d'Il·lustració

Un cop es van traduir els textos la següent activitat va ser il·lustrar-los, ja que la voluntat del llibre era relacionar diferents àmbits creatius (la literatura i la il·lustració) els quals fossin dos llenguatges diferents que combinats potenciessin la imaginació dels lector(e)s.

De forma breu, per il·lustrar entenem enriquir el text amb imatges i en aquest cas, malgrat que el text obté més importància, s'ha intentat buscar un equilibri agradable pel que fa a la narrativa visual. Parlem, doncs, d'il·lustrar quan volem fer referència a la transmissió d'un missatge mitjançant dibuixos i acompanyant un text.

Com a qualsevol altra activitat també havia d'estar pensada amb consideració i per això, abans de confiar l'encàrrec a una persona il·lustradora, calia fer una tria d'estils que encaixessin més

en el projecte. És per aquest motiu que va sorgir la necessitat, com s'ha exposat anteriorment, de recercar diversos perfils d'il·lustradors i il·lustradores per acabar determinant l'adiant.

En aquest sentit, seguidament s'exposen alguns exemples de persones il·lustradores amb els seus estils corresponents proposats;

Il·lustrador Arnau Solà, @arnausolavila

Figura 2. Il·lustració Arnau Solà. Font: Instagram

Il·lustradora Mariona Garriga, @wavink_sea

Figura 3. Il·lustració Mariona Garriga. Font: Instagram

Il·lustradora Mar Liñan, @miinemart

Figura 4. Il·lustració Mar liñan. Font: Instagram

Il·lustradora Laia, @lalai.ilustra

Figura 5. Laia. Font: Instagram

Finalment la il·lustradora del llibre ha sigut la Marina Airaudo (@_mrinzk) amb qui col·laborativament s'ha pensat de manera inclusiva en la relació entre la imatge i el text.

En aquest sentit, la decisió que es va prendre va ser que cada conte contingués una il·lustració la qual seguís el cicle natural de la lluna i aquesta il·lustrés la part il·luminada de la fase. D'aquesta manera, l'índex de contes del llibre segueix fidelment aquest ordre natural.

Seguidament s'exposa l'esbós que es va seguir del cicle de la lluna per tal d'il·lustrar cada conte, l'esbós de la il·lustració del conte *Elsa, Ravi and Alim speak through the moon* de la Mónica Gómez i la il·lustració definitiva del conte *Faradín and the trasnmutation*.²²

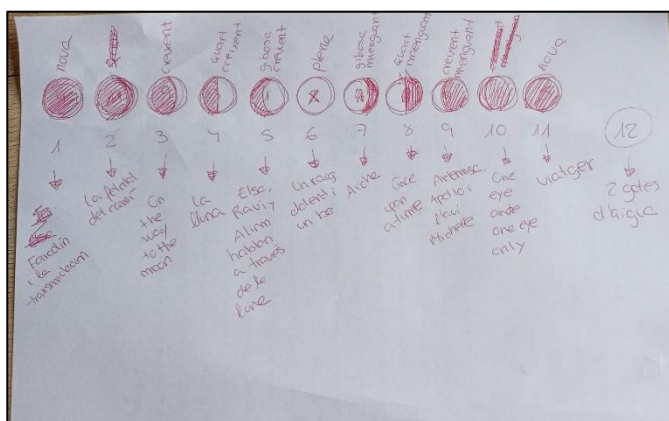

FIGURA 6. Esbós sobre el cicle a seguir en les il·lustracions. Font: Marina Airaudó.

Figura 7. Esbós del conte *Elsa, Ravi and Alim speak through the moon*.

Figura 8. Il·lustració final del conte *Faradín and the trasnmutation*

Font: Marina Airaudó

En aquesta activitat el procés a seguir també va tenir molta importància, així com les tècniques a utilitzar. En aquest cas, el procés que va seguir la Marina va ser dibuixar els primers esbossos amb llapis i paper i un cop decidits i consensuats entre les dues va seguir un procés digital amb el programa Procreate amb el qual primer va crear el dibuix, després l'hi va afegir el color i per últim, les ombres.

²² Vegeu annexos 1 per veure la resta d'il·lustracions i contes.

- **Activitat de correcció**

Aquesta activitat va estar desenvolupada per mi mateixa per tal de supervisar amb perspectiva de drets humans i de gènere les narracions i les il·lustracions a fi de proporcionar un llenguatge escrit i visual inclusiu, i així, afegir un valor al llibre pel que fa a l'educació en valors.

En concret, un cop es van supervisar les narracions, se'ls hi va enviar un formulari als autors(e)s, com un recull de bases pràctiques, per valorar la seva redacció a fi de vetllar les narracions amb perspectiva de gènere i interseccional²³.

- **Activitat d'edició**

Aquesta fa referència a tot el procés a seguir en l'elaboració i construcció del llibre. Per tant, es distingeix de les altres activitats perquè és l'execució concreta del producte desitjat. Per aquest motiu, com que és l'última activitat del procés de producció, en aquest treball s'ha distingit com a fase d'execució, la qual s'explica en el bloc següent.

- **Activitat d'enviament**

L'activitat d'enviament és la darrera i fa referència al transport del llibre de Catalunya a l'Índia. Aquesta serà competència de la mateixa Fundació Vicente Ferrer, la qual un cop el llibre estigui implementat com un recurs literari més al Bibliobús Anantapur, ens traslladarà una petita avaluació. Doncs, pel que fa a l'avaluació del projecte *Cultura Ambulant*, aquesta serà transmesa per la pròpia Fundació.

o **Cronograma**

Com s'ha comentat anteriorment és molt important establir un calendari de les activitats a dur a terme; una planificació que permeti orientar la realització dels objectius i d'aquesta manera una metodologia clara que faciliti de manera pautada i lògica el procés de producció. El calendari, d'aquesta manera, ajuda a racionalitzar el projecte i a establir uns ritmes raonables.

D'aquesta manera, per calendaritzar *Cultura Ambulant*, es va seguir la tècnica d'elaborar un cronograma on es van subdividir temporalment les activitats per fases. Les activitats que hi corresponen són les activitats principals argumentades anteriorment i, a més a més, tasques prèvies necessàries per a la completa execució de *Cultura Ambulant*. A tall d'exemple, seguidament s'exposa el cronograma que es va estimar de manera realista.

²³ Aquest formulari i les seves corresponents respostes s'exposen en l'annex 2.

TAULA 7. Cronograma

	NOVEMBRE	DESEMBRE	GENER	FEBRER	MARÇ	ABRIL	MAIG	JUNY	RESPONSABLE
ACTIVITATS	FASE DE DISSENY								
	Objectiu: Plantejament del projecte								
Definir idea projecte Cultura Ambulant	X								Meritxell
Contactar ONGs		X							Meritxell
Recerca d'il·lustradors/es i traductors/es	X	X	X	X	X				Meritxell
Recerca d'escriptors i escriptores	X	X	X						Meritxell
Confirmació d'ONGs amb qui cooperar		X	X						Meritxell
Anàlisi realitat destinació on es coopera			X	X					Meritxell
Contactar Editorials			X	X					Meritxell
ACTIVITATS	FASE DE PRODUCCIÓ								
	Objectiu: Formulació del projecte								
Redacció contes			X	X	X				Competència d'autors i autores
Recull dels contes				X	X				Meritxell
Traducció contes					X	X			Competència traductors i traductores
Il·lustració contes						X	X		Competència Marina Airaudó
Recull d'il·lustracions									Meritxell
ACTIVITATS	FASE D'EXECUCIÓ								
	Objectiu: Producte final								
Edició del Llibre							X	X	Edicions a Petició

Font: Elaboració pròpia

○ **Estratègia gestió de recursos**

Els recursos fan referència a tots aquells mitjans (materials-tècnics, humans i financers) que són necessaris per portar a terme un projecte i assolir els seus objectius. Per aquest motiu, és de gran importància tenir-los en compte en l'etapa de formulació del projecte. No obstant això, per *Cultura Ambulant*, la gestió d'aquests va suposar un aspecte crític en la realització del projecte a causa de la manca de les seves disponibilitats, possibilitats i capacitats financeres. Concretament doncs, amb relació als **recursos econòmics**, *Cultura Ambulant* va seguir una estratègia econòmica.

En molts casos se segueix una estratègia d'obtenció de recursos a través de diverses modalitats, però el pla a seguir de *Cultura Ambulant* va ser comptar i adquirir de manera solidària tots els recursos necessaris, convertint-se així; en un projecte d'intercanvi de beneficis besat en la col·laboració per part de les persones implicades.

En aquest sentit doncs, en ser *Cultura Amblant* un projecte pensat col·laborativament, la gestió dels **recursos humans** va ser la més rellevant, ja que va implicar treballar amb un gran equip humà heterogeni determinat per les seves habilitats i competències del qual s'ha obtingut — a més a més de la gratuïtat —una sèrie de sinergies que han agregat valor en la formulació del resultat. A tall d'exemple;

- El llibre ha esdevingut més creatiu i original,
- la divisió de les activitats efectuades per persones independents s'ha vist reflectida en l'efectivitat de l'elaboració integral,
- moltes de les decisions han sigut recolzades i consensuades gràcies a la participació i,

- la presència d'altres professionals en una mateixa activitat ha influït en la motivació particular de cada membre.

En definitiva, el preu econòmic que ha suposat tant per la participació dels professionals escriptor(e)s com dels professionals traductor(e)s i de la il·lustradora ha esdevingut un cost 0€ gràcies a la seva voluntarietat, fet que ha suposat una organització interna de rols col·laborativa.

En aquest cas, els recursos humans que han participat es mostren en la llista següent: Miranda, Agustí, Marina Airaudó, Anna Albert, Moude Ballo, Francesc Bosch, Mar Catot, Marc Diudé, Silas Engler, Naila Freixes, Mónica Gómez, Pere Grau, Laia Güell, Sheddad Kaid-Salah Xavi Mas, Helena Prieto, Bernat Ragués, Laura Riera, Cristian Sitjars i en particular, als agents d'Edició a Petició que també han editat el llibre de forma voluntària.

Pel que fa als **recursos materials**, aquells necessaris per a l'acompliment de les activitats, van anar a càrrec de cadascú. Seguidament s'exposen en relació a la seva activitat.

TAULA 8. Recursos materials

ACTIVITATS FASE DE DISSENY I FORMULACIÓ	RECURSOS MATERIALS
Recercar i contactar amb ONGs , editorials, il·lustrador(e)s, traductor(e)s i escriptor(e)s	Infraestructura d'oficina (escriptori, ordinador telèfon, Internet, etc.)
ACTIVITATS FASE DE PRODUCCIÓ	RECURSOS MATERIALS
Redactar contes	Infraestructura d'oficina (escriptori, ordinador, folis, bolígrafs, etc.)
Traduir contes	Infraestructura d'oficina (escriptori, ordinador, folis, bolígrafs, etc.)
Il·lustrar contes	tablet, llapis digital.
ACTIVITAT FASE D'EXECUSIÓ	RECURSOS MATERIALS
Editar	Recursos obtinguts d'Edicions a Petició

Font: Elaboració pròpia

Així doncs, finalment el projecte inicial ha suposat un cost 0€, però no obstant això, es va gestionar, prèviament abans de contactar amb l'editorial Edicions a Petició, un pressupost amb l'Editorial Circulo Rojo el qual el podeu veure a l'annex 3.

Tanmateix, la primera voluntat d'Edicions a Petició és col·laborar gratuïtament però si finalment proposessin un pressupost, per tal de solventar-lo, s'optaria per organitzar una campanya de micromecenatge.

6. FASE D'EXECUCIÓ I RESULTAT FINAL

Aquesta fase és la darrera fase i consisteix a dur a terme allò planificat. En efecte, és la fase de construcció del llibre; la fase més important que determinarà la realització òptima dels resultats i objectius. I en aquest sentit, és la fase que s'està duent a terme en aquests moments.

En relació a la finalitat d'aquesta activitat, el fet del llibre proposar-se com un recurs literari més en la biblioteca mòbil Anantapur, la seva voluntat mai no ha contemplat fins comercials ni posicionar-se en el mercat editorial convencional. Per tant, la construcció del llibre està seguint un procés singular i característic degut al seu propòsit i a la quantitat d'exemplars, ja que està implicant tiratges molt curts els quals les editorials tradicionals no acostumen a assumir.

És per això —després d'haver contactat amb diferents editorials i haver plantejat l'autoedició— que finalment aquesta fase s'està desenvolupant de la mà d'Edicions a Petició, una editorial que es centra en l'edició, la difusió i la impressió a petició específica de l'autor/a i comprador/a mitjançant el servei de Print On Demand, que proporciona una qualitat anàloga als llibres de tiratge convencional i que m'ofereix la possibilitat efectiva d'edició.

D'aquesta manera, seguidament s'exposa el procés editorial singular que s'està seguit perquè el manuscrit original es converteixi en el llibre final.

6.1 Procés editorial de construcció del llibre *With the moon as my companion*

Com s'ha comentat anteriorment, a causa de la finalitat concreta del llibre, el procés d'edició, malgrat participar en algunes fases comunes, està seguint un procés singular.

La primera fase de tot procés d'edició consisteix en l'avaluació del manuscrit original per part de l'editorial per tal de procedir en la seva acceptació i començar amb tot el procés. No obstant això, el procés inicial que es va seguir amb Edicions a Petició va ser primer exposar la idea creativa i seguidament, abans **d'avaluar-la**, confiar en **acceptar-la** per començar a dur a terme la seva singular edició, ja que no partia d'una factibilitat editorial. Per tant, el procés segueix el procés editorial a la inversa i l'avaluació del manuscrit original s'està fent paral·lelament a la **correcció d'estil**, a la **revisió filològica** i a la correcció **ortotipogràfica**:

- S'estan eliminant els errors i les imprecisions de vocabulari,
- s'està augmentant la riquesa lèxica,
- s'estan corregint errors gramaticals i s'estan ajustant els textos a les normes,
- s'estan solucionant les inconsistències sintàctiques,

- s'està corregint els errors de puntuació,
- s'està ajustant l'ortografia amb les normes de la RAE i,
- s'estan aplicant recursos tipogràfics.

A més a més, al mateix temps, per petició meua, les narracions del llibre s'han volgut adaptar a partir de la lectura fàcil²⁴ i en aquest sentit, és te la voluntat que l'adaptació textual del llibre segueixi les directrius de l'Associació de Lectura Fàcil de Catalunya exposades a la seva web i al llibre *Lectura i discapacitat: Què, qui i com* de la Susana Peix i la Meritxell Almirall²⁵ en relació a la discapacitat cognitiva i intel·lectual.

Tanmateix, si s'arriba a disposar de recursos financers, la voluntat és adaptar el llibre també a la discapacitat visual i auditiva.

D'aquesta manera les pautes ha seguir durant la maquetació serien les següents:

- Marges amples i interlineat generós,
- caixa de text gran i ús de font sense serif,
- text alineat en bandera a l'esquerra contrastat amb el fons,
- ús de frases simples, curtes i amb una estructura gramatical senzilla i comprensible i,
- imatges descriptives que concordin amb el text que acompanyen.

Acabada aquesta fase es passa a la fase de disseny gràfic on es porten a terme decisions sobre el format, el nombre de pàgines, la classe d'enquadració, la posició de les il·lustracions i el disseny de la portada.

Actualment doncs, l'estadi exacte en el que es troba el llibre és en la fase de maquetació.

²⁴ La lectura fàcil és una tipologia d'adaptació textual que permet una lectura comprensiva a persones amb discapacitat cognitiva o trastorns de l'aprenentatge. Aquest tipus d'adaptació és útil també per a altres col·lectius que no presenten discapacitat com ara persones en període d'aprenentatge de la llengua o amb escolarització deficient.

²⁵ Almirall, M., Peix, S. (2019). *Lectura i discapacitat: què, qui i com*. Barcelona: créixer coneixements.

6.2 Resultat final

Com s'ha comentat en l'apartat anterior, a dia 4 de juny el llibre s'està editant per part d'Edicions a Petició. És per aquest motiu, que un cop haver entregat aquest treball encara no hauré vist el resultat final del producte literari. Tanmateix, me'n puc fer una idea gràcies a les regulars converses amb l'editorial i per la confiança que els hi tinc en seguir per part seva el plantejament establert. No obstant això, en tot el procediment creatiu com a productora i coordinadora he exposat la meua voluntat a fi d'escriure les narracions i il·lustrar-les amb perspectiva de gènere i interseccional, així com també editar el llibre seguint les normes de lectura fàcil, però la realització del llibre no és competència meua i en el resultat aquestes inquietuds poden mancar. D'altra banda, val la pena subratllar que el resultat final que s'obtindrà s'haurà executat amb un període de temps establert i amb una participació voluntària per part de tots els agents, fets que han estat condicionat tot el procés. És a dir, d'aquest treball final de grau s'obtindrà un producte literari final excel·lent, però el qual, per tal d'esdevenir un producte més rigorós, amb més temps i calma, se sotmetrà a les revisions i modificacions necessàries. Dit d'una altra manera, el producte literari creat a fi d'erradicar les desigualtats i apropar la lectura de textos literaris a aquells territoris on no tenen tanta accessibilitat a la cultura s'ajustarà més adequadament en les seves pròximes implementacions.

7. CONCLUSIONS

Responsabilitzar-me del procés de creació de *Cultura Ambulant* m'ha suposat un repte que he encarat amb molta dedicació i il·lusió i m'ha suposat adquirir moltes competències transversals i coneixements rellevants per tal de reflexionar personalment sobre el món en què vivim.

Identificar-me com a productora i coordinadora des del plantejament de la idea a la seva execució m'ha permès viure de primera mà la responsabilitat d'un agent al portar a terme un projecte transformador. Personalment,— segurament a causa de la meva inexperiència— durant tot el procés m'he sentit insegura, nerviosa i pressionada, però el fet d'encarregar-me d'aquesta responsabilitat també m'ha fet ser més pacient, més empàtica i més comprensiva mentre anava adquirint grans i nous coneixements.

En aquest sentit, l'exposició que faig de sentiments i d'adquisicions d'aptituds la traslado de manera transparent, ja que penso que estan relacionades amb el fet d'haver treballat amb una metodologia basada en la codecisió i corresponsabilitat i que és amb les reflexions que he extret d'aquest cooperativisme que puc concebre una sincera conclusió i autoavaluació.

Els motius pels quals vaig pensar a formular una planificació basada en la solidaritat i la col·laboració responen a la manca de recursos econòmics i oferir al jovent un projecte on poder participar de manera autònoma i lliure a fi d'adquirir més experiència en els seus camps professionals. No va ser fàcil reunir tot l'equip de *Cultura Ambulant*, però n'estic molt orgullosa de la feina que tothom ha fet de manera gratuïta. La implicació de tothom ha estat absoluta i pel que fa a les seves funcions, no en tinc cap queixa. El llibre ha estat elaborat amb molta delicadesa, generositat, amor i dedicació. Tanmateix, aquesta corresponsabilitat causada per la repartició i divisió d'activitats interrelacionades entre elles ha suposat una execució molt dependent i pausada que ha fet endarrerir tot el procés.

Pel que fa, doncs, a l'autoavaluació crítica del projecte presentat com a treball final de grau en Comunicació Cultural concloc que la cocreació ha suposat molts més avantatges que desavantatges i moltes de les estratègies emprades les tornaria a seguir. Per part meva, quan a tornar a coordinar — no m'agrada utilitzar el terme liderar, ja que tampoc he fet aquesta funció — m'ha agradat molt involucrar-me en un projecte d'aquesta complexitat tot i que la manca de flexibilitat ha causat un procés per part meva a vegades tímid i l'impediment d'una coordinació més tranquil·la.

D'altra banda, en referència als coneixements i capacitats que he adquirit no només han estat relacionades amb tot l'aprenentatge pel que fa a la gestió de projectes, sinó que durant el camí he profunditzat quant a la justícia global, els nous models de cooperació internacional, la inclusió en l'experiència literària i la importància de la influència de la cultura en el desenvolupament humà.

Per concloure, només puc dir que no podria haver fet aquest treball sense la combinació de moltes disciplines, de molts coneixements adquirits al llarg de tot el grau de Comunicació Cultural i de les sinergies que s'han adquirit entre la gran xarxa de totes les persones que hi ha col·laborat. Tampoc podria haver fet cap altra treball amb tanta devoció ni cap altra on m'hagués divertit tant.

La voluntat ara és seguir cooperant amb altres organitzacions a fi d'aconseguir que *Cultura Ambulant* empoderi altres societats i que *With the moon as my companion* entri a moltes cases i famílies per apropar-les-hi la gran experiència de llegir per créixer i apel·lar altres consciències i realitats.

El motiu pel qual jo llegeixo és per apel·lar altres consciències i realitats.

Zaida Smith

8. BIBLOGRAFIA I WEBGRAFIA

- Almirall, S. P. (2019). *Lectura i discapacitat: què, qui i com*. Barcelona: créixer coneixements.
- Compagnon, A. (2008). *¿Para qué sirve la literatura?* Barcelona: Acantilado.
- Crabó, G. (s.d). *Diagnosi del Pla de drets humans de Catalunya. Dret a la Cultura*.
- Declaració de Friburg. (2007). *Els drets culturals*.
- Enguix, B. (s.d). *Cultura, cultures i antropologia*.
- Fundació Carulla. (s.d). *Fundació Carulla*. Recollit de <https://fundaciocarulla.cat/>
- Fundació Vicente Ferrer. (28 de 10 de 2019). *Vicente Ferrer; 'Sanchara Grandhalayam', educación sobre ruedas*. Obtenido de <https://fundacionvicenteferrer.org/es/noticias/educacion-sobre-ruedas>
- Fundació Vicente Ferrer. (s.d). *Bibliobús Anantapur*.
- Fundació Vicente Ferrer. (s.d). *Mandala. Igualdad*.
- Garcés, M. (26 / Abril / 2014). Soy Cámara#36 ¿ Para qué sirve la cultura? (CCCB, Entrevistador)
- Hypotheses. (s.d). *Hypotheses*. Recollit de <https://peripoietik.es/hypotheses.org/page/4>
- La fede.cat. (s.d). *Guia d'Educació per a la Justícia Global*.
- Lafede.cat. (s.d). *Educar per a futurs alternatius. Guia d'Educació per a la Justícia Global*. Barcelona: lafede.cat.
- López, R. C. (2019). *EL DERECHO A LA PARTICIPACIÓN EN LA VIDA CULTURAL DE LAS PERSONAS CON DISCAPACIDAD AUDITIVA Y/O VISUAL. ESTUDIO CASO DE LA SITUACIÓN EN LA COMUNIDAD AUTÓNOMA DE ARAGÓN*. UDG.
- Milanovic, B. (2016). *Global Inequality : A New Approach for the Age of Globalization*,. Harvard University Press.
- Morales, F. (s.d). *GLOBALIZACIÓN: CONCEPTOS, CARACTERÍSTICAS*.
- NACIONES UNIDAS. (2021). *Desigualdad: cómo subsanar las diferencias*. NACIONES UNIDAS.
- Nacions Unides. (2021). *Nacions Unides*. Obtenido de Nacions Unides: <https://www.un.org/es/un75>
- ONU. (s.d). *DERECHOS HUMANOS*. Obtenido de DERECHOS HUMANOS: <https://www.un.org/es/sections/issues-depth/human-rights/index.html>
- OXFAM. (2020). *tiempo para el cuidado*.

- OXFAM International. (2021). *OXFAM International*. Obtenido de OXFAM International: <https://www.oxfam.org/es/que-hacemos/temas/desigualdad-extrema-y-servicios-sociales-basicos>
- OXFAM INTERNATIONAL. (2021). *OXFAM INTERNATIONAL*. Obtenido de OXFAM INTERNATIONAL: <https://www.oxfam.org/es/cinco-datos-escandalosos-sobre-la-desigualdad-extrema-global-y-como-combatirla>
- Pont, E. (2019). L'Índia un país de contrastos. *Junior Report*.
- Ramos, X. (2016). *Mesura de la pobresa i la desigualtat*. Univeritat Autònoma de Barcelona.
- Salter, J. (2017). *L'art de la ficció. Sobre llegir i escriure*. Barcelona: L'altra Editorial.
- Samuel, V. J. (07 de FEBRER de 2019). *OXFAM*. Obtenido de OXFAM: <https://www.oxfamindia.org/blog/what-inequality>
- Silvia Puertas Bonilla, C. M. (2017). *Bibliobús Anantapur: Biblioteca mòbil para el fomento de la lectura y acceso igualitario a la cultura*.
- UNDP. (s.d). *CULTURA*. UNDP.
- UNESCO. (1982). Informe final sobre la Conferència Mundial sobre les Politiques Culturals. (p. p.8). Mèxic: UNESCO.
- UNESCO. (2009). Derechos Culturales, Documentos Básicos de Naciones Unidas. *Derechos Culturales, Documentos Básicos de Naciones Unidas* (p. 9). Naciones Unidas.
- Universitat de Barcelona. (04 de NOVIEMBRE de 2020). *Fundació Solidaritat UB*. Obtenido de Fundació Solidaritat UB: <http://www.solidaritat.ub.edu/seminari-desigualtat-pobresa-cap-a-un-mon-pitjor/>
- Verdejo, Á. M. (2017). *Relatoría: Derechos Humanos para una justicia global*. Barcelona.
- Villar, M. (2020). Una desigualdad en máximos históricos amenaza el futuro del mundo, según ONU. *La Vanguardia*.

ANNEX 1

**TOTS ELS CONTES I LES SEVES RESPECTIVES TRADUCCIONS I
IL·LUSTRACIONS**

1-FARADÍN Y LA TRANSMUTACIÓN

Como cada noche, Faradín se dirigía al bosque. Ya era todo un experto en escapar de las caballerizas del castillo. Faradín era un hermoso caballo Frisón. Su pelaje azabache y su larga crin habían conseguido que el príncipe Leonardo se encaprichara de él y, gracias a ello, se había ganado un lugar en las caballerizas reales a pesar de haber nacido en una humilde familia. Sin embargo, él no era feliz.

Cuando vivía con su familia, en aquella granja ruinoso rebotante de amor, era libre para hacer aquello que realmente le gustaba. Se dejaba acicalar por la pequeña Sofía, la menor de las hijas de la familia que cuidaba de ellos, y mostraba orgulloso las trenzas con las que la pequeña recogía su larga crin. Pero al llegar a palacio, todo eso se acabó.

No estaba bien visto que a un corcel como él le gustara tanto acicalarse. ¡Eso era cosa de unicornios! A ellos sí les cepillaban su blanco pelaje a diario y les decoraban la crin con hermosos ornamentos. Incluso sacaban brillo al cuerno que reposaba en sus cabezas. Ese cuerno brillante del que emanaba un gran poder.

Él debía ser montado por grandes jinetes como Leonardo, el heredero al trono. Su obligación era convertirse en un espectacular caballo que el príncipe pudiera lucir en las competiciones y por ello se pasaba todo el día entrenando. Ahora al trote. Ahora al galope. Levantando las rodillas bien arriba. Saltando vallas.

Lo odiaba. Odiaba cuando lo ensillaban. Odiaba cómo le apretaban las cinchas. Odiaba las espuelas. Y por eso cada noche se escapaba y se escondía en el bosque que rodeaba el castillo. Paseaba hasta llegar al claro en el que descansaba el lago de aguas cristalinas.

Pero cuando el sol empezaba a despuntar por el horizonte, siempre volvía al castillo. ¿Cómo iba a sobrevivir él solo en el bosque?

Tan ensimismado estaba en sus pensamientos que llegó al lago sin apenas darse cuenta.

La luna llena brillaba desde lo alto del cielo, acabando con la oscuridad de la noche. Faradín se acercó al lago y contempló su reflejo. Justo en ese momento se levantó algo de viento,

removiendo las aguas pacíficas, y una pequeña rama, que flotaba en el líquido elemento, se posó encima del reflejo del caballo.

Faradín sonrió. Se imaginó que aquella rama era en realidad un cuerno y por unos instantes, fue feliz.

«¿Por qué tengo que ser un caballo? Quiero ser un unicornio, para poder trenzar mi crin sin ser juzgado». La misma pregunta rondaba su mente desde que le separaron de su familia y le obligaron a convertirse en algo que no quería ser .

Desde el cielo, la luna contemplaba al desolado caballo.

«Qué triste que no te dejen ser lo que realmente eres» pensó el poderoso astro. No le gustaban las injusticias. Aquel pobre caballo había tenido la desdicha de nacer en el cuerpo equivocado y se dispuso a ponerle remedio.

La luna resplandeció con más intensidad y uno de sus rayos plateados iluminó a Faradín, que levantó la vista, extrañado.

Y allí donde el rayo le iluminó, un cuerno empezó a crecer.

Cuando Faradín volvió a contemplar su reflejo en el lago, era un precioso unicornio negro azabache.

Relinchó de la emoción y galopó de vuelta al castillo.

Cuando los mozos de las caballerizas le vieron llegar corrieron a despertar al príncipe Leonardo.

—Faradín es un hermoso unicornio y a partir de ahora se le tratará como tal —decretó. A partir de aquel día, la vida de Faradín cambió por completo. Su pelaje negro era la envidia del resto de unicornios y las damas de la corte hacían cola para cepillarlo, decorar su crin y sacar brillo a su gran cuerno plateado. Se habían acabado las cinchas, las espuelas y las competiciones.

Ahora podría ser feliz.

Desde entonces, cada noche, en vez de huir al bosque Faradín levantaba la vista hacia el cielo y le regalaba a la luna una sonrisa. Ella, en respuesta, brillaba con más intensidad.

Por fin podría vivir como siempre había querido.

LAURA RIERA

1-FARADÍN AND THE TRANSMUTATION

Like every night, Faradín headed to the forest. He was already an expert at escaping from the castle stables.

Faradín was a beautiful Frisan horse. His jet hair and long mane had made Prince Leonardo to be infatuated with him and, and because of that, he had earned a place in the royal stables despite being born in a humble family.

However, he was not happy.

When he was living with his family, on a ruinous farm but brimming with love, he was free to do what he liked. He would let himself be stroked by little Sofia, the youngest of the daughters of the family that took care of them. And he would proudly sport the braids with which Sofia clipped his long mane. But, when he got to the palace, that was over.

It was frowned upon that a steed like him liked to be groomed. That was a thing for unicorns! To unicorns they would brush their white hair daily and decorate their mane with beautiful ornaments. They would even polish the horn while the unicorns would be lying down peacefully. That unicorn shinning horn that radiate great power.

He was ridden by great horsemen like Leonardo, the heir to the throne. His duty was to become an impressive horse that the prince could sport in competitions and so he had to spend all day training. Now to the trot. Now to the gallop. Raising the knees as high as he could. Jumping fences.

He hated it. He hated it when he was saddled. He hated the way his girths were tighten. He hated the spurs.

And that's why every night he fled and hid in the forest that surrounded the castle. He walked until he reached the lake where crystal clear waters rested.

But when the sun began to rise on the horizon, he returned to the castle. How he would survive alone in the forest?

One day, in the forest he was so lost in his thoughts that he suddenly arrived at the lake without even realizing it.

The moon shone from the sky, ending with the darkness of the night.

Faradín approached the lake and saw his own reflection. At that moment, wind started to blow, stirring the peaceful waters, and a small branch, which was floating, landed on top of the horse's reflection.

Faradín smiled. He imagined that that branch was actually a horn and for a moment, he was happy.

“Why do I have to be a horse? I want to be a unicorn, so I can braid my mane without being judged”. The same question had been haunting his mind since he was separated from his family and forced to become something he did not want to be.

From the sky, the moon beheld the desolate horse.

“How sad that they do not let you be what you really are” thought the powerful star. The star did not like injustices. That poor horse had the misfortune to be born in the wrong body, and suddenly decided to remedy it.

The moon shone more brightly and one of its silvery rays enlighten Faradín, who looked up surprised.

And where the lightning struck, a horn began to grow.

When Faradín looked back at his own reflection in the lake, he was a beautiful jet-black unicorn. He whinnied of emotion and galloped back to the castle.

When the stable boys saw him arrive, they rushed to wake Prince Leonardo.

- Faradín is a beautiful unicorn and from now on he will be treated as such.

From that they on, Faradín's life changed completely. His black hair was the envy of the rest of the unicorns and the ladies of the court would line up to brush his hair, decorate his mane and polish his large silver horn.

No more girth, no more spurs and no more competitions.

Now we could be happy.

Since then, every night, instead of fleeing to the forest, Faradín would look up to the sky and smile to the moon. The moon, in response, would shine more brightly.

He could finally live like he always wanted.

1-FARADÍN AND THE TRANSMUTATION

2-LA FELICITAT DEL CAMÍ

Les paraules van alçar-se als cels, els núvols varen quedar coberts de mots. Caminava pel carrer un vell home, curiós i alegre com ningú, que des de ben petit havia somiat en prendre totes i cada una d'aquestes paraules, separar-les lletra a lletra i crear-ne de noves. Malgrat intentar-ho repetides vegades, més maldestre i brusc al principi i més refinat amb el pas del temps, mai ho va aconseguir. Una nit estrellada i il·luminada per la lluna com mai, es va produir un fet insòlit: les lletres que fa més d'un segle es van sosllevar als cels formant paraules van començar a caure a barrotades. Ell, sorprès es va quedar palplantat mirant el seu voltant, però poc a poc, després de processar la situació, va començar a reaccionar i es va dir a sí mateix: - Aquesta és la meva!- . Dit i fet, va anar a buscar una desena de sacs i els va emplenar fins a rebentar, un cop plens els deu sacs, va anar a buscar uns altres deu i així va seguir fins a deixar el terra sense cap lletra a la vista. Un cop finalitzada la tasca i cansat com mai va decidir deixar pel dia següent, el somni que havia perseguit des de que tenia memòria.

Al dia següent la gent del poble va emmudir, al no veure al cel allò que per ells era ja tan normal i habitual, es va crear tot un rebombori. Pel seu costat, l'amo i senyor de les paraules no va dir ni mut sobre el que va ocórrer la nit anterior, es va dir a sí mateix que no tenia perquè compartir el seu somni amb ningú. Així doncs, després de tornar del mercat, es va ficar a casa seva i es va dedicar a formar paraules , unes de curtes, altres de més llargues,... així va estar fins a la mitjanit. Contràriament al que ell havia imaginat no ho estava gaudint, allò que sempre havia volgut no l'omplia.

Cada dia que passava els habitants s'anaven quedaven muts, l'absència de paraules al cel creava la manca de les mateixes als ciutadans del poble. En canvi, el vell home cada cop adquiria i creava més mots però no tenia amb qui compartir-los. Cada dia es sentia més trist, més sol i més cansat que l'anterior.

Un dia qualsevol, de la mateixa manera que les paraules van caure, van realitzar l'acció contrària. Com per art de màgia, van tornar cap als cels creant una sensació de pluja d'estrelles però amb lletres i a la inversa. Això va succeir el mateix dia que la mort va tocar la porta del vell senyor. En el seu últim sospir i ja en el seu llit de mort es va adonar que es gaudeix més el camí que la meta: el temps que va viure somiant en aconseguir el seu somni van ser els millors de la seva vida. També es va adonar que compartir les alegries les fa mil cops millor, entre

aquestes reflexions i d'altres va deixar la vida terrenal per ascendir al més enllà ple de saviesa, somnis i paraules.

MOUDE MBALDE

2-THE HAPPINES OF THE WAY

The words went up to the sky and covered the clouds. An old, curious and happy like no other man, that since he was born dreamed about taking all of those words, sort the letters and create new ones, was walking down the street. Even though he had tried before multiple time, at the beginning clumsily and abrupt, but as the time passed by, more refined, he never achieved it.

But a starry night covered as it had never been by the moonlight brought an unbelievable moment: the letters that more than a century ago went up to the sky forming words fell out. The man, surprised, looked intensely around, and slowly but surely, after processing the moment, reacted and thought "It's my moment!". Without thinking he went to get ten sacks and filled them up to bursting. Once they were filled he went back to take ten more and so on till there wasn't a letter on the floor. Once he finished the task, and more tired that he had ever been, decided to wait for the next day that dream that he had pursued since he had the use of reason.

The next morning the entire town fall silent when they realized that there wasn't in the sky that thing that, for them, was already normal and regular. They were all upset. However, the, now, lord of the words didn't say a thing about the facts of the last night. He thought to himself that he didn't have to share his dream with no one. And so, after coming back home from the market, he started to form words, some short ones, some longer ones,... and so on after dark. Unlike he thought during all those years, he wasn't enjoying what he had ever wanted.

The days passed by, and the inhabitants were lost for word, the absence of those in the sky made a shortage of them. Whereas, the old man acquired and created more and more words but had no one to share them with. Every day, he was sadder, tired and lonely than the day before.

A random day, just like they felt down they went the opposite way. As if it was magic the words came back to the sky making it feel like a meteor shower but with letters and the other way around. That happened the same day as the old man fade away. On his last sigh he realized that was better the way than the end line: the time he spent dreaming about it was the best time of his life. He also realized that when shared, happiness is better. Thinking about this and many other things he left this world to the great beyond filled with knowledge, dreams and words.

2-THE HAPPINES OF THE WAY

3-ON THE WAY TO THE MOON

Once upon a time, there was a little girl (Nabah) and her even younger brother (Aasra) that lived all alone in the crowded and noisy streets of Delhi. They were on their own because their mother had died years ago, when she was giving birth to Aasra. They didn't have any other relative in the capital, so they had to spend all day finding ways to survive and couldn't go to school or enjoy activities that young children do at their age...

In that time, Delhi was a grey city, it was full of smoke from cars, motorcycles and tuk-tuks, from factories, from trash fires, from the chimneys of so many trains that everyday were passing by... That was why you could hardly see the sun through those polluted sky and surely you couldn't glimpse a light of the moon.

When Nabah was the age of Aasra, her mother used to tell her many tales and stories about the moon and its hypnotic light... Those tales made her feel calm and safe next to her mother and helped her to fall asleep deeply and dream about beautiful landscapes and adventures... Since her mother passed away, Nabah started to tell stories about the moon to Aasra and, when the ones she knew ended, she kept inventing new ones for her little brother, who grew up dreaming about the day he could finally discover the moon out from the clouds.

One day, Aasra asked his sister to go back to their mother's hometown: a small village in the region of Anantapur. He wanted to see the moon every night in a peaceful place, he wanted to meet their grandparents, their aunts, uncles and cousins, other kids like them... He wanted to see the views of their homeland, the tiny homes of the villagers, the local vegetable patches... He wanted to be in touch with nature and the immensity of the sky...

So they decided to jump on a train. From that moment on they kept travelling for many days, getting stuck looking through the windows, meeting all kinds of people, sleeping in stations, realizing how every night the moon was growing bigger and bigger... They didn't know the name of their mother's town, so they kept moving and asking to make sure that they were going in the right direction.

And then, one morning, a melodic, warm and sweet voice woke them up... It sounded like their mother's voice! It was people speaking in తెలుగు! They immediately felt back home... They

knew that they had arrived at their destination! And those people helped them to find the homeplace of their grandparents.

That same night they celebrated their reunion with their family and the moon was shining like never before... It seemed like the moon knew all the effort they had made to see it and so it was showing its gratitude and joy.

NAILA FREIXES

3-ON THE WAY TO THE MOON

4-LA LLUNA

A la televisió hi ha una pluja de bombes. L'Arnau les veu baixar del cel com meteorits, amb la cua llarga i encesa. Des de dalt, les cases semblen petites i indefenses. Quan les bombes arriben a terra, la ciutat s'omple de boles de foc i de sorolls immensos. Amb els ulls molt oberts l'Arnau deixa la forquilla sobre la taula i assenyala la pantalla de la televisió, i demana als seus pares si allò és una pel·lícula. Els seus pares li diuen que no és cap pel·lícula, que són les notícies. I l'Arnau sap que *les notícies* vol dir *les coses que passen de veritat al món*. Pregunta als seus pares quina ciutat és, aquella. I els seus pares s'encongeixen d'espatlles i continuen menjant.

L'Arnau no entén per què els seus pares no reaccionen, no entén com poden estar tan tranquils sabent que totes aquelles bombes i tota aquella gent que surt corrents de les cases i crida pels carrers són de veritat. En un moment donat, la càmera enfoca un nen que deu tenir la seva mateixa edat. Va descalç i és al mig del carrer, desorientat al costat de la runa i de les cases en flames. Té la pell fosca i els ulls molt negres. De sobte, mira a la càmera amb una expressió de pànic, com si demanés ajuda. Tot seguit, a la pantalla hi apareix un camp de futbol amb la gespa verda i les ratlles blanques. I es posen a parlar del partit d'ahir a la nit. Quan acaben de dinar, l'Arnau es tanca a la seva habitació i s'estira al llit. No pot parar de pensar en aquell nen. Li posa un nom inventat. S'imagina com és la seva manera de ser. Dibuixa una cara per al seu pare i una per a la seva mare. Mentalment recrea la seva vida, la seva escola, els seus amics. Fins al punt que és com si el conegués de tota la vida. Amb el pas dels dies, el record d'aquell nen no abandona l'Arnau. Juga a imaginar-se que va a la seva classe, que seu amb ell al mateix pupitre.

Se l'imagina a casa seva, jugant amb ell. Se l'imagina nedant a la piscina en les mateixes competicions que ell. Se l'imagina tocant el saxofon a l'orquestra on ell toca. Se l'imagina aprenent anglès a l'acadèmia on ell va. De vegades, quan no el veu ningú, parla amb ell. I es van fent amics. Un dia la seva mare el veu parlant sol, i li demana si té un amic imaginari. L'Arnau diu que no. I no diu cap mentida. Aquell nen existeix en algun lloc del món. Quan ha acabat de pensar això, però, té moltíssima por. I si li va passar alguna cosa en aquell bombardeig? I si aquell nen ja no hi és? Llavors sí que seria un amic imaginari...

No pot parar de pensar-hi i li venen ganes de plorar. A classe, la mestra el renya sovint perquè està distret. A casa, els seus pares no paren de preguntar-li si li passa alguna cosa, però ell sempre diu que no. No té ganes de parlar-ne amb ningú. A les nits, no pot dormir. Es remou al llit, intenta tancar els ulls però el seu cap no para de treballar. Quan obre els ulls es mira la lluna. Sempre veu la lluna per la finestra. La seva mare, abans d'anar-se'n a dormir, li deixa la persiana de l'habitació apujada perquè sap que li fa por la foscor i així entra la llum dels fanals i de la lluna. I cada nit, l'Arnau pensa el mateix. Cada nit pensa que mai sabrà quina era aquella ciutat en guerra i si el seu amic encara és viu. I que l'únic lloc on podien trobar-se aquell nen i ell era la lluna. Per això se la queda mirant cada nit, desitjant que aquell nen, sigui on sigui, també se l'estigui mirant en aquell mateix moment.

XAVI MAS

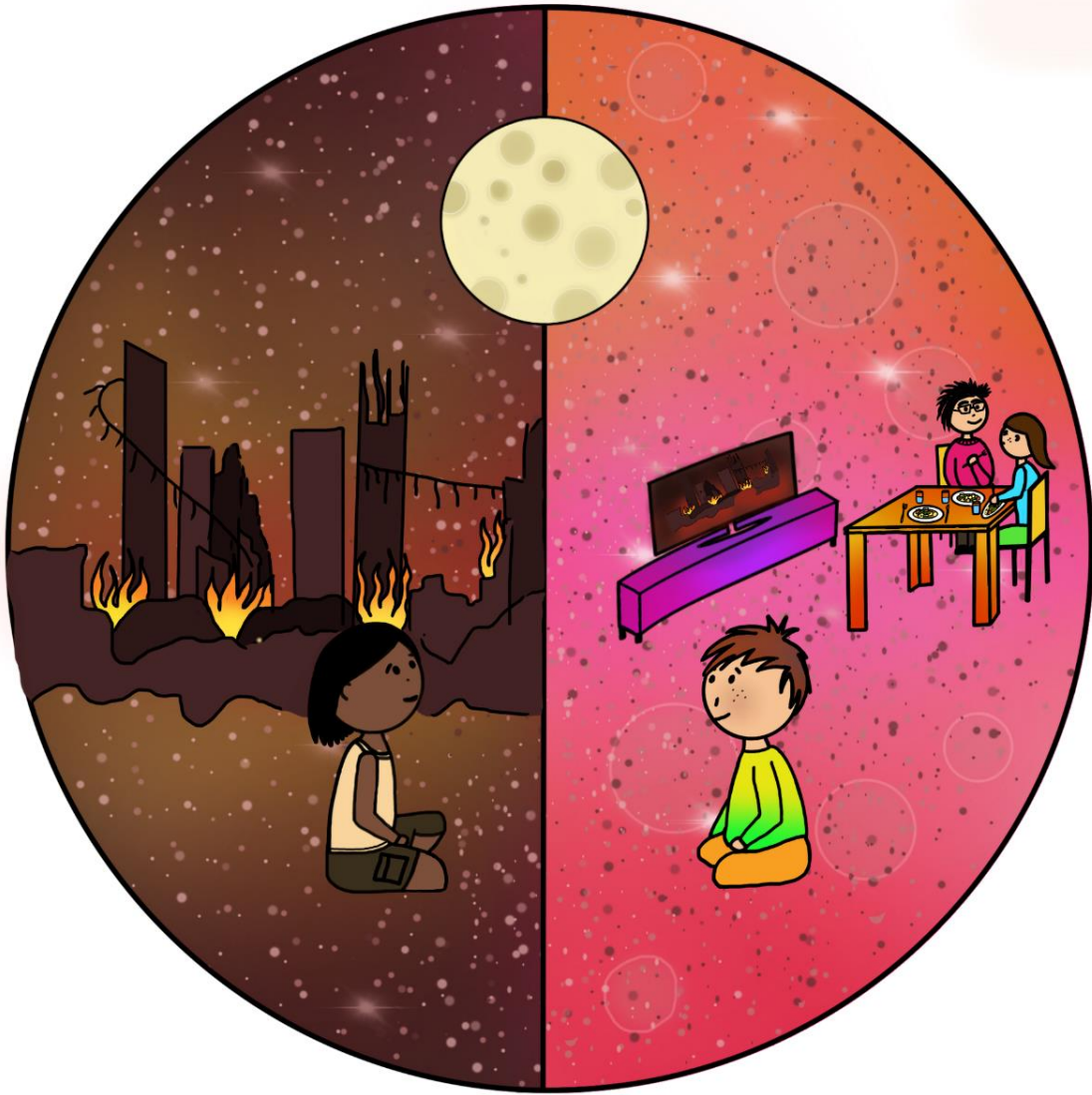
4-THE MOON

There are bombs raining on TV. Arnau sees how they come down from the sky like meteorites with long lit tails. From above, the houses look small and helpless. When the bombs reach the ground, the city fills itself with fireballs and gigantic noises. With very open eyes, Arnau leaves his fork on the table and points at the TV screen. He asks his parents if it is a movie. His parents answer that it isn't, it is the news. Arnau knows that *the news* means *it is happening in the real world*. He asks his parents, which city is that? And his parents simply shrug their shoulders and continue to eat. Arnau doesn't understand why his parents don't respond, he doesn't understand how they can be so calm knowing that all those bombs and all these people fleeing from their houses and screaming through the streets are real. At some point, the cameraman focuses on a child that might be his same age. He is barefooted, in the middle of the street, disoriented next to all the building debris and burning houses. His skin is dark and his eyes almost black. Suddenly, he turns to the camera with a panicked look, as if asking for help. Afterwards, a football pitch appears on the TV screen with its green grass and white lines. And they just start talking about yesterday's match. When they finish lunch, Arnau locks himself in his room and lays down in his bed. He can't stop thinking about that kid. He makes up a name for him. He imagines his personality. He draws a face for his dad and his mom. In his mind, he recreates his life, his school and his friends. It's like if they would have known each other for ages. As days

go by, the memory from the child doesn't leave Arnau's mind. He imagines him going to the same class, sitting next to each other, sharing the same school desk. He imagines him coming to his house and playing together. He imagines him swimming in the same pool and competing in the same competitions. He imagines him playing saxophone at the same band where he plays. He imagines him studying in the same language school. Sometimes, when no one sees him, he also talks to him. And they start being friends. One day, his mom sees him talking to himself, and asks him if he has an imaginary friend. Arnau says he hasn't. And he is not lying. That child exists, and is somewhere out there. But after thinking about it, he starts to feel really afraid. What if something happened to him during that bombing? What if that boy isn't there anymore? Then he would become an imaginary friend... He can't stop thinking about it.

And he suddenly feels like crying. At class, his teacher scolds him often, because he is distracted. At home, his parents won't stop asking him if he is alright, but he always replies that he is ok. He doesn't want to talk about it, with no one. At night, he can't sleep. He rolls over in his bed, tries to close his eyes but his head won't stop working. When he opens his eyes he looks at the moon. He can always see the moon from his room. His mom always raises the blinds before going to bed, because she knows he is afraid of darkness, and this way the streetlight and moonlight enters the room. And every single night Arnau thinks about the same thing. Every single night he thinks that he will never know the name of that city in war and if his friend is still alive. And that the only place where they could ever meet was on the moon. That's why he looks at it every single night, wishing that that child, wherever he is, is also looking at the moon in that exact moment.

4-THE MOON

5-ELSA, RAVI Y ALIM HABLAN A TRAVÉS DE LA LUNA

Dicen que, cuando hay luna menguante, está a punto de finalizar una etapa y dar comienzo una nueva.

Cuentan que, una madrugada, la luna se dejaba ver justo por encima de la aurora, para escuchar a la pequeña Elsa, apoyada en la ventana abierta de su casita del bosque:

- Siento tanto que mis papás sufran por lo que les dijo el doctor. Me han dicho que estoy enferma, aunque yo no lo noto. ¿Cómo podría conseguir que mis papás puedan ser tan felices como hasta ahora? Me gusta mucho verles hacer aquellas cosas con las que disfrutaban y no quisiera que lo dejaran nunca.

Muy lejos de allí pero igual de cerca de la luna, el anciano Ravi subió a la azotea de un alto edificio para poder verla por encima de la contaminación que ahoga las calles. Se confesaba con la luna, porque su amada esposa había fallecido.

- Ella se entregó tanto a todos los demás, que no supimos ver que tenía que cuidarse. Si la hubiéramos apoyado, habría podido esforzarse para sanar y ahora compartiríamos nuestra vejez. ¿Cómo voy a poder vivir si me he quedado solo? Cómo me gustaría mandarle un mensaje, para que supiera que siempre será el amor de mi vida.

A mucha distancia de allí, en medio del mar, el joven marinero Alim se lamentaba por un amor que creía imposible. Pero por muy difícil que fuera, Alim tenía claro que no se rendiría y encontraría la manera de que la joven conociera la nobleza de su sentimiento.

- ¿Cómo podré convencerla de que mi amor por ella es verdadero? – decía mientras miraba el reflejo de la luna en el agua.

Alzó la vista, porque tuvo la extraña sensación de que la luna, realmente, le había escuchado. Y que justo antes de que su imagen desapareciera en la línea del horizonte, le había lanzado una estrella.

También el anciano Ravi y la pequeña Elsa tuvieron la misma sensación. Alim buscó la estrella en la cubierta del barco, el anciano Ravi en la azotea de su edificio y Elsa bajó al bosque, ya que creyó que había caído entre los árboles. Ninguno la encontró, porque seguramente solo lo

imaginaron. Sin embargo, sintieron que sus preguntas habían sido escuchadas y contestadas a través de la luna. Por eso, Alim buscó la manera de que le llegara a su amada una planta de jazmín, como mensaje de su anhelo de amor eterno.

El anciano Ravi supo que debía construir barquitos de madera a sus nietos porque era algo con lo que siempre había disfrutado. Juntos jugaron hasta agotarse de felicidad.

Los padres de Elsa le fueron a buscar al bosque, preocupados de que cogiera frío. Pero se tranquilizaron al verla tan ilusionada por compartir el tiempo con ellos y tan valiente para empezar ese tratamiento que la tenía que sanar. Ese día fueron a celebrarlo a una pastelería, una muy parecida a la que trabajaba la enamorada de Alim.

Pasados unos días, la joven pastelera cortó algunos jazmines de la planta de Alim. Se los prendió en su cabello y se dirigió al puerto, donde Alim la encontró al desembarcar. Se ilusionó al ver que la joven había interpretado su mensaje de amor.

La luna pudo dar paso a una nueva etapa, porque transmitió las experiencias de Elsa, Ravi y Alim y ellos mismos se ayudaron entre sí, para saber cómo afrontar sus dificultades y avanzar.

Mónica Gómez Quero

ELSA, RAVI AND ALIM SPEAK THROUGH THE MOON

They say that, when there is a waning moon, it is about to end a stage and start a new one.

They say that, one early morning, the moon was seen just above the aurora, to listen to little Elsa, leaning against the open window of her forest house:

- I am so sorry that my parents are suffering because of what the doctor told them. I'm ill, although I'm not feeling anything. How could I get my parents to be as happy as they were before knowing that? I really like watching them do these things they enjoy and I don't want them to ever let go.

Far away from there, but just as close to the moon, the elder Ravi climbed onto the roof of a high building to see the moon above the pollution that chokes the streets. He used to confess to the moon, because his beloved wife had passed away.

- She devoted herself to the others so much that we couldn't see that she was the one we had to take care of. If we had supported her, she could have worked hard to heal and now we would share our old age. How can I live if I am now alone? How I'd like to text her, so she knows she'll always be the love of my life.

Far away from there, in the middle of the sea, the young sailor Alim complained about a love he thought impossible. But no matter how difficult it was, Alim was clear that he would not surrender and would find a way for the young woman to know the honesty of his feeling.

- How can I convince her that my love for her is true? - he said while he was looking at the reflection of the moon in the water.

He looked up, because he had the strange feeling that the moon had actually heard him. And that just before his image disappeared on the horizon line, the moon had thrown a star at him.

Old Ravi and little Elsa also had the same feeling. Alim looked for the star on the ship deck, the old Ravi on the roof of his building and Elsa went down into the forest, believing that it had fallen among the trees. None of them found it, because they probably just imagined it. However, they felt that their questions had been heard and answered through the moon.

Therefore, Alim sought a way to give a jasmine plant to his beloved, as a message of his longing for eternal love.

Old Ravi knew he had to build wooden boats for his grandchildren because it was something he had always enjoyed. Together they played until they were exhausted of happiness.

Elsa's parents went looking for her in the forest, worried she would be cold. However, they were relieved to see her so excited to share time with them and so brave to start that treatment that had to heal her. That day they went to celebrate it at a bakery, one very similar to the one that Alim's beloved worked.

After a few days, the young baker cut some jasmine flowers from Alim's plant. She pinned them on her hair and headed for the port, where Alim found her when he disembarked. He was thrilled to see that the young woman had understood his message of love.

The moon could give way to a new stage, because it transmitted the experiences of Elsa, Ravi and Alim and they helped each other, to know how to face their difficulties and move forward.

5-ELSA, RAVI AND ALIM SPEAK TROUGH THE MOON

6-UN RAIG DOLENT I UN DE BO

En un humil barri a les afores de Barcelona vivia un nen anomenat Pol, amb el seus pares i la seva àvia. Després del recent acomiadament del seu pare, la seva mare va començar a treballar en una empresa de neteja i el seu pare es va posar a recollir metalls dels carrers per a vendre'ls. Per aquest motiu passaven poc temps a casa.

Tot l'esforç dels seus pares era per a aconseguir els diners suficients per a pagar l'escola de Pol. Tots dos tenien molt clar la importància que tenien els estudis perquè ell pogués tenir un futur més prometedor.

Pol, sempre tènia present el sacrifici dels seus pares, així que s'esforçava molt en les classes. Feia els deures de la millor manera possible i ajudava a casa sempre que podia.

Però últimament estava mes nerviós, perquè tènia el primeres exàmens del curs i en el seu edifici hi havia talls de llum constantment. Pol volia estudiar, però sense llum li era impossible. El seu major temor era suspendre i defraudar als seus pares. A més, sàvia que si aconseguia treure bones notes podria trobar una bona feina i millorar la vida de tota la seva família.

Així que Pol va calcular les hores que aguantava la llum de l'edifici encesa per a fer-se un horari i treure-li el major profit. Mentre estava a les fosques invertia el seu temps a ajudar en les labors de casa als seus pares i quan s'encenia tornava a la seva habitació corrent a estudiar.

Van passar els mesos i Pol aconseguia treure bones notes gràcies al seu mètode. Fins que una nit de tempesta va caure un raig just damunt de l'antena de l'edifici i va d'espantllar del tot el generador de llum.

Pol es va posar molt trist, perquè aquesta mateixa setmana eren els exàmens finals. Es va passar tota la nit tancat a la seva habitació pensant com podia solucionar-ho, ja que solament amb les hores de la llum del sol no tènia suficient temps per a estudiar i encarregar-se de ajudar a casa.

Pol atabalat pels exàmens, cada vegada que marxava el sol, es tancava a la seva habitació queixant-se tot el temps de la situació. Fins que una nit després de donar moltes voltes al seu llit, va anar a ajudar a la seva àvia fer el menjar de l'endemà. Ella li va preguntar perquè estava tan trist i Pol li va explicar que no tènia el temps suficient per a llegir tots els temes per a l'examen.

Pol es va posar a plorar, mentre li deia a la seva àvia que segur que suspendria i que era molt injust perquè s'esforçava molt més que els seus companys, que tenien sempre llum i no ajudaven a casa.

La seva àvia li va donar una abraçada mentre li dia que la vida moltes vegades ens posava a prova, però que l'important era no rendir-se i sempre mirar mes allà de les dificultats que se'ns presenten.

Pol es va quedar pensant en les paraules de la seva àvia mentre tornava a la seva habitació. Llavors es va fixar com una part del menjador estava més il·luminada que la resta de la casa.

Pol es va dirigir cap alla i va veure com entrava un raig de llum per la finestra. Es va apropar a ella i es va quedar mirant la lluna, que just aquella nit estava en la seva màxima esplendor.

Mentres la mirava es va adonar que amb la llum que produïa podia llegir sense problemes. Es va sentir ximple, ja que si en comptes d'haver-se tancat a la seva habitació enfadat, hagués buscat una solució, segur que s'hauria adonat abans de la llum que produïa la lluna.

Des de llavors, durant el dia anava a classe, ajudava als seus pares i a la nit gràcies a la llum de la lluna estudiava el temps suficient per als exàmens.

Pol finalment va aprovar tots els exàmens amb bona nota, va aconseguir una bona feina a la ciutat i amb el seu primer sou va pagar un electricista per arreglar la llum de tot l'edifici.

CRISTIAN SITJAS

6-GOOD AND BAD RAYS

In a humble neighborhood on the outskirts of Barcelona, a child named Pol lived with his parents and his grandmother. After his father lost his job, his mother had to begin working in a cleaning company and his father started collecting metals from the streets to sell them. That is why they spent little time at home.

All his parents' effort was to get the money enough to pay for Pol's school. Both were very clear about the importance of the studies of his son so that he could have a promising future.

Pol always had his parents' sacrifice in mind, so he worked very hard at school. He tried to do every day his homework and helped with the house chores whenever he could.

However, lately he was more nervous because he had the first exams of the course and there were constantly power outages in his building. Pol wanted to study, but without light, it was impossible for him. His major concern was failing and disappointing his parents. He also knew that if he could get good marks, he could find a good job and improve the life of his entire family.

Pol quantified the hours of light in the building in order to schedule a timetable and make the most of daylight. While in the dark hours he used to spend his time helping his parents with the house chores, during the daylight we would study in his room.

Months passed and Pol was able to get great marks through this method. But one stormy night a lightning struck on the building and broke the light generator.

Pol was really sad as that week had the final exams. He spent the whole night locked in his room thinking about how he could solve this situation as only with the hours of sunlight, it wasn't enough time to study and do the house chores.

Pol worried about the exams, after every sunset, he locked himself in his room complaining all the time about the situation. One night, after spending so many hours in bed without being able to sleep, he decided to help his grandmother prepare the meal for the next day. His grandmother asked him why he seemed so sad, and Pol explained her that he did not have enough time to read all the units for the exam.

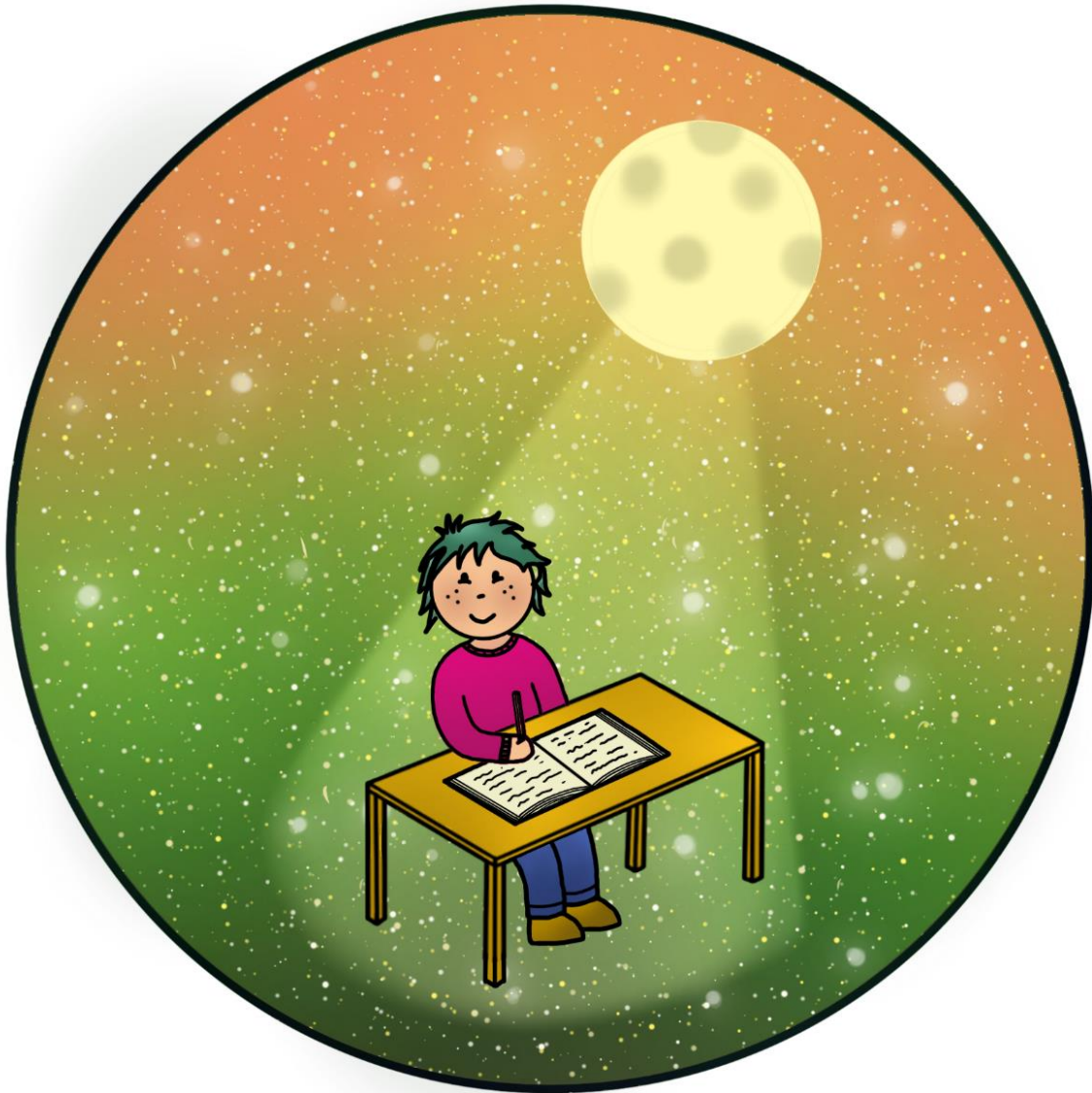
Pol started crying while explaining to his grandmother that he certainly will fail the exams and that it would be very unfair because he had worked harder than his colleagues, who always had light and did not help at home. His grandmother gave him a hug while she was telling him that often life challenges us, but the important thing is not never give up and always look beyond the difficulties we face.

Pol kept thinking about his grandmother's words while going back to his room. It was then, when he realized there was a part of the living room more enlightened than the rest of the house. He walked to that light and discovered that it came through the window. He got closer to the window and stared at the moon, which was shining more than ever.

As he looked at the moon, he realized that with the moon's light he could read without any problem. He felt foolish, because if he hadn't stayed and locked himself angry in his room, he would have discovered the light of the moon sooner.

From then on, during the day he was in class and helped his parents, and at night with the light of the moon studied for the exams. Pol was able to pass all his exams with great marks, we got a great job in the city and with his first salary he paid an electrician to fix the light of the entire building.

6-GOOD AND BAD RAYS

7-AICHA

Aicha era una nena que vivia en un poble petit al costat del mar. Des de ben petita veia la lluna reflexada al mar i sentia una profunda curiositat per saber que hi havia a la lluna, com seria caminar-hi, com seria veure la Terra des d'allà a dalt.

No entenia com podíem veure de tant aprop aquella gran bola de llum que ens deien que estava a kilòmetres i kilòmetres de distància. Aquest pensament la pertorbava cada nit. L'únic que desitjava era, anar a la lluna i treure's tots els dubtes que tenia sense resoldre.

Mica en mica, a mesura que és va anar fent gran anava aprenent més coses de la Lluna i va començar a construir el seu primer cohet per poder-hi anar, però va veure que no era tan fàcil, necessitava consells i formar part d'un equip que l'ajudés.

Es va agrupar amb un equip d'experts i d'astronautes anomenats Espai Lluna, amb el mateix objectiu comú... CONÈIXER LA LLUNA!!

Tots junts van compartir coneixements, i després de dos anys treballant dia a dia van acabar el cohet definitiu que els permetria viatjar fins la desitjada Lluna i esbrinar que hi ha en aquella terra inhòspita i desconeguda.

Tot l'equip van aventurar-se i sàpiguen tots els riscos que podien córrer, van emprendre el viatge durant sis llargs mesos.

El viatge va ser dur, no sabien si podrien arribar, tenien molta por de que alguna cosa no sortís com el previst. La vida a l'espai era molt diferent. Però finalment.. van arribar!!

En posar el primer peu a la lluna, l'Aicha es va sentir tant emocionada, que no podia dir cap paraula, només observava tot amb detall, no s'ho podia creure, havia aconseguit el seu somni!!!!

Però de cop i volta, van sentir algú plorant, però no era un plor com el que havien sentit a la terra, era intens i fort. Van començar a investigar i finalment van descobrir que era la lluna la que plorava. Entre tots van intentar consolar-la i ella els va explicar que estava molt trista, perquè veia que la Terra cada vegada tenia menys llum i estava més apagada, que ja no brillava com abans.

L'Aicha es va girar.. i va veure la terra.

No semblava la terra que ens mostren als llibres ni a els mapes d'història, amb tonalitats verdes, amb la vistositat dels mars, i la duresa dels continents.

La terra era una bola negra, d'on en sortia fum negre, i presentava un aspecte tant horrorós que quan ho va veure es va posar a plorar desconsoladament.

Ella sempre havia desitjat anar a la lluna, i un cop allà havia vist que encara era més bonica del que ella pensava. Però des de la lluna no volia tornar a la terra, no és veia bonica i alegre.

Van sentir tots una profunda tristesa i és van adonar que la Terra estava amb perill.

Van marxar abans del previst de la Lluna, tenien una necessitat profunda d'explicar com havien vist la Terra des d'allà dalt.

Després del llarg viatge van arribar a la terra i tothom els va emplenar de preguntes però ells només tenien al cap la Lluna plorant per la terra fosca i plena de fum que havien vist des d'allà. La gent no entenia perquè semblaven tristos, si havien trepitjat la Lluna!!!

Finalment l'Aicha va decidir explicar a la gent la veritat del que havien viscut per poder-hi posar una solució:

La Lluna ens ha explicat que està molt preocupada per la Terra. Des d'allà dalt ja no brilla, està plena de fum, i és fosca. Hem sentit una profunda pena i creiem que hem de fer alguna cosa. Si seguim tractant-la malament deixarà de fer llum del tot i s'apagarà. Entre tots hem d'aprendre a cuidar-la i respectar-la i poder així fer feliç a la Lluna altre cop.

La gent la va escoltar, i va entendre el missatge. A partir d'aquí van començar a crear equips de gent dedicada a cuidar-la, i mica en mica fer entendre a tothom que la Terra és meravellosa i s'ha de respectar, mimar i cuidar.

L'Aicha cada nit, s'assentava a la platja i li preguntava a la Lluna com estava i com veia la Terra d'es d'allà dalt. Tenien converses llargues i profundes, s'ajudaven una a l'altre. La Lluna li va prometre que sempre li faria llum i companyia. l'Aicha li va prometre que mai deixaria que la Terra s'apagués.

Hem de cuidar la terra, per fer llum a la lluna.

MIRANDA AGUSTÍ

7-AICHA

Aicha was a child living in a small village by the sea. From a very young age, she observed the moon reflected in the sea and was deeply curious to know what could be found on the moon? How it would be to walk there? Or how would the earth look like from above?

She didn't understand how it was possible to see that big ball of light so close if we are told that it is miles and miles away. This thought perturbed her every night. The only thing she wanted was to go to the moon and remove all the doubts she had left unsolved.

As she was growing up, she learned more about the moon and Asha began building her first rocket to go there. However, she realized that it was not that easy, she would need advice and a team to support her.

She joined a team of experts and astronauts known as the Moon Space, with the same common goal... GET TO KNOW THE MOON!

Together, they shared their knowledge, and after a couple of years of hard-working, they finished the ultimate rocket that would allow them to travel to the moon and find out what could be found in that unknown place.

The entire team ventured and knowing all the risks they were assuming they undertook the journey for six long months.

The trip was rough, they didn't know if they would get there safe, they were afraid that something would not go as intended. Life in the space was very different. But finally... They made it!

When Aicha put her first foot on the moon, she was so excited that she couldn't say a word. She observed everything in detail, she couldn't believe it, her childhood dream was achieved!

But suddenly, they heard someone crying, but it wasn't a sob like the one they had heard before, it was intense and strong. They began to investigate and finally found that it was the moon who was crying.

All of them tried to console her, but she explained to them that she was very sad because she could see that the Earth had less light every day and was darker, the planet was no longer shining like before. Aicha turned around, and she saw the planet earth.

It didn't look like the planet they show us in the books, with its green and blue tones. The earth was a black ball, from which dark smoke was coming out, its aspect was so sad that when Aicha saw it she couldn't contain her tears.

She had always dreamed of going to the moon, and once she was there, she found out that the moon was even more beautiful than expected. However, the planet earth was not looking beautiful and joyful. Aicha didn't want to come back.

They all felt a deep sadness, and they realized that the Earth was in danger.

They left earlier than planned from the moon because they had a profound need to explain how they had seen the Earth from above.

After a long journey, they landed safely. They were filled with questions, but they only had the moon in mind crying over the dark earth, full of smoke that they were able to see from there several weeks ago as well.

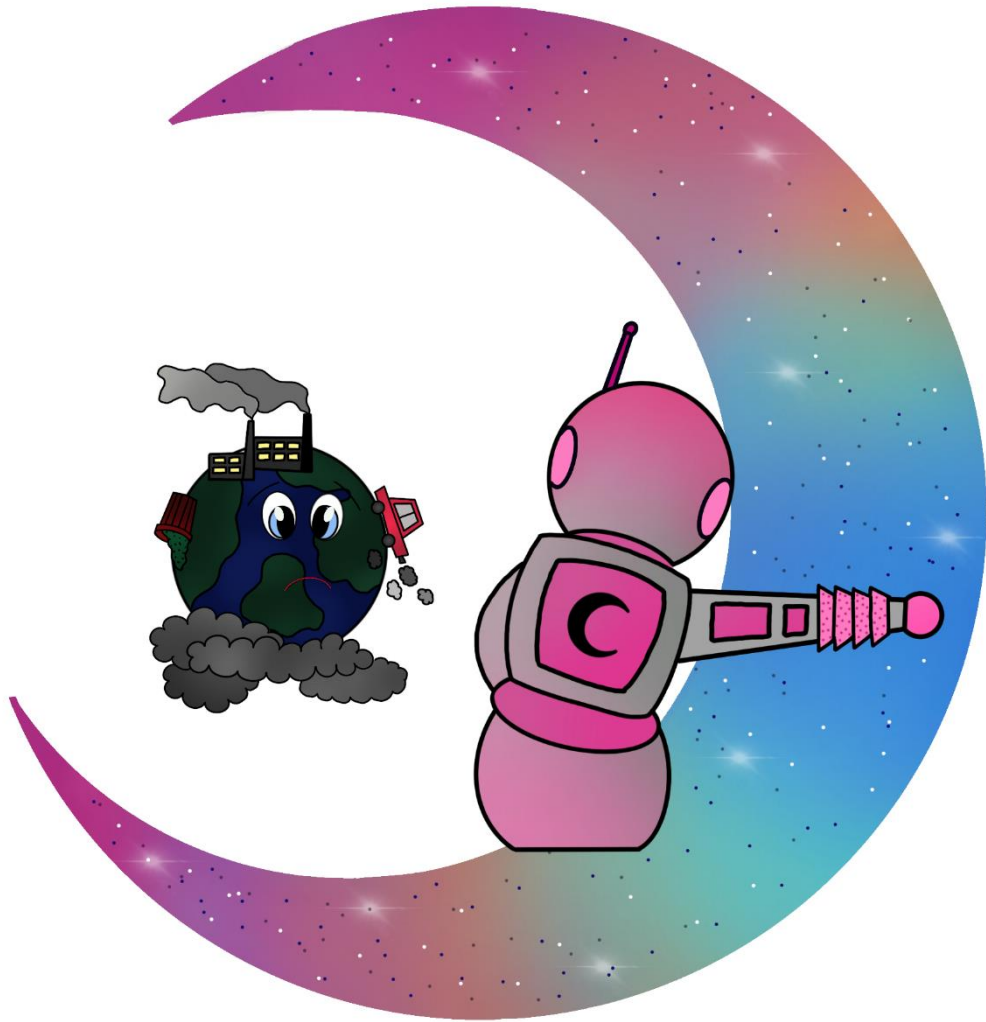
First, people didn't understand why they were looking sad after the success of their journey. Finally, Aicha decided to tell people the truth of what they had lived to find a solution:

- "The Moon told us that she is very concerned about the Earth. From there she can see that our planet is no longer shining, it is full of smoke, and it is getting really dark. We have felt deep pain and we strongly believe that we must do something. If we continue to treat our planet badly, the moon will be so sad that she will stop shining. We must all learn to look after our planet and respect it, if not, it won't survive. Moreover, we will make the moon happy again."

People heard her, and they understood the message. From that day, people began to create different teams of individuals concerned about how to respect the Earth and little by little to make everyone understand that the Earth is wonderful and must be respected, sighted, and cared for.

Every night, Aicha lay by the sea and asked the moon how she was and how she saw the Earth from above. They had long and deep conversations, they were helping each other. The moon promised her that she would always shine for her, that she would never be alone. Aicha promised her that she would never let the Earth down.

- "We need to look after the earth, to light the moon."

8-THE MOON'S DAY

Once upon a time, was a little little man. Well, actually, he was not as little as I say. He was bigger than a guitar, but smaller than a three. This little man every night looked through the window to the moon.

He shows his rough face: fully of holes: some big, some small, some flat and some deep. Every night he watched the moon. Do you know that the moon is never the same? Some days it is happy, and it is round as bread. Other days it is sadder and looks like a fine hair curled in itself. Even some days the moon is embarrassed, and it does not want to get out in the sky; those days we cannot see the moon.

Our little man every night waited the moon and, when the moon was embarrassed, and it does not want to be seen, he got mad and sad. The little man was very attentive, and he discovered that the moon was embarrassed every 28 days. So, he decided to take note of the moon's behaviour every night.

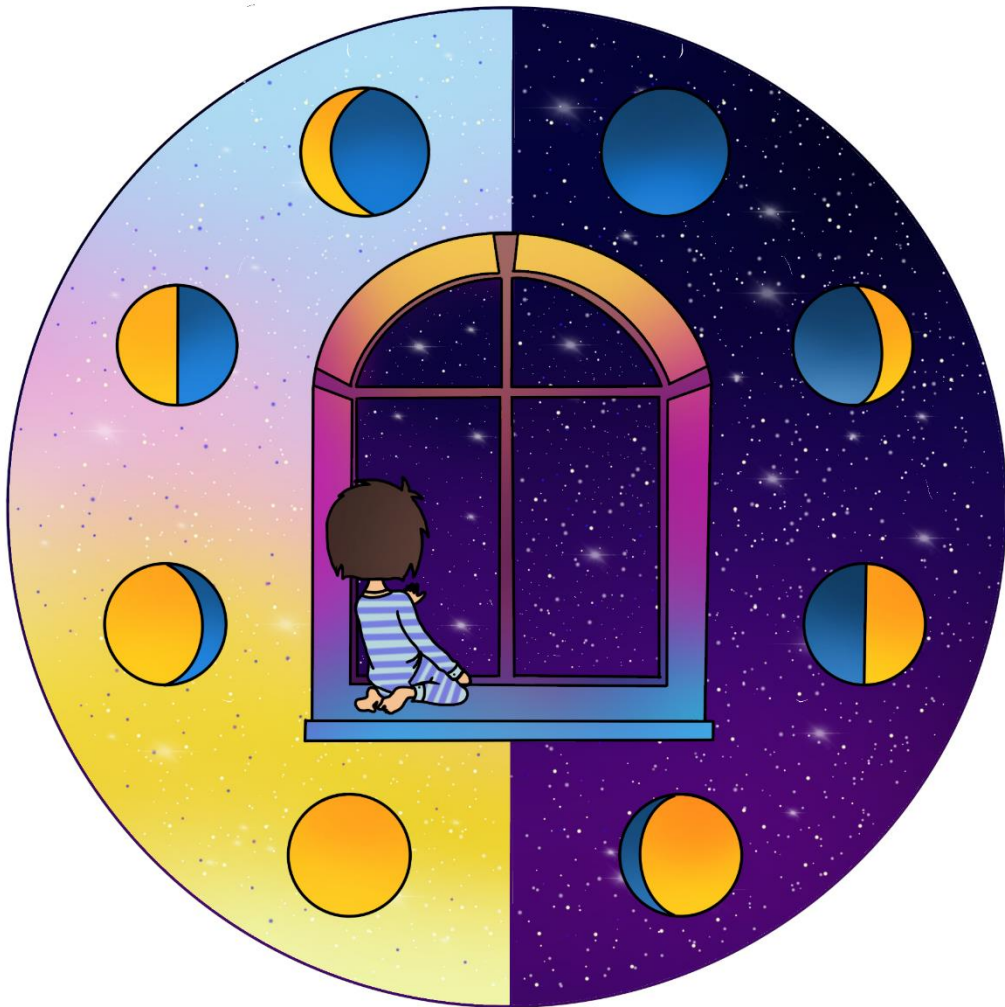
The first night the moon was ashamed. Day by day it started smiling from right to left. This was the first week. At the end of the second one the moon was shining and happy: all the sky was full of happiness. The third week it begins to turn off its light. This happened every 28 days, no hesitation.

But the little man was nevermore sad. He was like the moon: some days full of happiness, he cannot stop smiling and dancing; other days he was sad and frustrated (as a match trying to burn water); others he was in the middle of both feelings. He really understood, that 28th night, that everyone was a bit like the moon: constantly in change.

So, as our little man, if someday you feel sad or even disappointed, think that everyone in this little world had felt the same even one time in his life.

Pere Garau Borràs

8-THE MOON'S DAYS

9-ARTEMISA, APOL·LO I L'AVI MICHELE

Aquell estiu havia plogut cada dia. La gent del poble deia que era una maledicció perquè s'havia construït una carretera que passava pel mig del bosc, però jo creia que era culpa meua. Pensava que quan deia alguna mentida passaven coses estranyes, sempre relacionades amb el cel. En aquella època la gent em veia com una nena solitària i curiosa, amant de l'astronomia. Mirar el cel em feia somiar, elevar-me, imaginar un món diferent.

El meu pare havia preparat el sopar: pastís amb ou, bolets i pernil. Aquella flaire deliciosa perfumava la cuina recordant que en unes setmanes ens visitaria la tardor de tardes grises, vent i estudi. Vam sopar els quatre, a la cuina, xerrant animadament de com havia anat el dia. La meua versió favorita de la nostra família sempre va ser la nocturna, durant els sopars d'estiu. La brisa entrava per la finestra, fresca i olorosa, anunciant més pluja per a les properes hores. Aquella setmana la meua mare havia assegurat diverses vegades que a casa estaven desapareixent coses per art d'encantament. Ara una cullera, ara un llibre, ara un mocador. Durant el sopar ens havia explicat que feia dies que buscava un llibre que el meu avi li havia regalat en el seu darrer curs a la Universitat. El llibre es deia "Misteris de la Lluna i altres contes". Aquell anunci em va deixar ben preocupada. Jo sabia que aquell llibre era un tresor per la meua mare i el fet que hagués desaparegut em va produir un neguit ben estrany i a ella una brillantor als ulls.

- Elia, Elia, vine, ràpid! – cridava el meu germà des de l'entrada de casa.

Vaig pensar que no es podia ser més pesat mesurant tan poc. El Tomasso tenia 13 anys, els cabells arrissats i unes ganes immenses de parlar en qualsevol moment i situació.

- Ja vinc, ja vinc! -vaig cridar mentre creuava el jardí per dirigir-me a la porta. La llum en aquella hora era imprecisa i bonica.

- Elia, t'he d'explicar una cosa molt important. Potser no em creuràs.

Vaig voler dir alguna cosa, però em va interrompre:

- No, no diguis res i escolta el que t'he de dir. Si us plau.

- D'acord – vaig contestar. No sé perquè tenia la intuïció que, d'una manera o d'una altra, ja sabia què m'havia d'explicar el meu germà.

En Tomasso va continuar parlant

- Quan tu estaves estudiant a Roma, l'avi Michele em va explicar que, després de molts anys d'investigació, havia descobert que la Lluna estava en perill. En un futur molt proper uns fets insòlits provocarien conseqüències castastròfiques, va dir-me. Més enllà dels mites, deia l'avi, la Lluna és un satèl·lit únic que exerceix una influència extraordinària sobre el nostre planeta.

- Sí, és molt important per la nostra vida – vaig pensar en veu alta. Havia parlat centenars de vegades amb l'avi sobre els astres en general i sobre la Lluna en particular. Des de l'orquestració de les mareas fins a l'estabilització de l'eix de rotació terrestre, essencial per al manteniment del cicle de les estacions. Alguns dels poders reals de la nostra estimada Lluna.

- Quan l'avi va informar les autoritats sobre la seva descoberta ningú no el va creure. Bé, això va pensar ell al principi – en Tomasso tenia els ulls oberts com plats, parlava ràpid. -Després va començar a viure un infern: tenia la sensació que sempre el seguia algú, rebia trucades anònimes amenaçadores, trobava a faltar coses, com si desapareguessin...

- ...per art d'encantament! -vam dir els dos alhora.

- Elia, crec que l'avi va descobrir alguna cosa que era alt secret. I el van fer desaparèixer. Per això

- Jo també ho crec. Tot això que m'expliques té tot el sentit si penso en els darrers mesos. Vaig arribar a creure que els estranys fenòmens de desaparició d'objectes a casa eren culpa meva i només meva. Ara veig que algú buscava alguna cosa...

Va ser en aquell moment que el meu germà i jo vam decidir començar una recerca que ens havia de dur fins al secret millor guardat del meu avi. Després de moltes tardes a les golfes, remenant estris, llibres, cartes i apunts de l'avi vam arribar a la conclusió que l'avi Michele s'havia guanyat l'antipatia d'un grup de pseudocientífics que es feien anomenar "llunaplanistes". El fet és que aquestes persones defensaven la idea que la Lluna era un objecte pla, una mena de disc sense volum que estava allà per fer bonic i, de passada, il·luminar les nostres nits. Rebutjaven de ple totes les evidències sobre que la Lluna és l'únic satèl·lit natural de la Terra i, per suposat,

defensaven les teories de la conspiració sobre l'aterratge lunar de Neil Amstrong i Buzz Aldrin a la missió *Apol·lo XI*.

Era evident que havíem de demanar ajuda. Però, a qui? Qui ens podia ajudar? Llavors vaig recordar que el meu avi havia estat molt amic de Jean-Luc Gallimard, un investigador francès que havia acabat vivint a Itàlia després de recórrer mig món estudiant els astres. Monsieur Gallimard (així li deiem a casa) va acabar sent un membre destacat entre les amistats de la meva família i no era estrany compartir amb ell tardes de diumenge i fins i tot algun dinar de Nadal. Així que no va ser difícil contactar amb ell. Contents d'haver trobat una mica de llum al final del túnel, vam acabar visitant Monsieur Gallimard l'endemà a la tarda. Ens va rebre amb aquelles maneres de persona-que-ho-sap-tot-i-més. Construïa les frases amb una cura magistral, amb una cadència que semblava amagar tresors que mai no es materialitzarien. Asseguts a la taula de la cuina, i davant d'una tassa de xocolata, aquella tarda ens va resumir tota una vida de recerca i estudi.

El meu avi i ell treballaven per *Artemisa logistics*, l'empresa danesa de desenvolupament tecnològic quines principals descobertes estaven relacionades amb el desenvolupament de la vida humana a l'espai i la colonització primer de la Lluna i més endavan la de Mart. I... vet aquí que l'avi va descobrir que els llunaplanistes volien boicotejar la missió *Artemisa I* que duria la primera dona que trepitjaria la Lluna! Havien trobat la manera d'entrar a la xarxa d'*Artemisa logistics* i, gràcies a una persona infiltrada, havien accedit als codis de llançament per desactivar i destruir el cohet. No es podien permetre que finalmet es demostrés que la Lluna no era plana. Seria devastador per al seu culte i per les seves creences. Les imatges del programa *Apol·lo* eren molt antigues i es podia justificar que allò va ser un muntatge i que mai van trepitjar sòl lunar. Però amb el programa *Artemisa*, amb la tecnologia i les imatges actuals, seria molt més complicat fer-ho creïble.

Monsieur Gallimard ens va tranquilitzar. Des de l'estranya mort del seu estimat amic Michele va saber que quelcom anava malament. Les sospites el van dur fins els responsables del boicot. Ho va posar a mans de les autoritats i en una investigació secreta van enxampar als culpables, els llunaplanistes no se'n sortirien amb la seva. La Lluna estava segura. Tothom veuria caminar una dona sobre la superfície lunar.

Helena Prieto i Sheddad Kaid-Salah

9-ARTEMIS, APOLLO AND GRANDPA MICHELE

That summer rained every day. The people from the town said that it was a curse due to the building of a highway across the forest, but I thought it was my fault. I thought that when I lied bad things happened, always related to the sky. At that moment people saw me as a lonely, curious lover of astronomy. Looking to the sky made me dream, raise, imagine a different world.

My father made dinner that day: egg pie with boletus and ham. That delicious smell gave an aroma to the whole kitchen that reminded that there were just a few weeks till autumn and with it gray evenings, wind and studying. The dinner in the summer night version of our family has ever been my favorite one. The breeze coming into, fresh and smelly, announcing more rain for the next hours. That week my mum ensured a couple of times that, as if by magic, some things were disappearing at home. During dinner, she explained she was searching for days a book that my grandfather gave her during her last year of university. The book was called “Mysteries of the moon and other tales”. That announcement left me worried. I knew that book was like a treasure for my mum and the fact that it was missing produced me some strange worry and some eye shine to her.

“Elia, Elia, come, quick!” Was screaming my brother from the entrance.

I thought to myself that he was so annoying for his age. Tomasso was 13 years old, curly hair and an urge to talk at any moment and situation.

“I’m coming!” I screamed as I was crossing the garden to the entrance. The light at that hour was imprecise and pretty.

“Elia, I have to explain you an important thing. But you will maybe don’t believe me.”

I wanted to answer something, but he interrupted.

“Don’t say a word and listen what I have to say. Please.”

“Ok, then.” I answered. I didn’t know why I felt that, in a way or another, I already knew what he was just going to tell me.

Tomasso kept talking.

“While you were studying in Rome, grandpa Michele explained to me that, after a lot of investigation, he discovered that the moon was in danger. That in a near future something

unheard will provoke catastrophic consequences, he told me. Beyond the myths, he said, the moon is a unique star that has an extraordinary influence in our planet.”

“Yes, it’s quite important.” I thought out loud. I talked hundreds of times with my grandfather about the celestial bodies and the moon in particular. From the orchestration of the tides to the stabilization of the Earth’s rotation around the planet axis, essential to keep the seasons cycling. Some real power of our loved moon.

“When grandpa informed the authorities about his research nobody believed him. At least is what he thought.” Tomasso had wide eyes and spoke quickly. “After that he started to experience hell: he thought that there was always people following him, he received threatening calls, missed things as if it vanished...”

“By magic!” We both ended.

“Elia, I think grandpa discovered some important secret and that's why he is missing.”

“I believe in you. Everything you are telling me has sense if I think about the last month. I felt like those strange phenomena occurring at home like the missing objects where only by my fault. Now I see that someone was searching something...”

At that moment me and my brother decided to start a research that drove us to the greatest secret that our grandfather had. After long evenings in the attic, moving utensils, books, letters and notes from our grandfather we concluded that he gained dislike from a pseudoscientific group called “Flat-mooners”. This people stand up for the idea that the moon was flat, like a non volume disc, that was there only to decor and give us some light in the dark nights. They deny any evidence about the moon being the only natural satellite from the Earth and, obviously, stand up to the conspiracies about the moon land of Neil Amstong and Buzz Aldrin in the Apollo XI.

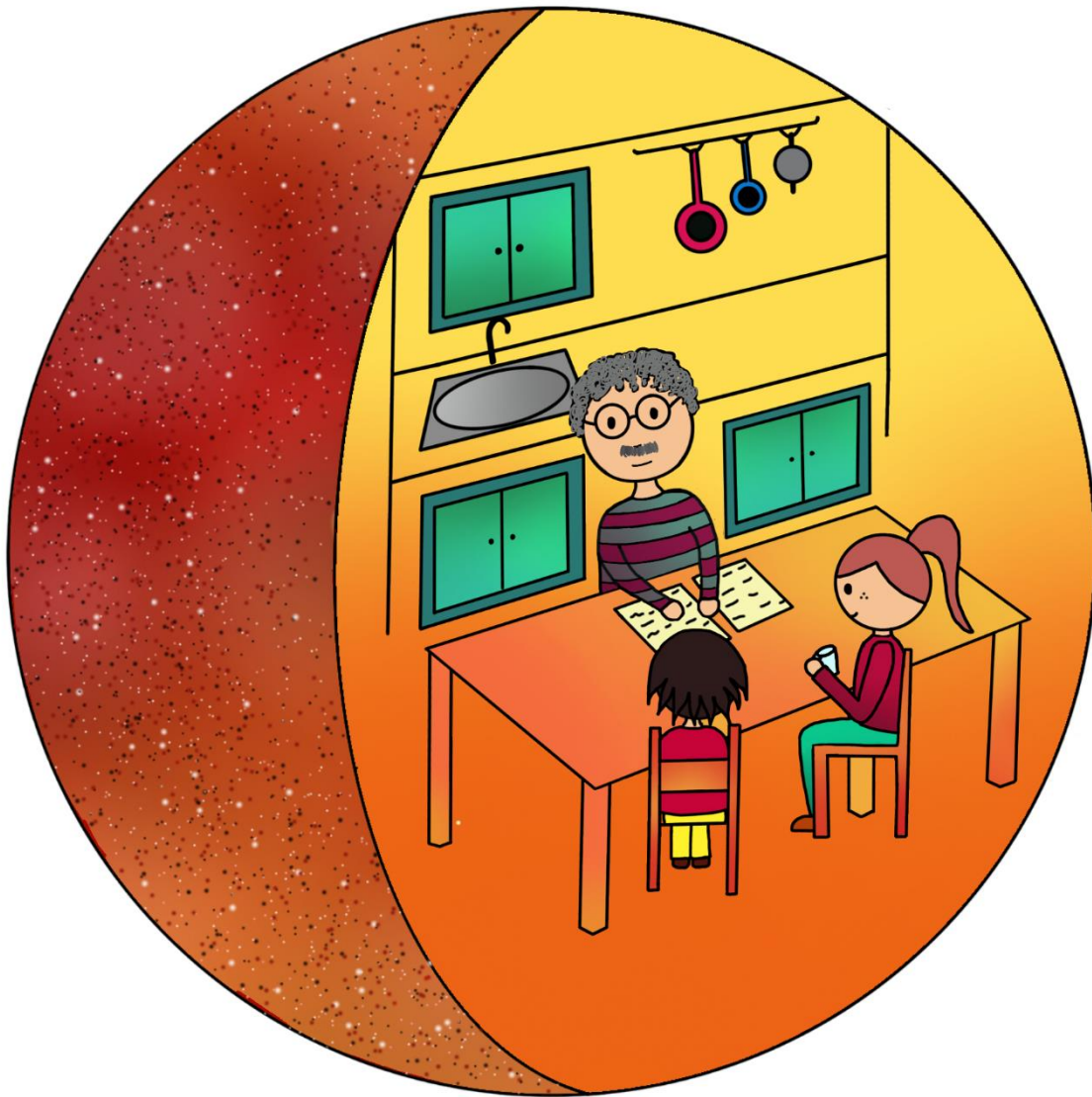
Obviously, we needed to ask for help. But, who? Who can help us? Then I remembered that my grandfather was a big friend of Jen-Luc Gallimard, a French man that ended up living in Italy after studying the stars all around the world. Monsieur Gallimard (that’s how we called him) ended up being a noted member among the family friends and was common to be with him Sundays afternoons or even on Christmas dinners. So, it was easy to contact him. Glad to find the light at the end of the tunnel we visited Monsieur Gallimard the afternoon of the next day. He received us with that manner of someone that knows more than anyone else. He made the sentences with magistrate care, with a rhythm that seemed to hide treasures that were never

going to see the light. Sitting at the dining table, with a chocolate mug in our hands, he summed up a whole life of research and study in one afternoon.

My grandfather and he worked in Artemis Logistics, a Danish technology development company which had discovered things about the developments of human life in the sky and the colonization of the moon and also Mars. And then, our grandfather discovered that the Flat-mooners wanted to boycott the Artemis mission the one that will bring the first woman to the moon! They found a way to enter the Artemis Logistics network and, with the help of a mole, access to the launching codes to be able to deactivate and destroy the rocket. They didn't want them to finally uncover that the moon was, in fact, not flat. That will be a devastating scenario for the cult and the movement. The images of the Apollo program were so old that it was easy to demonstrate that it was fake, that they never went there. But with the Artemis program, with the new technologies and the current photography advances will be more difficult to say that it was fake.

Monsieur Gallimard calmed us. Since the strange death of his beloved friend Michele knew that something was wrong. The suspicions made him arrive to the responsible for the boycott. He left in the hands of justice and, thanks to a secret investigation, they found the responsible. The Flat-mooners won't accomplish their goal. The moon was safe, and everyone will be able to see a woman on the moon.

9-ARTEMIS, APOLLO AND GRANDPA MICHELE

10-ONE EYE AND ONE EYE ONLY

Not so long ago, there was a little girl called Soma, who lived in a house up on a hill. She was the only daughter of a single mom, who loved her with all her heart. Soma was born with one eye and one eye only, but that did not stop her from watching movies with her mom, admiring sunsets, or stargazing. She was brave, funny, kind, and as smart as a fox. The smile on her face would always go from ear to ear, sketching her cheeks that were all covered in freckles. Her mom counted them every night after the bedtime story, so that it could help her sleep.

“It’s better than sheep!” She loved to say.

Soma used to fall asleep before they could count every single one of them. Then, her mom tucked her in and kiss her goodnight. But one evening, after Soma prepared for bed, she asked her mom why she was different from all her other friends at school.

“The teacher told us that, when we grow up, we can be anything we dream of. But I heard some classmates whisper that, since I have one eye and one eye only, I cannot even dream of being anything.”

Soma’s mom brushed her hair and sat beside her.

“Not only you *can* dream but you *have* to. Tell me this, since you are a very smart girl. How many eyes does a photographer need, to see through a camera lens?”

“Just one...”

“Right. And how many eyes does a scientist need, to view through a microscope?”

“Only one...”

“Well done. Now, how many eyes does an astronomer need, to observe through a telescope?”

“One eye and one eye only!”

“See, you can dream of being whatever you like. However, always remember that your self-worth is not measured by your career, but by your values and the way you treat others.

Soma smiled and thanked her mom, but before she left, she asked for one last thing before being ready to sleep.

“Mom, can we count my freckles together tonight, too?”

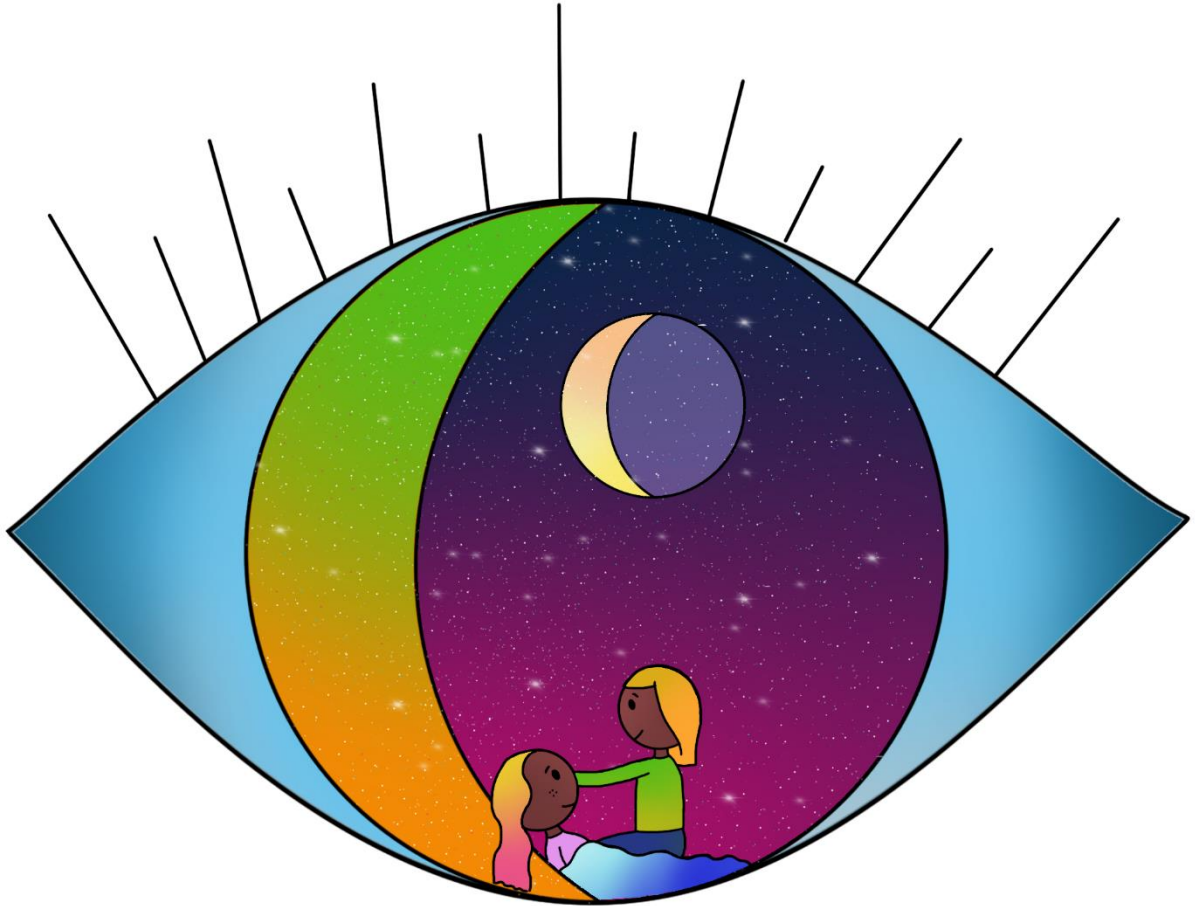
They started from the tip of Soma’s nose and down both of her cheeks. When she was just about to fall asleep, her mom traced a circle with her finger around Soma’s eye.

“Your eye is like the moon. There is only one moon and one moon only in the sky, and she accompanies the stars, that are your freckles, through the night. When you sleep, with your eye closed, the moon is new. This does not mean that she is gone forever, or less worth, you know that – we just don’t see her. Think of blinking as the moon that waxes and wanes. And let’s say that, during the day when you have your eye open, the moon is full. Full of light, of wit, and love. So, do not ever let anyone tell you that you are less worth, just because you have one eye and one eye only. For you have the moon and the sky written in you. Now sleep and dream, dream big, Soma. The moon will watch your dreams, and whatever you want to become, it shall be.”

That night, Soma dreamt of studying planets and constellations. Today, she has become an astronomer. Every night, instead of counting her freckles, she now counts the stars that she observes through her telescope. But Soma continues to be the brave, funny, kind, and smart girl she was. Except now not only she has dreams but lives them too.

LAIA GÜELL

10-ONE EYE AND ONE EYE ONLY

11-LA LLEGENDA DEL VIATGER

Després de tres dies de camí, travessant boscos feréstecs i planes interminables, el nostre viatger va arribar finalment a l'entrada d'un poblet perdut entre les muntanyes. Cansat de la llarga travessia i després de tantes nits dormint al ras, el seu únic desig era un plat calent i un jaç per descansar. Les últimes ombres del capvespre s'amagaven darrera els cims esmolats que coronaven la vall, així que va decidir afanyar-se a buscar una posada, ja que segons els seus càlculs aquella nit era lluna nova i aviat es quedaria sense llum. Des del seu exterior semblava com qualsevol de les innumerables viles que s'havia trobat en el seu viatge, però tot just fer les primeres passes per endinsar-se en el poblet, el viatger es va quedar quiet. El poblet estava en absolut silenci. Les cases, que haurien de tenir les llums enceses, estaven totalment a les fosques i no hi havia ningú pel carrer, com si tot d'una totes les persones que l'habitaven haguessin marxat de cop.

Tot i trobar-se davant un paisatge tan intimidant, nostre viatger va fer el cor fort i es va endinsar en el poble, amb l'esperança que d'entre tant silenci aparegués algú que el convidés a sopar i a dormir. Però no va ser així. L'únic que se sentia era el *cric-cric* dels grills i el suau vent que bufava. Va seguir caminant fins que va trobar un rètol que s'hi llegia "POSADA", però no hi havia hostes ni ningú cuinant el sopar. Va picar la porta amb insistència, però ningú va contestar. Desesperat, va seure al terra, mentre revisava en el seu sarró les poques provisions que li quedaven: amb prou feines podria sopar algun bocí de pa, però no seria el suficient per calmar la fam que tenia. I just quan es donava per perdut, va veure un jove creuar la plaça, corrent esperitadament. El nostre viatger va córrer al seu darrera per preguntar-li què passava allà. Però quan el jove el va veure, va fer una cara d'espant, com si hagués vist un monstre, i va fugir encara més de pressa.

-Si us plau, no em facis mal! -va dir el jove.

-No sóc aquí per fer-vos mal -va contestar el viatger- només volia saber què passa en aquest poble tan estrany.

El jove, que es deia Joan, li va explicar que el poble estava maleït i que, a cada lluna plena, uns monstres atacaven els seus ramats i destruïen les seves collites. Per això tots els habitants estaven tancats a les seves cases, per por a que aquells éssers els fessin mal. Però el que va respondre el viatger no s'ho esperava: li va dir al Joan que ell sabia com acabar amb la maledicció, i que si aconseguia reunir a tot el poble a la plaça els ensenyaria com fer-ho. Així ho va fer el jove i, poc a poc, els habitants del poblet van anar arribant a la plaça. Els més petits anaven en braços dels seus pares, i els més grans arribaven lentament, amb bastó i remugant per sota el nas. Més d'un, precavit s'ho mirava des de la finestra. Quan tots van ser davant el viatger, va començar a parlar.

-Bona nit! Sóc un viatger que he arribat al vostre poble amb l'esperança de trobar un lloc on passar la nit, però en comptes d'això m'he trobat amb el jove Joan que m'ha explicat la maledicció que recau sobre el vostre poble les nits que la lluna decideix no sortir al firmament. Però esteu de sort! D'on jo vinc, molt lluny d'aquí ens vam trobar fa anys amb el mateix problema, i finalment vam aconseguir acabar amb el monstre que fa mal a les vostres collites i no us deixa dormir tranquils. Els vilatans se'l miraven incrèduls. Els més grans no gaire impressionats, però d'altres amb els ulls brillants d'esperança. Va prosseguir.

-Us explicaré el secret! Si voleu espantar els esperits que atemoreixen el vostre poble, haureu de lluitar contra les vostres pors. Si els fantasmes apareixen en la foscor, nosaltres ens defensarem amb llum! Si els espectres ens aterren quan tot està en silenci, farem soroll per no sentir-los més! Això és el que farem...

Espantats però decidits els vilatans van seguir les instruccions que el viatger els va donar. Van agafar fustes que ja no feien servir, cadires trencades i llenya que els havia sobrat de l'hivern. Amb tota la fusta que van aconseguir, la van portar tota a la plaça del poble. Un cop amuntegada i fent una pila alta com una casa el viatger va portar una torxa, que va col·locar a la base de la muntanya de mobles. La fusta va començar a cremar a l'instant, creant unes flames altíssimes que es veien al llarg tota la vall. Un cop encès el foc, tots els vilatans van portar menjar i begudes de les seves cases: els pagesos van portar fruites i hortalisses dels seus horts; el granger de vaques va portar formatge; la flequera va portar pa acabat de fer i els propietaris de la posada van portar el seu vi. Tots els vilatans van compartir el menjar de les seves cases, i quan es van acabar el menjar el viatger va treure el seu llaüt i va tocar una melodia que ningú havia sentit mai, però que els provocava que moguessin els peus sense parar. Tothom es va aixecar i van començar a cantar i ballar al voltant de les flames, mentre la música del viatger els emplenava l'ànima de felicitat. La festa no va acabar fins que els primers rajos de sol despuntaven per les muntanyes i del foc només quedaven un grapat de cendres. Feliços i cansats, tothom va anar a dormir.

L'endemà quan es van llevar els vilatans van anar a veure el seu bestiar i les seves collites: no hi havia hagut cap desperfecte. Tots els animals es trobaven en perfecte estat, i per primera vegada després de molt temps es van sentir veritablement segurs. No s'ho podien creure. Després es van dirigir tots cap a la posada, amb la intenció de donar les gràcies al viatger, però d'aquest tampoc en quedava ni rastre. Ningú l'havia vist marxar. L'únic que van trobar va ser unes monedes d'or al costat de la gran foguera que havien fet la nit anterior, amb nota que s'hi llegia "Gràcies per la vostra hospitalitat". A partir d'aquella nit, amb cada lluna nova, els vilatans sortien de les seves cases, feien enormes fogueres i cantaven i ballaven durant tota la nit. I de generació en

generació, d'avis a pares i de pares a fills, explicaven la història del misteriós viatger, aquell que els va ensenyar el secret per combatre les seves pors.

MARC DIUDÉ

11-THE TRAVELLER'S TALE

After three days on the road, crossing wild forests and interminable plains, our traveler finally arrived at the entrance of a little village lost in the mountains. Tired from the long journey and after many nights sleeping outdoors, his only wish was a warm meal and a cozy bed to rest. The last shadows of the sunset were hiding behind the sharp summits that crowned the valley, so he decided to hurry up and look for a tavern, since according to his calculations that night was a new moon and soon he would be left without any light. From the exterior it looked like any of the innumerable villages he had found on his journey, but when he made the first steps to get inside the village, he stopped abruptly. The town was in absolute silence. The houses, that should have had their lights on, were totally in the dark and there was nobody on the streets, as if all the people that inhabited it had suddenly left.

Despite being in front of such an intimidating landscape, our traveler bit the bullet and entered the village, hoping that between all that silence someone appeared to invite him to eat and sleep. But it wasn't the case. All that was heard was the chirping sound of the crickets and the gentle wind that blew. He continued walking until he found a sign that read "TAVERN", but there weren't guests nor anyone cooking dinner. He knocked on the door repeatedly, but nobody answered. Hopeless, he sat on the floor while checking on his bag the little provisions he had left: he could barely have a piece of bread for dinner, but it wouldn't be enough to soothe the hunger. And just when he had given up, he saw a young man crossing the square, running like crazy. Our traveler ran behind him to ask the man what was happening there. But when the young man saw the traveler, he looked really scared, like he had seen a ghost, and started to escape even faster.

Please, don't hurt me! -said the young man

I'm not here to hurt you -answered the traveler- I just wanted to know what is happening in this strange place.

The young man, called John, told him that the village was cursed and, every full moon, monsters attacked their flocks and destroyed their crops. That was why all the inhabitants were hiding in their houses, afraid that those beings would hurt them. But he wasn't expecting what the traveler responded: he told John that he knew how to end the curse, and that if he was able to gather all the villagers in the square he would show them how. He did so, and little by little, all the villagers arrived at the square. The younger ones were in the arms of their parents, and the older ones arrived slowly, with their walking stick and muttering under the nose. More than one, cautious, were looking through their windows. When they all were in front of the traveler, he started to talk.

- Good night! I'm a traveler who has come to your village hoping to find a place to stay the night, but instead I've found young John, who has told me about the curse that comes upon this town the nights that the moon decides not to come out. But you're lucky! Where I'm from, far away from here, we were faced many years ago with the same problem, and we finally were able to defeat the monster that hurts your crops and doesn't let you sleep peacefully.

The villagers looked at him unbelieving. The older ones were not very impressed, but the others showed bright eyes of hope. He continued.

- I will tell you the secret! If you want to scare away the spirits that frighten your people, you will have to face your fears. If the ghosts appear in the dark, we will defend with light! If the spectra terrify us when everything is quiet, we will make noise to stop hearing them! This is what we're going to do...

Scared but firm the villagers followed the instructions the traveler gave them. They took wood that wasn't used anymore, broken chairs and the trunks left from the winter. Once everything was piled up and was as tall as a house, the traveler brought a torch and placed it on the base of the mountain of furniture. The wood instantly started to burn, creating towering flames that could be seen along the valley. Once the fire was lit, all the villagers brought food and drink from their homes: the farmers brought fruit and vegetables from their gardens; the cow shepherd brought cheese; the baker brought freshly baked bread and the owners of the tavern brought their wine. All the inhabitants shared the food from their homes, and when it was finished the traveler drew his lute and played a melody that nobody had ever heard, but that caused them to move their feet non-stop. Everyone got up and started to sing and dance around the flames, while

the traveler's music filled their souls with happiness. The party didn't end until the first rays of sunshine rose through the mountains and only a handful of ashes was all that remained from the fire. Tired but happy, everyone went to bed.

The next day when the villagers woke up they went to see their cattle and their crops: there wasn't any damage. All the animals were in perfect condition, and for once in a very long time, they felt truly safe. They couldn't believe it. Then they headed to the tavern, with the intention of thanking the traveler, but there was no trace of him either. The only thing they found was a few gold coins near the big fire they made the night before, with a note that read "Thank you for your hospitality". And from that night on, with every new moon, the villagers came out of their homes, built huge fires and sang and danced all night long. And from generation to generation, from grandparents to parents and from parents to sons, they told the story of that mysterious traveler, the one that told them the secret to face their fears

11-THE TRAVELLER'S TALE

12-DUES GOTES D'AIGUA

En terres de muntanya i després d'una pluja, quan els núvols deixaren que el sol pogués començar a albirar la terra mullada, l'aigua de la pluja es va anar colant terra avall i dues gotes d'aigua raonaven així:

- Anem, ajuntem-nos amb les altres! – Va dir la gota gran
- No, jo no vinc. – Va respondre la gota petita
- Doncs jo sí que me n'hi vaig!

Va passar molt de temps des d'aquesta última conversa que van tenir, però un dia es van trobar al mateix lloc on s'havien acomiadat i durant una bona estona van comentar les seves experiències.

Es van explicar que durant el camí que cadascuna havia seguit havien trobat moltes varietats de gotes. La gota gran va explicar que s'havia trobat gotes que feien brollar fonts, i d'altres que s'encarregaven d'omplir els abeuradors on anaven a beure tota classe d'animals, bestioles i els ocells que després cantaven per les capçades. La gota petita va explicar que va conèixer aquelles gotes que es diverteixen passant per rodes per fer moure molins i així fer farina i generar electricitat, i aquelles que omplen els pentans que serveixen com a reserva del consum d'aigua i que pel sediment viatgen fins al mar.

El mar és immens, no us ho podem ni imaginar!

Les dues gotes no paraven de parlar, però va començar a ploure i finalment quan el sol va tornar a sortir, es van tornar a separar. A la gota gran els rajos de sol la van transportar molt amunt, en un lloc ple de núvols i molts més núvols, on durant la nit tenia la lluna molt a prop i semblava que la podia arribar a tocar. Des d'allà a dalt hi veia de tot!

Veia avions que transportaven persones, alguns globus petits i d'altres molt grans amb gent a dins. Veia coets, alguns de festa i d'altres que li feien molta por. Sentia llamps i trons i podia observar les estrelles i els planetes de tot l'univers!

Ai l'univers! no us podeu imaginar l'immens que és!

Però un dia quan dormia la gota gran es va posar trista pensant què se n'hauria fet de la seva amiga i perquè no estava amb ella: pensava en el camí que havia hagut de seguir

per aconseguir arribar fins aquí a dalt i sobre la manera de treballar conjuntament amb més gotes per haver-ho fet possible i va reflexionar que malgrat que la seva amiga no hagués volgut venir i hagués preferit reposar sola, també haurà aconseguit arribar fins allà on vol.

FRANCESC BOSCH

12-TWO WATER DROPS

In mountain areas and after the rainfall, when the clouds let the sun begin to glimpse the wet earth, the rainwater flowed downstream and two drops of water started discussing.

- Come on, let's join the others! - Said the big drop

- No, I'm not coming. - The small drop answered

- Well, then I'm going, bye!

It's been a long time since this conversation took place, but one day they met again, at the same place where they had said goodbye a long time before, and for a long while they talked about their experiences.

They told each other that during the path each had followed they had found many varieties of drops. The big drop explained that she found drops that made springs gush out and others that were in charge of filling the drinking tanks where all sorts of animals would go to drink. The little drop explained that she met drops who had fun going through the wheels used to move mills. Those mills which made flour and generate electricity. Some other drops filled the swamps that serve as a reserve for water consumption and that travel through the sediment to the sea.

The sea is huge; we can't even imagine it!

The two drops kept talking, but it started to rain and finally, when the sun came out, they parted again. The sun rays carried up the big drop towards the sky, **in** a place full of clouds, where during the night the moon was so close that it seemed like she could touch it. From up there she could see everything!

She saw planes carrying people, some small balloons, and also large ones, with people inside. She saw rockets, some from parties and some others very scary. She could hear lightning and thunder and she could spot stars and planets from the whole universe!

Oh, the universe...! You can't imagine how immense it is!

But one day, when she was sleeping, the big drop got sad thinking about what would have happened with her friend and why she was not with her: She thought about the

path she had to follow to get up here and how she worked together with other drops to make it possible. Then, she realized that even though her friend was not with her right there because she preferred to rest alone, she would have managed as well to find a path to get where she wanted.

12-TWO WATER DROPS

ANNEX 2
FORMULARI

El llibre on heu col·laborat ha volgut vetllar amb relació a la perspectiva de gènere i interseccional. És per aquest motiu que m'agradaria que omplíssiu aquest formulari intentat reflexionar sobre les vostres narracions. Moltíssimes gràcies, de veritat. Ens veiem aviat!

Pregunta 1- Creus que has reproduït desigualtats i estereotips de gènere?

- Sí
- No
- He intentat que no

Pregunta 2- Has pensat a traslladar en la història societats més sostenibles des de la perspectiva humana, econòmica i ecològica?

- Sí
- No
- He intentat que si

Pregunta 3- Creus que has plasmat la diversitat d'identitats? (cultural, d'origen, funcional, etc.)

- Sí
- No
- He intentat que si

Pregunta 4- Creus que has exposat estereotips propis de cada societat?

- Si
- No
- He intentat no

Pregunta 5- Has exposat la presència de personatges amb identitats de gènere no normativa?

- Sí
- No
- He intentat que si

Pregunta 6- Has exposat diversitat de models familiars?

- Sí
- No
- He intentat que si

Pregunta 7- Has tingut en compte la diversitat en les relacions afectives?

- Sí
- No
- He intentat que si

Pregunta 8- T'havies qüestionat aquests aspectes?

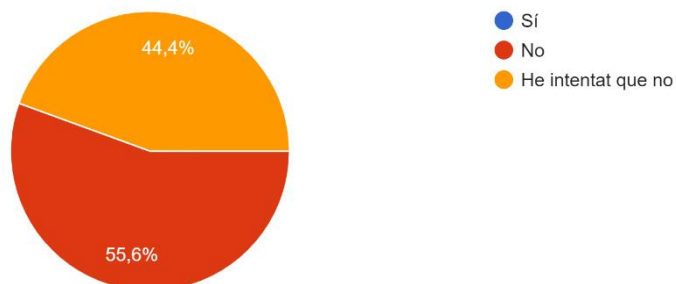
- Sí
- No
- Altres...

Pregunta 9 - Creus que és important educar en la diversitat, reconèixer-la i visibilitzar-la? Per què?

Respostes Preguntes:

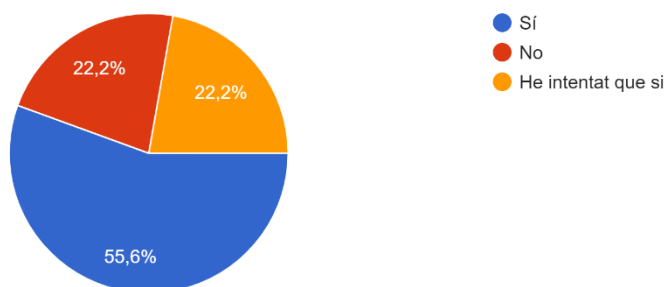
Creus que has reproduït desigualtats i estereotips de gènere?

9 respuestas

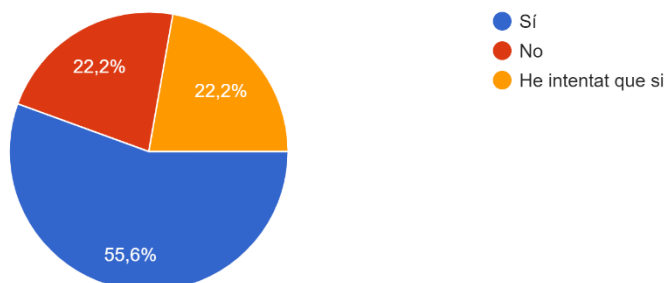
Has pensat a traslladar en la història societats més sostenibles des de la perspectiva humana, econòmica i ecològica?

9 respuestas

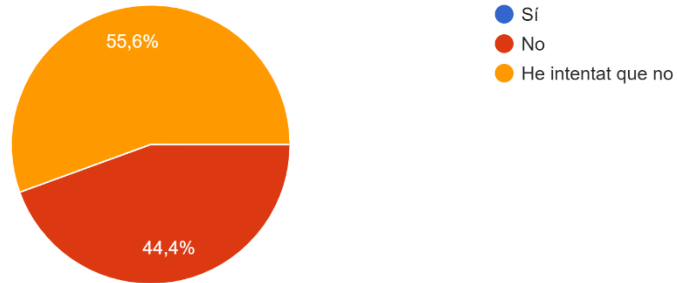
Creus que has plasmat la diversitat d'identitats? (cultural, d'origen, funcional, etc)

9 respuestas

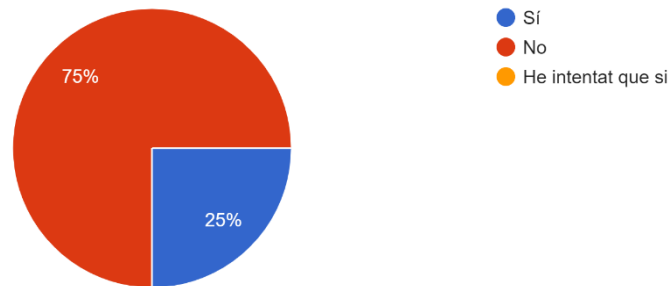
Creus que has exposat estereotips propis de cada societat?

9 respuestas

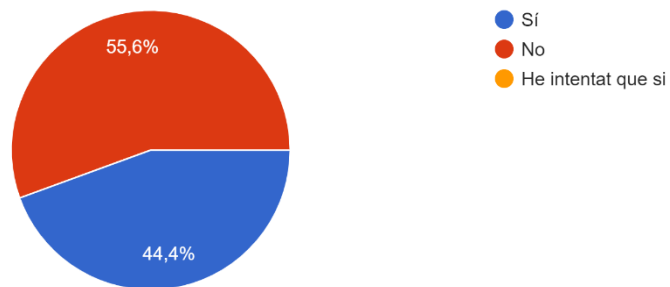
Has exposat la presència de personatges amb identitats de gènere no normativa?

8 respuestas

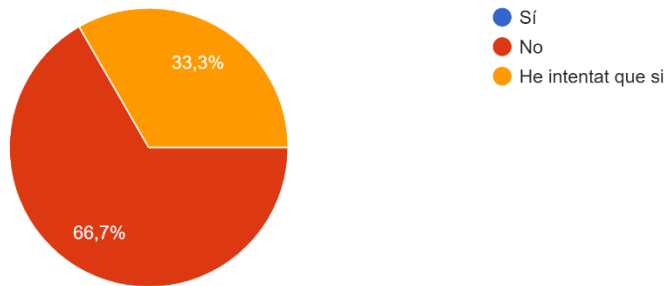
Has exposat diversitat de models familiars?

9 respuestas

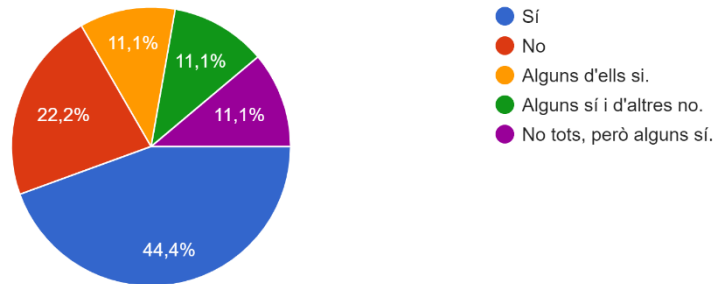
Has tingut en compte la diversitat en les relacions afectives?

9 respuestas

T'havies qüestionat aquests aspectes?

9 respuestas

Creus que és important educar en la diversitat, reconèixer-la i visibilitzar-la? Per què?

- Molt! Si volem ser una societat millor, és important començar a educar a aquells més joves perquè siguin millors que nosaltres en el futur. I els contes són un molt bon recurs per donar visibilitat a tots aquests temes.
- Sí ;) Perquè projectem, poc o molt, en les històries que ens expliquen. Empatitzem. I cal tenir aquests referents, que no súper herois, per fer més gran la pressumpta (dic pressumpta perquè no existeix, i si existeix no ho és) normalitat.
- Sí, per normalitzar-la i transmetre tranquil·litat.
- Sí, per realment aconseguir que la diversitat, en tots els seus aspectes, formi part del nostre dia a dia, cal introduir en els elements que componen la nostra societat, des d'allò més bàsic fins allò més complex.
- És clar que sí. No cal justificar-ho.
- És molt important reconèixer i visibilitzar la diversitat perquè és el primer pas per lliurar contra els estereotips i normalitzar-la.

- Si, porque si educamos con estos valores a las nuevas generaciones conseguiremos un mund mejor.
- Em sembla molt necessari educar en la diversitat per protegir les cultures minoritàries dels efectes homogeneïtzadors que, en part, provoca/accelera la globalització... Reconèixer i valorar la diversitat entenc que també hauria d'incloure la protecció del medi ambient, dels ecosistemes propis de cada territori, doncs la vida humana i la cultura estan lligades a la sostenibilitat de l'espai que habiten.
- Si, obviamet. Estem acostumats/des des de petites a veure contes amb famílies normatives, blanques i benestants. Penso que es important que des de ben petits/es els nens i nenes coneixin totes les realitats del món on vivim i creixin en la diversitat ja que així és com pots créixer com una persona respectuosa i en pau amb tu i els demés.

ANNEX 3
PRESSUPOST EDITORIAL CIRCULO ROJO

TARIFA ESPECIAL CUENTOS INFANTILES TAPA DURA con ilustraciones hechas por nosotros

- Tamaño 21x21
- Tapa dura con guardas impresas a color
- 36 páginas finales sin guardas (mínimo)
- Interiores papel color 170 gramos papel blanco offset
- 10 ilustraciones interiores + 1 de portada
- Corrección del texto
- Entrega de los ejemplares en un punto de España peninsular
- Alta en distribuidora
- Marcapáginas

 Círculo Rojo
EDITORIAL

50 ejemplares: 1400 € IVA incluido.
100 ejemplares: 1600 € IVA incluido.
200 ejemplares: 2100 € IVA incluido.
300 ejemplares: 2550 € IVA incluido.
500 ejemplares: 3250 € IVA incluido.

Entre 36 y 42 páginas finales:

50 ejemplares: 1450 € IVA incluido.
100 ejemplares: 1650 € IVA incluido.
200 ejemplares: 2200 € IVA incluido.
300 ejemplares: 2650 € IVA incluido.
500 ejemplares: 3450 € IVA incluido.

*Para más ilustraciones consultar

Promoción válida para
contratos firmados hasta
31 de diciembre de 2020

